François Brune

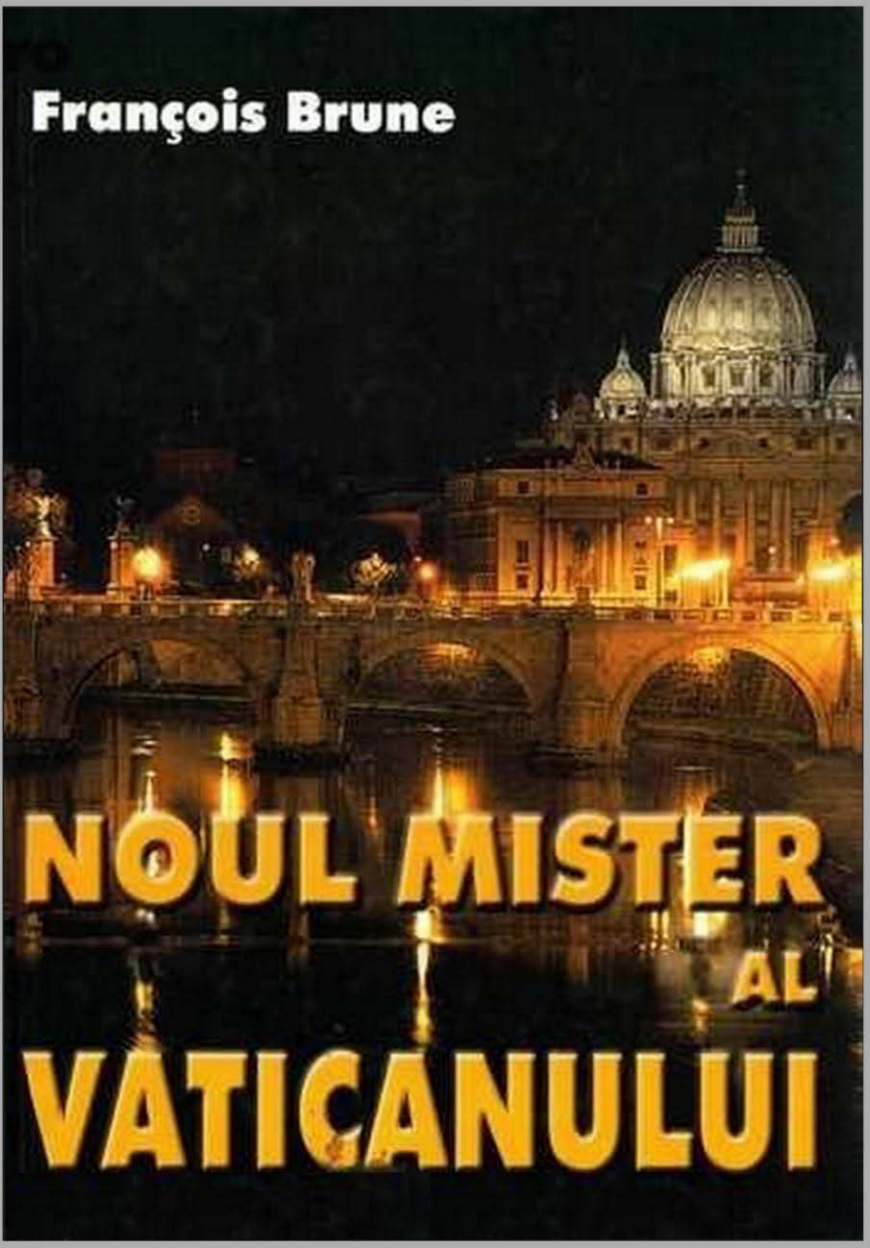

NOUL MISTER AL VATICANULUI

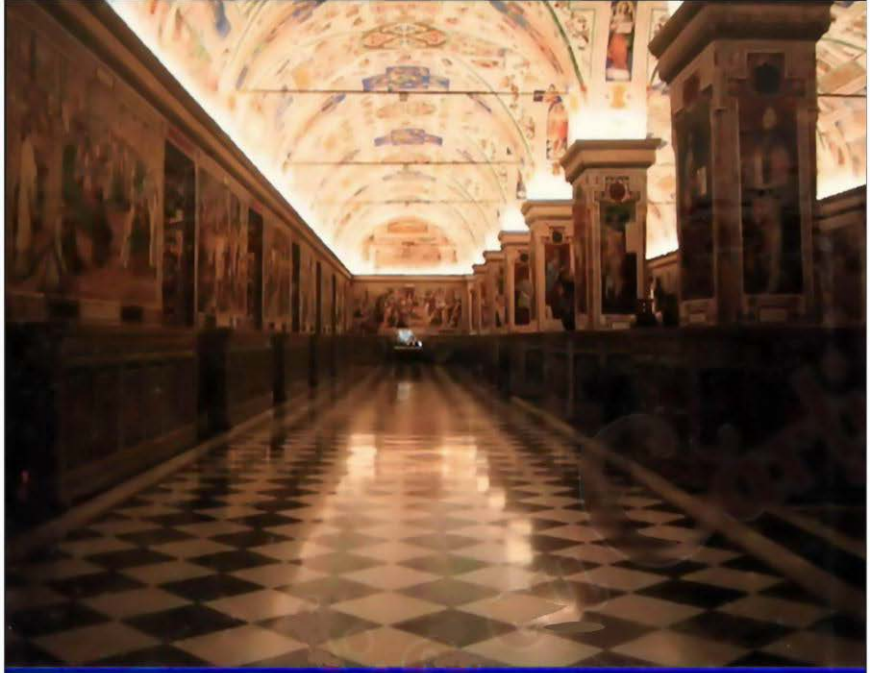

Ne putem deplasa în timp? Dacă ar fi să credem teoriile fizicii cuantice, nimic nu este imposibil în acest sens, noțiunile de „trecut" și „viitor" nefiind decât o creație a oamenilor și nu o realitate științifică.

Și atunci, este posibil ca un călugăr benedictin italian să fi reușit, în timpul experiențelor asupra cântecului gregorian, să capteze game de unde și scene din trecut? Fabulație sau realitate căreia ierarhia catolică a preferat să-i șteargă urmele în beciurile Vaticanului?

Extraordinara anchetă a părintelui François Brune, autorul unui *best-seller* tradus și în limba română (*Les morts nous parlent* – „Morții ne vorbesc"), explorează aceste zone stranii, unde unul dintre visurile cele mai îndrăznețe ale omului ar putea deveni realitate.

EDITURA ARTEMIS

Un vis îndrăzneț

Unul dintre visurile cele mai îndrăznețe ale omului este cu siguranță acela de a se întoarce în trecut, pentru a-l schimba, a-l corecta, sau doar pentru a-l putea revedea și parcurge din nou. Câte enigme nu s-ar dezvălui! Am putea afla într-o bună zi cine se găsea în spatele Măștii de fier? S-ar găsi comoara Templierilor? Am ști ce i-a spus Jeanne d'Arc regelui? Oricare dintre noi, sunt sigur, ar putea completa această listă în funcție de dorințele și frustrările sale.

Istoricii ar visa, în fața unei cetăți sau a unui zid de apărare, să asiste la bătălii care s-au desfășurat acolo. Alții ar dori mai degrabă să pătrundă secretele negocierilor de pace purtate între marile imperii. Oamenii de litere ar regăsi numeroasele opere pierdute în naufragiul timpului, tragediile grecești, rugăciunile templelor, ritualurile de inițiere din anticul Eleusis... Artiștii ar vrea să apară în fața lor marile monumente ale trecutului distruse de natură sau, cel mai adesea, de prostia oamenilor. Cine n-a încercat, în fața templelor din Egiptul antic, să-și imagineze vreo ceremonie fastuoasă sau vreo procesiune solemnă? Cine n-a visat, urcând spre Acropole, să regăsească antica Atenă din vremurile splendorii sale?

S-au realizat grandioase producții cinematografice care ne permit întâlnirea cu Cleopatra în ciuda scurgerii inexorabile a timpului. Dar noi înțelegem foarte bine faptul că romancierii, poeții sau cineaștii nu ne pot oferi decât aproximații, conjecturi.

Documentele care ne-au parvenit din trecut nu sunt decât niște palide rămășițe, câteva urme, prețioase într-adevăr. dar fragmentare. Când vedem cât de puțin ne-a rămas din atâtea mari civilizații dispărute, avem impresia că uitarea, fără milă, învăluie totul, și totul dispare ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Aceasta este valabil, într-adevăr, atât pentru neînsemnatele noastre evenimente ale vieții cotidiene, dar și de-a lungul timpului, pentru cele mai mari imperii. Totul în această lume pare a fi aspirat încetul cu încetul de către neant. Chiar această Terra pe care trăim va dispărea într-o bună zi. Oare totul va fi atunci ca și cum noi nici n-am fi existat, ca și cum n-am fi suferit sau iubit vreodată?

Ei bine, nu. Eu sunt convins că nimic din ceea ce spunem, facem sau gândim nu va dispărea. „Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit", spune *Evanghelia*[1].

Se pare că oamenii de știință sunt pe punctul de a atinge, cel puțin parțial, aceste urme ale trecutului. Și atunci închipuiți-vă imposibila, incredibila, fantastica lume de dincolo din visele voastre. imaginați-vă că cineva a realizat într-adevăr aparatul prin care putem cunoaște această lume, îi putem vedea și auzi pe oamenii trecutului, în costumele lor, în mediul lor de viață, îi putem privi mișcându-se, acționând, adesea purtând bătălii, și toate acestea „de-a binelea", cu accentul local, cu pronunția caracteristică epocii, fără nici o eroare; nu va fi vorba despre o reconstituire, ci despre evenimentul propriu-zis, aidoma momentului în care s-a produs în realitate.

Am întâlnit pe cineva care susținea că a realizat un asemenea aparat. O persoană pe care o consider încă și acum perfect credibilă, pe care am întâlnit-o de mai multe ori, care mi-a vorbit despre această descoperire fantastică fără nici un fel de reținere, cu toată încrederea, deoarece și eu, la rândul meu, i-am inspirat aceeași încredere. Este vorba despre un preot, ca și mine, mai precis un călugăr, om cu credință și om de știință în același timp.

Astăzi el nu mai este printre noi, a trecut în Lumea Cealaltă. I-a întâlnit pe cei pe care îi văzuse și îi auzise deja, să spunem

---

[1] *Evanghelia după Matei*. 10, 26.

oarecum „fraudulos". Totuşi, „nu şi-a luat secretul cu el", cum se spune în romanele de *science-fiction*. A lăsat indicii, documente, dar acestea nu sunt accesibile. Sunt păzite cu grijă, sub sigiliu, puse la păstrare într-un loc ascuns. Am încercat în mai multe rânduri să aflu ceva mai mult despre ele. Cu mijloacele mele modeste am întreprins o anchetă.

Nu pot să vă prezint aparatul. Nu l-am văzut niciodată. Nu pot să vă aduc dovezi irefutabile. Tot ceea ce pot să fac, este să vă povestesc detaliat şi cu toată sinceritatea desfăşurarea cercetărilor mele. Vă voi prezenta părerile şi îndoielile unora şi altora, argumentele pe care cei mai sceptici le invocă pentru a-şi susţine neîncrederea, motivele pentru care obiecţiile lor nu m-au convins. O să vă povestesc întâmplările neplăcute, inevitabile într-o astfel de întreprindere, surprizele care m-au aşteptat.

Voi dezvălui manevrele la care s-a recurs pentru discreditarea acţiunii şi, în final, vă voi explica motivul pentru care îmi susţin părerea – mai ales din cauza manevrelor care mi-au stat în cale – că într-adevăr există ceva ce înaltele autorităţi ne ascund; poate că o fac de altfel pentru binele umanităţii deoarece s-ar putea ca o asemenea invenţie să bulverseze mecanismele societăţii noastre.

Ancheta este întrucâtva o aventură presărată cu vicleşuguri, contradicţii, entuziasm. Voi susţine în faţa dumneavoastră propria-mi părere. Fiecare cititor îşi va forma însă o opinie personală.

Mai doresc să semnalez faptul că nu sunt primul care scrie despre acest subiect. Au făcut-o şi alţii deja, în mare parte servindu-se de notele şi documentele furnizate chiar de mine, lucru subliniat cu onestitate şi de ei înşişi, dar cu un oarecare număr de inexactităţi grave şi legături fanteziste. Trebuie să menţionez aici lucrarea semnată de Peter Krassa [1] care, de exemplu, mă prezintă cu o amabilă insistenţă ca profesor de teologie la Sorbona. I se pare firesc să fie aşa. Am predat într-adevăr teologia, locuiam la Paris, deci fusesem profesor de teologie la Sorbona; ipoteză nor-

[1] Peter Krassa, *Dein Schicksal ist vorherbestimmt, Pater Ernetti's Zeitmaschine und das Geheimnis der Akasha-Chronik*, Herbig, München, 1997.

mală pentru orice țară civilizată, dar total neverosimilă pentru Franța. O astfel de ofensă adusă laicității este la noi pur și simplu „de neconceput"! Lucrarea a fost reluată de un editor american, cu aceleași erori, pe lângă multe altele și mai ales o afirmație pe care nu puteam să o accept fără a reacționa.[1]. Mai mult, cele două cărți tratează acest subiect pe un fond ezoteric greu acceptabil: delirurile doamnei Blavatsky, ale lui Rudolf Steiner, Edgar Cayce, Baird T. Spalding etc. Și eu, la rândul meu, am făcut adesea referiri la fenomene paranormale. Însuși subiectul cărții impune acest lucru. Însă nu sub forma unui asemenea amalgam, nu amestecând totul.

[1] Peter Krassa, *Father Ernetti's Chronovisor, the Creation and Disappearance of the World's First Time Machine*, New Paradigm Books, 2000. Jean Sider este prezentat aici ca un catolic fervent, când el este de fapt ateu convins, prietenul meu profesorul Sentowski, care este german, este făcut francez...

1

„Tată, ajută-mă!"

Era în anul 1964. Tocmai îmi susţinusem licenţa în Scrieri sacre la Institutul biblic din Roma. Totuşi, mai mult decât interpretarea critică a cărţilor *Bibliei*, mă interesa teologia şi mistica creştinilor din Orient. Avusesem posibilitatea să consult un mare număr de lucrări la biblioteca Institutului pontifical pentru studiul acestor tradiţii din Russicum; de asemenea, la Roma, am studiat numeroase mozaicuri bizantine. Am profitat de vacanţele şcolare pentru a le contempla pe cele de la Ravenna. Mai trebuia să vizitez încă un oraş celebru pentru influenţa bizantină: Veneţia. La terminarea studiilor, înainte de a mă întoarce în Franţa, am hotărât să trec prin oraşul dogilor; făcând autostopul, ca de obicei, deoarece modestele mele resurse nu-mi permiteau o călătorie cu trenul. Nu am regretat efortul făcut.

Vizitând însemnata abaţie benedictină San Giorgio Maggiore, am făcut cunoştinţă, ca din întâmplare, cu un călugăr ciudat: părintele Pellegrino Ernetti. Acesta, la fel ca mine, aştepta vaporaşul la micul debarcader aflat exact în faţa mănăstirii. Nu mai ştiu prea bine cum am intrat în vorbă; fără îndoială, prin vreo remarcă adânc filosofică referitoare la vreme sau la vapoare. Oricum, el a ajuns să mă întrebe, mai mult din politeţe decât cu vreun oarecare interes, cu ce mă îndeletniceam şi de unde veneam.

Părintele Ernetti studiase ca şi mine limbile vechi. Am început imediat să vorbim despre teologie şi Scrierea sfântă. I-am

împărtăşit de îndată iritarea mea referitoare la noua tendinţă exegetică ce începea să se manifeste şi care astăzi s-a dovedit triumfătoare, tendinţă care consta în golirea textelor – chiar şi a *Evangheliilor* – de orice conţinut concret. Povestirile miracolelor nu ar fi decât ficţiuni, metafore cu scop pedagogic. Chiar cuvintele atribuite lui Hristos nu ar fi decât creaţii literare tardive, elaborate de către primele comunităţi. Cât despre grandioasa sinteză mistică a Sfântului Ioan, aceasta nu ar reprezenta decât o pură speculaţie, aparţinând probabil „unui creştin care scria greceşte, spre sfârşitul secolului I, într-o biserică din Asia în care se înfruntau diverse curente de gândire ale lumii evreieşti şi ale Orientului elenizat" sau unui autor „influenţat de tradiţia legată de Apostolul Ioan". Citez aceste cuvinte dintr-un text mai recent decât întâlnirea mea cu părintele Ernetti, dar simţeam încă de atunci cum evoluau lucrurile şi dovada că nu mă înşelam o reprezintă citatul pe care tocmai vi l-am prezentat şi care se află în oficiala „Traducere ecumenică a *Bibliei*".[1] „Ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii"[2], totul nu ar fi decât un procedeu literar pentru a ne amăgi mai uşor.

Mare mi-a fost bucuria când am constatat că părintele Ernetti îmi împărtăşea indignarea. Fără îndoială că sinceritatea pe care o descoperea în mine l-a determinat atunci să aducă vorba despre un aparat misterios care ar fi putut să-i reducă la tăcere pe aceşti palavragii. Cum vaporul pe care îl aştepta se apropia şi eu plecam spre altă direcţie, a adăugat grăbit: „Fiindcă în curând veţi preda într-un important seminar, dacă aveţi timp, veniţi să mă vedeţi mâine după-amiază la mănăstire. Vom putea vorbi în tihnă despre toate acestea".

Toată seara, am revăzut în minte detaliile acestei ciudate întâlniri şi am început să elaborez o serie de ipoteze despre

[1] *Noul Testament*, ediţia 1972, p. 289.

[2] *Întâia Epistolă a lui Ioan*, 1, *1*.

misteriosul aparat capabil să distrugă rezultatele gândirii atâtor venerabili profesori. A doua zi, am luat vaporaşul şi am ajuns la mănăstire. Am sunat pentru prima oară la poarta de la intrare. Dacă aş fi ştiut ce mă aştepta!

Biroul părintelui Ernetti era o încăpere spaţioasă, foarte înaltă, situată la parter, aproape de poarta mănăstirii. De-a lungul camerei se găsea o imensă masă, robustă, din lemn masiv. Era acoperită de cărţi, aruncate în dezordine. Teancuri întregi se sprijineau unele de altele. Masa era veche, se vedea, ca şi scaunele, cu spătar înalt, asemănătoare stilului Ludovic al XIII-lea din Franţa. Ar fi fost un minunat decor pentru o piesă de teatru; o reprezentaţie cu *Faust*, de exemplu. Doar telefonul strica oarecum echilibrul ansamblului. Dar aveam să descopăr că aparatul juca un rol foarte important în activitatea părintelui Ernetti.

Această primă conversaţie dură pe puţin două ore. Cred că pot să afirm că a fost începutul unei lungi pietenii. Nu ne-am văzut prea des, distanţa dintre noi făcând dificile întâlnirile. Dar de fiecare dată trăiam totul în profunzime. Ne-am simţit de la început de acord în majoritatea aspectelor esenţiale, de unde, fără îndoială, şi încrederea totală pe care o avea în mine.

La drept vorbind, nu mi-a acordat această încredere chiar de la început. După ce ne-am cunoscut mai bine, dezvăluindu-ne originile familiale, studiile efectuate, punctele de interes, am simţit din partea lui o oarecare reticenţă. Ezita să abordeze în mod direct subiectul pe care de altfel chiar el îl adusese în discuţie în ajun şi pentru care îmi făcuse această invitaţie. Poate regreta deja faptul că făcuse nişte dezvăluiri prea pripite unui tânăr confrate, simpatic (sper că aşa mă considera), dar despre care încă nu ştia aproape nimic. În sinea mea mă gândeam cât de importantă trebuia să fie descoperirea despre care îmi vorbise şi, fără îndoială, cât de secretă. De aceea, înainte de a-mi dezvălui acest mister, a dorit să mă cerceteze. Sau cel puţin asta am înţeles eu mai târziu că s-a petrecut, atunci când am derulat în minte toată desfăşurarea acestei întâmplări.

A început deci prin a-mi povesti un episod extraordinar: care însă nu reprezenta ceea ce aşteptam eu, dar care constituia deja, în sine, o descoperire fantastică, absolut incredibilă, uluitoare, dar totuşi autentică. În acea zi nu mi-a mai spus altceva, dar pentru mine a fost suficient ca să mă întorc seara la hotel complet năucit.

Era deci în anul 1952. La Universitatea Catolică din Milano, în laboratorul de fizică experimentală, părintele Agostino Gemelli şi părintele Pellegrino Ernetti făceau experienţe asupra vocilor din cântecele gregoriene. Încercau să elimine armonicele pentru a vedea dacă pot obţine astfel un sunet mai pur. Lucrau cu primele magnetofoane, care încă nu funcţionau cu bandă, ci cu fire. Acestea din urmă se rupeau în permanenţă şi atunci trebuia făcut un nod, cât mai delicat cu putinţă, pentru a nu altera sunetul, dar care trebuia să fie în acelaşi timp şi destul de rezistent. Or, părintele Gemelli avea un vechi obicei, căpătat de la moartea tatălui său, devenit aproape un tic, un reflex automat: de fiecare dată când se lovea de o dificultate, când avea orice mică problemă, exclama gândindu-se la tatăl defunct: „Ah! tată, ajută-mă!"

În ziua aceea, era 17 septembrie 1952, firul se rupsese din nou. „Ah! tată, ajută-mă!", lansă apelul său obişnuit părintele Gemelli. Făcu nodul şi magnetofonul fu repus în funcţiune dar, surpriză, în loc să se audă cântecul gregorian, se auzi vocea tatălui părintelui: „Bineînţeles că te ajut. Sunt întotdeauna cu tine".

Părintele Ernetti îmi povesti cât de înspăimântat a fost părintele Gemelli auzind aceste cuvinte. Primul gând a fost să închidă imediat aparatul. „Haide, trebuie să continuăm, să vedem ce se mai întâmplă", a insistat părintele Ernetti. Şi aceeaşi voce s-a făcut auzită din nou: „Da, *zuccone*, nu vezi că sunt eu?" De data aceasta tonul era puţin ironic. *Zuccone* înseamnă „dovleac, bostan". Probabil o aluzie la faptul că în copilărie Agostino fusese cam dolofan.

Cred că, majoritatea cititorilor au impresia că îi introduc în plină ficţiune. Ca în orice roman al genului care se respectă, autorul trebuie să-şi convingă cititorii că este vorba despre o

veritabilă anchetă ştiinţifico-poliţienească şi că tot ce povesteşte el este adevărat. Cu cât cititorul va crede cele scrise, cu atât mai mare va fi plăcerea autorului şi succesul său. Sunt conştient de faptul că ceea ce v-am povestit este incredibil. De asemenea, cred că oricât aş încerca să vă conving printr-o simplă povestire, nu aş reuşi dacă nu m-aş baza pe o literatură deja foarte bogată asupra acestui fenomen, în diferite limbi, şi dacă nu aş fi constatat şi studiat această descoperire fantastică eu însumi de aproape cincisprezece ani, alături de cercetători de prim rang din Europa şi cele două Americi[1]

Dar, în afară de cele povestite la prima întâlnire de părintele Ernetti, nu am mai auzit niciodată vorbindu-se despre asemenea minune. Reacţia mea a fost deci imediată. „Dar este ceva extraordinar, trebuie publicat, este prea important..." Nu ştiu dacă reacţia mea a ajutat la ceva, oricum această întâmplare a fost publicată mai târziu într-o revistă de ezoterism: *Astra*[2], iar părintele Ernetti mi-a trimis numărul respectiv. Povestirea din revistă corespunde exact cu cele auzite de mine de la părinte. Ştiu că în prezentarea acestui episod în diferite cărţi sau reviste au apărut şi alte variante, dar esenţialul nu a fost modificat cu nimic. În ceea ce mă priveşte, eu cunosc povestea spusă direct de părintele Ernetti. Mi s-a obiectat că revista nu are un înalt nivel ştiinţific. Într-adevăr, aşa este. În paginile ei întâlneşti şi horoscoape, şi reclame astrologice, unele mai infailibile decât celelalte, alături de oferte pentru diferite talismane. Constat totuşi că prietena mea Paola Giovetti continuă să scrie aici articole şi îi cunosc foarte bine sinceritatea şi admirabila muncă depusă ca publicist. Ştiu de asemenea că nu am fost invitat

[1] François Brune, *Les morts nous parlent*, ediţia a III-a: Philippe Lebaud, 1993; în colaborare cu profesorul Rémy Chauvin: *À l'écoute de l'au-delà*, Philippe Lebaud, 1999. A se vedea lucrările semnate de: Monique Simonet, Jean-Michel Grandsire, Roseline Ruther, Jean Riotte, Corinne Kisacanin, Hildegarde Schäfer, Sarah Wilson Estep şi Vincent şi Chantal Halczok, părintele Jean Martin, Yvon şi Maryvonne Dray, pentru a nu cita decât lucrările disponibile în limba franceză.

[2] *Astra*, numărul din iunie 1990, pp. 90–91.

decât rareori să public ceea ce știam în reviste cu reputație, serioase. Cred că Dumnezeu acționează precum torentele în munți. Când există blocuri de stâncă ce blochează albia torentului, apele trec, năvalnice, peste creste, unde își creează alte vaduri.

Trebuie știut că părintele Agostino Gemelli era doctor în medicină și, în același timp, specialist în fizica cuantică. De asemenea, el a fost întemeietorul Universității Catolice din Milano și a rămas rectorul acesteia timp de patruzeci de ani, până la moartea sa (din 1919 până în 1959). Era și președintele Academiei Științifice Pontificale, ceea ce i-a permis să obțină foarte ușor, împreună cu părintele Ernetti, o audiență la papa Pius al XII-lea, pentru a-i relata incidentul și a-i prezenta perspectivele fantastice pe care o asemenea descoperire le-ar deschide pentru viitor. Reacția papei a fost pozitivă. El a văzut aici „începutul unui nou studiu științific pentru confirmarea credinței în Lumea Cealaltă". Toate acestea au apărut de asemenea în *Astra* și au fost reluate apoi în numeroase lucrări pe care le-am semnalat în note. Deci nu insist asupra acestui fapt decât pentru a sublinia că publicarea nu a fost urmată de nici o dezmințire și că părintele Ernetti nu a primit nici o sancțiune. Cred astfel că nu se poate pune în discuție autenticitatea celor relatate.

În legătură cu părintele Ernetti mai trebuie spus că era un veritabil savant, având o cultură uimitoare. Doresc să insist ceva mai mult asupra acestui aspect deoarece are implicații serioase asupra credibilității sale. Faptele prezentate sunt într-adevăr incredibile, de aceea vor fi necesare numeroase garanții și dovezi care să le susțină veridicitatea.

Specialitatea de bază a părintelui era muzica prepolifonică, cu alte cuvinte întreaga muzică a lumii începând din jurul anului 2000 î. Hr., până prin 1200 d. Hr. Părintele Ernetti era titularul unei catedre absolut unice în lume, la Conservatorul de stat „Benedetto-Marcello", din Veneția. Operele sale, în 1986, numărau deja 72 de volume și 54 de discuri. Mi-a făcut cadou câteva dintre ele, printre care un volum consacrat *Principiilor filosofice și teologice ale muzicii*, conținând 564 de pagini! Prezintă aici mai

ales cunoştinţele legate de muzica egipteană, sumeriană şi vedică şi vă asigur că nu ezita să folosească termeni tehnici egipteni, sumerieni sau asiro-babilonieni. Eu, care am studiat cândva aceste limbi, nu pot decât să-l admir[1]. Datorăm de altfel aceluiaşi autor şi numeroase alte studii, în special asupra cântecului gregorian; în ceea ce priveşte interpretarea acestuia, el nu era deloc de acord cu tradiţia celor din Solesme[2]. Trebuie menţionat că într-o anexă a uneia dintre lucrările sale, părintele Ernetti foloseşte un întreg dosar de scheme realizate de părintele Gemelli, cu spectrograme de cântece gregoriene. Colaborarea lor nu s-a limitat deci la experienţa din Milano. Pe lângă faptul că „avea condei", el era diplomat în fizică cuantică şi subatomică, detaliu foarte important pentru a înţelege mai bine valoarea cercetărilor sale ulterioare.

Desigur, eu nu ştiam nimic din toate acestea în momentul în care părintele Ernetti îmi povestea incidentul produs în prezenţa sa în laboratorul din Milano. Totuşi, oricât de extraordinară ar fi fost această întâmplare, reacţia mea entuziastă l-a încurajat fără îndoială să meargă mai departe.

Mi-a explicat atunci că în timpul cercetărilor sale de acustică realizate împreună cu părintele Gemelli, începuse să se întrebe ce puteau deveni toate aceste unde pe care noi le emitem şi chiar, pur şi simplu, cele care ne constituie, deoarece, în final, pentru ştiinţa de astăzi nu există particule solide, nu există fire de praf, ci numai unde. Totul este undă. Or, insista el, în povestea Genezei, Creaţia este prezentată ca un efect al voinţei lui Dumnezeu, evident, dar şi al cuvântului Său, altfel spus ca o emisiune de unde. Pentru el, undele sonore nu erau de altă natură decât undele care constituie ceea ce noi numim „materie". Ele prezintă aceeaşi armonie, acelaşi „spectru armonic". Pentru a fi mai sigur

[1] Pellegrino M. Ernetti, *Principi filosofici e teologici della musica*, EDI-PAN, Roma, 1980. Cu o prefaţă semnată de abatele mănăstirii San Giorgio Maggiore.

[2] A se vedea lucrarea părintelui Ernetti: *Storia del canto gregoriano*, ediţia a III-a, 1990, sau *Il canto gregoriano* şi *Trattato generale di canto gregoriano*, ambele editate de către Fundaţia Giorgio Cini, Veneţia.

că nu deformez cele gândite de el, voi cita chiar cuvintele pe care le va folosi cu mult mai târziu într-una din lucrările sale şi care îmi par a corespunde cu ceea ce încerca să mă facă să înţeleg. Ajunsese la o concluzie pe care o recunoştea el însuşi ca fiind „incredibilă, de domeniul *science-fiction*, dar totuşi adevărată: toate particulele elementare trăiesc şi sunt vitale deoarece sunt formate din unde sonore". Vorbind despre regulile de armonie care conduc undele sonore, el adaugă: „Cu posibilitatea de a extrapola asemenea reguli asupra întregului univers (conform fizicii cuantice şi mecanicii ondulatorii) noi avem unul dintre aspectele teologice cele mai semnificative ale muzicii, în aceea că Creatorul a dispus în materie aceeaşi armonie revelată astăzi pentru sunetele spectrului armonic." [1]

Nu încerc aici să demonstrez că părintele Ernetti avea dreptate să gândească astfel. Vreau doar să reconstitui cu aproximaţie linia gândirii sale, pentru a permite cititorului să-i înţeleagă mai bine demersurile. Voi remarca totuşi că această idee de viaţă în tot universul, până în cele mai mici particule ale materiei, se regăseşte foarte adesea în mărturiile celor care au fost consideraţi morţi şi s-au întors totuşi la viaţă [2]. Aceştia s-au aflat în afara trupului, au trecut într-o altă dimensiune printr-un tunel şi au ajuns într-o lumină extraordinară unde au întâlnit Iubirea absolută. Astfel de fenomene încep să fie cunoscute de un public larg şi studii recente arată tot mai mult că nu s-ar putea reduce la stări de conştiinţă modificate. Or, iată una dintre mărturii, printre multe altele posibile: „Vedeam mii de particule de energie... Plantele mele din ghivece iradiau... Datorită acestei energii, am simţit prezenţa lui Dumnezeu peste tot în casă... Am înţeles că toată această energie constituia adevărata esenţă a tuturor lucrurilor din viaţa noastră cotidiană, că materialitatea lor era cu mult

[1] Pellegrino Ernetti, *Principi filosofici e teologici della musica*, *op. cit.*, pp. 126–127.

[2] În timpul unei EHM (Experienţă la Hotarele Morţii), în engleză NDE (Near Death Experience).

mai puţin semnificativă decât lumina pe care o conţineau... Totul răspundea la vocea Lui şi Îl slăvea în felul său."[1] Aş adăuga faptul că aceeaşi experienţă se regăseşte la unii mistici, creştini sau nu, şi că India cunoaşte dintotdeauna tehnici care provoacă asemenea percepţii, mai ales prin trezirea elementului Kundalini[2].

Intuiţiile părintelui Ernetti corespund deci poate unei realităţi de dincolo de ceea ce simţurile noastre pot sesiza, dar totuşi unei realităţi. Acest nivel al realităţii ar fi probabil cel al particulelor elementare. Însă atunci, continuându-şi în faţa mea firul ideii, părintele Ernetti m-a făcut să remarc că la acest nivel al realităţii, conform teoriilor ştiinţifice actuale, nu există timp, nici spaţiu. Într-un anume sens, trecut, prezent, viitor coexistă, nu acum, în timpul nostru, ci într-un fel de zonă în afara timpului. Deci, dacă s-ar putea atinge această zonă, acest nivel de realitate, ar trebui să putem regăsi tot trecutul şi chiar tot viitorul. În calitate de preoţi şi, în mod particular, ca teologi, perspectiva nu ne mira prea tare, deoarece această categorie a timpului şi a spaţiului era subiacentă „sacrului" în toate religiile, aşa cum foarte bine a arătat Mircea Eliade şi cum Dom Odon Casel a menţionat pentru tradiţia iudeo-creştină. Însuşi misterul celebrării euharistice, liturghia, nu este o simplă reprezentare simbolică a morţii şi învierii lui Hristos, şi nici, evident, o nouă moarte şi o nouă înviere în invizibil, ci o participare reală, în orice loc şi în orice moment, la unica moarte şi la unica înviere a lui Hristos[3].

Îmi amintesc că am vorbit mult timp despre acest subiect şi că, asupra acestui punct ca şi asupra multor altora, am avut aceleaşi păreri, exprimându-ne amândoi regretul că preoţii de astăzi nu cunosc nimic despre misterul pe care îl celebrează. Îmi mai aduc

---

[1] Angie Fenimore, *Au-delà des ténèbres, une bouleversante descente en enfer suite à une NDE*, Filipacchi, 1996, pp. 160–161.

[2] Kundalini – element în anatomia subtilă a tantrismului descris sub forma unui şarpe, zeiţă şi energie – toate împreună –, pe care yoginul le eliberează prin hathayoga (n. tr.)

[3] Pentru toate aceste aspecte, îmi permit să recomand cititorului interesat prima mea carte, *Pour que l'homme devienne Dieu*, ediţia a II-a, Dangles, 1992.

aminte că am remarcat faptul că creştinii din Orient, ortodocşii, au păstrat cu fermitate asupra acestui punct tradiţia comună. Şi chiar, în momentul în care în timpul liturghiei aduc laudă lui Dumnezeu pentru tot ceea ce a făcut pentru noi, ei evocă întoarcerea glorioasă a lui Hristos la sfârşitul veacurilor. Aşa cum spunea unul dintre teologii lor, cu mult înainte ca noile teorii ştiinţifice să fie cunoscute de marele public, „Biserica îşi aminteşte de viitor".

Convins de calităţile judecăţii mele, părintele Ernetti îşi continuă povestirea. Îl interesa îndeosebi trecutul. Visa să asiste la grandioasele concerte de la curtea faraonilor, să asculte cântarea psalmilor în templul din Ierusalim, să audă în sfârşit rezonanţa corurilor antice din tragediile greceşti... În anul 1955, se înfiinţase la Conservatorul de stat „Benedetto-Marcello" această catedră de muzică prepolifonică, al cărei prim titular fusese chiar el. Avea astfel posibilitatea să intre în contact cu numeroşi oameni de ştiinţă din toate ţările. A început deci să adune în jurul lui un oarecare număr de savanţi pentru a încerca să construiască un aparat capabil să capteze undele venite din lumea noastră şi din istoria noastră fără a le aparţine în întregime, fără a fi prizonierele timpului şi spaţiului nostru. Acesta a fost cronovizorul.

– Am fost în jur de doisprezece cei care am colaborat într-un moment sau altul la conceperea şi construirea acestui aparat. Erau Fermi şi unul dintre discipolii săi, un japonez laureat al Premiului Nobel, un savant portughez (De Matos, dacă am notat eu corect), şi Werner von Braun, foarte interesat de experiment.

– Dar cum aţi descoperit un lucru atât de uluitor?

– De fapt, din întâmplare; o idee foarte simplă, un fel de ou al lui Columb. Trebuia doar să gândeşti.

– Deci şi altcineva, într-o bună zi, va face aceeaşi descoperire la rândul său.

– Nu! Este practic imposibil. Ar fi un noroc nemaipomenit.

– Dar ce captaţi cu aparatul? Sunetul, imagini?

– Da. Însă nu era ca un film, ci ca o hologramă, în trei dimensiuni, în relief. Personajele nu erau prea mari. Aproape ca cele de pe ecranele televizoarelor.

– În culori?

– Nu, doar negru şi alb, dar în mişcare şi cu sonor. Dar în ziua de astăzi ar fi posibilă şi culoarea.

– Puteaţi alege ce doreaţi să captaţi sau aparatul funcţiona oarecum la întâmplare?

– Nu, puteam efectiv să reglăm aparatul asupra locului şi epocii pe care le doream. Mai exact, alegeam un personaj pe care doream să-l urmărim. Asupra lui reglam aparatul şi acesta îl urmărea automat, cam aşa cum procedează ornitologii care prind inele la picioarele gâştelor sălbatice sau berzelor pentru a le urmări deplasarea şi eventual a le proteja.

– Asta înseamnă că imaginile pe care le obţineaţi erau cele văzute de personaj? Scenele captate erau prezentate prin prisma lui, din punctul lui de vedere?

– Nu, nici vorbă de aşa ceva. Noi îl vedeam pe el. Fiecare om are un tip de undă, o emanaţie proprie, să zicem ca o semnătură sau ca amprentele digitale. Vocea fiecăruia este de asemenea unică. Se produc acum aparate care recunosc vocile, maşini care nu se deschid decât când aud vocea proprietarului. Irisul ochiului este de asemenea diferit de la un individ la altul, ca să nu mai vorbim despre ADN. Deci vedem un personaj şi îl urmărim în toate deplasările sale. În centrul scenei rămâne doar el. Problema este în primul rând de a-l găsi, prin tatonări. Se reglează apoi aparatul pe unda emanată de personaj şi acesta îl urmăreşte în mod automat.

– Pe cine aţi văzut astfel?

– Noi am dorit în primul rând să verificăm dacă ceea ce captam era autentic. Am început deci cu o scenă destul de recentă, despre care aveam documente suficiente audio şi video. Am reglat aparatul pe Mussolini în timpul susţinerii unui discurs. Apoi, am mers înapoi în timp, până la Napoleon. Dacă am înţeles bine ce spunea, era discursul prin care anunţa abolirea Republicii serenissime veneţiene şi proclamarea Republicii italiene. Am ajuns apoi în Antichitatea romană: o scenă dintr-o piaţă de fructe şi legume din vremea lui Traian; un discurs al lui Cicero, unul dintre cele mai

celebre, primul din cunoscutele *Catilinare*. L-am văzut pe orator şi am auzit faimosul *Quousque tandem Catilina*... Am admirat gesturile, intonaţia, talentul oratoric! Ce încântare! Dar am impresia că pronunţia nu era chiar aceeaşi cu cea care se învaţă acum în şcoli. Mi se pare că el nu pronunţa sunetele *ae* separând cele două silabe, ci pur şi simplu ca un *a* prelungit. Ne-am oprit apoi asupra unei scurte tragedii antice, astăzi complet pierdută. Ea nu era cunoscută decât prin câteva fragmente şi citate aparţinând unor autori ca Probius, Nonius şi Cicero. Quintus Ennius este unul dintre primii mari poeţi de limbă latină. Este perioada în care latina începe să depăşească stadiul de simplu dialect pentru a deveni o veritabilă limbă literară, sub influenţa alteia, greaca, dar păstrându-şi desigur autonomia. *Thyestes* se numeşte această piesă; a fost jucată la Roma în anul 169 î. Hr., în timpul festivalului *Ludi Apollinares* care se desfăşura lângă templul lui Apolo, cu puţin timp înainte de moartea autorului.

– Şi aţi putut reconstitui textul?

– Am văzut şi am auzit tot, textul, corurile, muzica. De altfel, eu am publicat textul acestei mici tragedii.

– Este fantastic, incredibil, minunat! Dar vă rog să-mi spuneţi, părinte, când m-aţi invitat să vă fac o vizită, nu aţi făcut-o doar ca să-mi vorbiţi despre Quintus Ennius. Spuneaţi ceva şi despre viaţa lui Hristos. Aţi reuşit într-adevăr să ajungeţi şi până la El?

– Da, bineînţeles...

– Şi?

A urmat un moment de tăcere. Ezitare sau o scurtă reculegere înainte de a-mi face o dezvăluire? Părintele Ernetti continuă:

– Am încercat mai întâi să captăm Patimile lui Hristos, răstignirea pe cruce. Dar nu era atât de simplu. În acea perioadă, existau destui crucificaţi. Ne-am gândit atunci că am putea să-l reperăm graţie coroanei de spini. Aceasta, credeam, se explică în cazul lui Hristos ca fiind legată de acuzaţia ce i se aducea de a se fi proclamat rege.

Din nefericire, aici, am avut parte de o surpriză. Coroana de spini nu reprezenta un element atât de excepțional pe cât credeam noi. Atunci am încercat să ne întoarcem și mai mult în timp, până la ultima Cină. Aici am reușit! Și din acel moment nu l-am mai părăsit. Era în anul 36 era noastră, iar aceste scene au fost captate în zilele de 12 și 14 ianuarie 1956[1]

Am văzut totul: agonia de pe Măgura Măslinilor, trădarea lui Iuda, procesul, Calvarul. Iisus era deja desfigurat când a fost adus în fața lui Pilat. Am urmărit urcarea pe Golgota, Drumul Crucii. Însă perioada medievală a deformat întrucâtva evenimentele, adăugând și episoade noi. Hristos nu a căzut niciodată, de altfel nici nu purta întreaga cruce.

Ar fi fost mult prea grea. Nu ducea decât bara orizontală pe umeri, așa-numitul *patibulum*. Picioarele îi erau legate de ale celorlalți doi condamnați care au fost crucificați o dată cu el.

Era complet desfigurat, repetă părintele Ernetti. În urma flagelării, carnea îi fusese sfâșiată. În unele porțiuni se vedea chiar osul. Dar cum, conform legii romane, condamnatul trebuia să ajungă viu la locul execuției, soldații i-au cerut unui om din mulțime, zis Simon, din Cirene, să-l ajute.

Am urmărit scena și în *Evanghelie*. Dar acolo, pietatea a fost uneori altfel interpretată. Există texte care atunci când le citim ne fac să-l invidiem pe Simon din Cirene pentru rolul jucat și să ne dorim, în adâncul sufletului, să fi putut și noi să-l ajutăm pe Hristos să-și ducă crucea. Numai că Simon a făcut totul de nevoie, a executat doar o poruncă a soldaților.

– Episodul în care Veronica șterge fața lui Iisus l-ați văzut?

– Nu! De altfel, așa cum știți, acesta nu există în *Evanghelii*.

Și părintele Ernetti își continuă povestirea. Dar, fără îndoială că fără să-și dea seama, nu mai vorbește la trecut. Retrăiește cu intensitate cele văzute. Vorbește la prezent:

---

[1] Într-o scrisoare adresată lui Don Luigi Borello, în 1990, părintele Ernetti a indicat o dată anterioară: 1953. Însă trebuie notat faptul că de la ultimele mele vizite, părintele Ernetti începuse să aibă ezitări asupra unor date.

– Ajuns pe Golgota, Hristos îi priveşte pe toţi cei care îl înconjoară şi îi aruncă insulte. Se petrece atunci acelaşi lucru ca pe Măgura Măslinilor. Toată făptura celui chinuit emană o asemenea măreţie încât toţi cei prezenţi, evrei, greci, romani, se trag înapoi din faţa lui, se înghesuie unul în altul şi în cele din urmă se prăbuşesc la pământ. Rămân în picioare doar Maria (mama lui Hristos), Ioan şi celelalte două Marii. Lângă cruce, nici Maria, mama Lui, nici Sfântul Ioan nu plâng. Celelalte două Marii plâng. Deci Maria (mama) nu era *lacrimosa.*

Există câteva cuvinte care nu au fost reţinute în *Evanghelii.* De exemplu, la un moment dat, Hristos spune: „Aceasta este ora voastră". Sunt cuvinte care se regăsesc, desigur, undeva în *Evanghelie.* Dar Hristos le repetă acum. Aflat răstignit pe cruce, spune ceva care sună cam aşa: „Acum că sunt proslăvit, îi voi atrage pe toţi la mine". Cuvintele rostite de Hristos pe cruce reproduse de *Evanghelii* sunt exacte. De fiecare dată când vorbeşte, El priveşte în jurul lui şi, atunci, toţi tac. Chipul Lui exprimă durerea, dar rămâne nobil, hieratic. Uneori, textul *Evangheliilor* aduce completări sau prin atitudinea lui Hristos se subliniază un anumit sens. Când El spune: „Mi-e sete!", de pildă, evreii l-au înţeles greşit, crezând că doreşte să bea. El se referea însă la o sete spirituală. Chiar spusese: „îi voi atrage pe toţi la mine". Se gândea la setea faţă de sufletele noastre. De asemenea, când îi spune tâlharului cel milos: „Adevăr îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai", eu am înţeles că Raiul despre care vorbea era El însuşi. După celebrele cuvinte: „Femeie, iată fiul tău!" şi „Fiule, iată mama ta!", El adaugă adresându-se Sfântului Ioan: „Dar ceilalţi unde sunt? De ce m-au părăsit?" Nu cred, adaugă părintele Ernetti, că Hristos a murit sufocat, aşa cum susţin numeroşi medici. Noi l-am văzut stând drept, până în ultima clipă.

De data aceasta, eu eram cel care tăcea. Părintele Ernetti îmi respecta liniştea. Apoi, curiozitatea mi-a revenit:

– Aţi văzut şi Învierea?

– Da! Însă este ceva foarte greu de descris. Era ca o siluetă, o formă zărită printr-o placă subţire de alabastru iluminat, sau

printr-un cristal... Încetul cu încetul am văzut apoi tot restul vieții lui Hristos, aparițiile sale după Înviere...

– A rămas vreo urmă din toate acestea?

– Da, am filmat totul. S-a pierdut relieful, evident, dar era singura posibilitate să păstrăm o mărturie. Astfel am putut să-i prezentăm și papei o dovadă. Este vorba despre Pius al XII-lea. Mai erau de față președintele Republicii, ministrul Învățământului de stat, membrii Academiei Pontificale...

– Și ce s-a întâmplat cu acest aparat?

– Este demontat, dar păstrat într-un loc sigur. În plus, am depus planul lui la un notar în Elveția, și alte câteva în Japonia. Există, de asemenea, o copie și la Roma.

– Dar de ce? De ce trebuie ascunsă o astfel de descoperire, capabilă să bulverseze lumea, să reanime credința care, cam peste tot, începe să se piardă?

– Aparatul poate capta trecutul oricui, în întregime, fără excepție. Absolut nimic nu poate fi ținut secret. Nu există secret de stat, secret științific, industrial, comercial, diplomatic; nu există viață personală. Într-o zi, am captat un grup de bandiți care pregăteau un atac. Am alertat poliția, care a putut interveni la timp. Dar lovitura ar fi avut loc. Aparatul nu minte. El poate, așa cum ați spus, să bulverseze lumea, dar în asemenea măsură încât pe unii îi înspăimântă cumplit. Este o poartă deschisă spre cea mai teribilă dictatură cunoscută vreodată pe Terra. În cele din urmă, am căzut de acord să demontăm cronovizorul.

– Dar s-ar putea utiliza, fără a se dezvălui absolut totul, pentru descoperirea unor elemente din istoria umanității care ar putea fi ulterior găsite, de exemplu, prin săpături arheologice. Ar exista astfel măcar o dovadă că acest aparat a existat cu adevărat.

– Deja am făcut așa ceva, referitor la Manuscrisele de la Marea Moartă. Se știe că a existat un cioban care, pornind în căutarea unei oi rătăcite, a ajuns într-o grotă în care a găsit primele texte. Cu ajutorul cronovizorului, am reușit să indicăm și alte grote din Qumran unde ar putea exista manuscrise. Americanii chiar au venit aici. L-am primit pe ambasadorul lor în Italia; am

semnat un protocol prin care ei se angajau să publice aceste texte, indicând şi sursa lor. Dar nu au făcut nimic. Linişte totală!

– Puteţi totuşi să-mi daţi măcar o idee referitoare la structura acestei maşini care „citeşte" trecutul?

– O să vă satisfac această plăcere. Este constituită din trei elemente. Primul bloc conţinea o mulţime de antene pentru a capta toate lungimile de undă posibile şi imaginabile. Antenele erau făcute din aliaje conţinând toate metalele şi erau unite între ele. Al doilea bloc reprezenta un selector care acţiona cu viteza luminii. Se putea regla într-un fel de circuit închis, stabilind locul, data şi persoana alese de noi. Persoana era apoi urmărită peste tot. În sfârşit, a treia parte era pur şi simplu un aparat de luat vederi care permitea înregistrarea imaginilor şi sunetelor obţinute.

– V-aţi gândit să utilizaţi posibilităţile fantastice ale unei asemenea descoperiri pentru explorarea universului, reglând aparatul asupra unor lumi îndepărtate sau a unui trecut îndepărtat sau asupra amândurora simultan? Un gen de proiect SETI, dar mai puţin costisitor şi probabil mai eficient? Cu acest aparat miraculos ar trebui să obţineţi nu numai dovada existenţei altor lumi locuite, ci şi să le puteţi vedea, să ştiţi cum arată locuitorii lor, cum trăiesc.

– Nu!

În acel moment, chipul părintelui Ernetti se lumină. În mod evident, asemenea perspectivă îi plăcea şi îl puse pe gânduri.

– Suntem abia la începutul încercărilor cu aparatul nostru. Din nefericire, l-am demontat mult prea curând, înainte de a explora toate posibilităţile. Mai sunt necesare câteva modificări minore. Ar trebui să fie posibil. Am putea, de asemenea fără probleme, să obţinem acum şi imagini în culori.

Nu îmi mai amintesc prea bine cum s-a încheiat prima noastră întâlnire. Dar ceea ce mai ştiu încă este faptul că în ziua aceea m-am întors la hotel complet tulburat. Cât timp eram cu părintele Ernetti, îl vedeam, îl ascultam şi forţa lui de convingere făcea ca tot ceea ce îmi povestea să mi se pară aproape normal. Dar când m-am aflat singur, am început să reflectez. Totul era

curată nebunie! Visasem oare această întâlnire? Sau părintele Ernetti era cel care avusese asemenea vis, ca un savant nebun cum găseşti în benzile desenate sau în romanele S.F.?

Şi totuşi, dacă era adevărat! Dacă exista modalitatea de a-i reduce la tăcere pe toţi farsorii care inventau vieţi „autentice" ale lui Hristos, conform unor arhive „akashe" la care ar avea acces, după viziuni avute în timpul unor călătorii „în astral", după mesaje primite prin intermediul scrierii automate, după experienţele transelor sau a mai ştiu eu câte altele...

Dacă exista, de asemenea, calea de a-i reduce la tăcere pe toţi exegeţii noii şcoli de la noi care ruinează total valoarea istorică a *Evangheliilor* fără ca vreun indiciu cât de mic să le poată justifica elucubraţiile. Biserica se găseşte din ce în ce mai mult într-o situaţie suprarealistă. Ceremonialul a rămas acelaşi, reuniunile exagerate, ceremoniile fastuoase, costumele, disimulările. Învăţământul tradiţional este repetat din când în când la cel mai înalt nivel, în acte oficiale.

Dar, în realitate, teologilor, în imensa lor majoritate, nu le pasă de nimic. Ei nu mai cred nici în îngeri, nici în demoni, nici în miracole. Nu mai văd în *Evanghelii* decât povestiri tardive, foarte îndepărtate de eventuala mărturie a apostolilor[1]. Papa este din ce în ce mai infailibil, dar credinţa se destramă la toate nivelele. Nu este însă suficient să condamni abaterile aşa cum a încercat să o facă papa Ioan-Paul al II-lea la începutul pontificatului său. Trebuie să se vină cu propuneri. Şi nicidecum întoarcerea la Sfântul Toma d'Aquino. Eu ştiu că există de asemenea mici grupuri profund spirituale şi fervente care nu se lasă antrenate de acest curent destructiv. Sunt cei „puţini rămaşi" despre care vorbeşte adesea *Scriptura*.

Iată, pe scurt, motivele pentru care experienţele părintelui Ernetti m-au fascinat. M-am întors de mai multe ori la Veneţia.

---

[1] A se vedea, de exemplu, în traducerea ecumenică a *Bibliei*, *Introducerea* la *Evanghelia după Ioan*. De asemenea, la începutul acestei traduceri, rezervele formulate de către ortodocşi referitoare la acest subiect.

Am luat de mai multe ori același vaporaș și am sunat la micuța poartă, discretă, a mănăstirii San Giorgio Maggiore. Am discutat din nou ore în șir, despre cronovizor și despre nenumărate alte subiecte. Gândurile noastre se armonizau și amândoi simțeam asta. Mi-a oferit câteva cărți scrise de el, iar eu i-am dat din cărțile mele. A citit *Pour que l'homme devienne Dieu* („Pentru ca omul să devină Dumnezeu") și *Les morts nous parlent* („Morții ne vorbesc" [1]). Exista între noi un dialog viu asupra problemelor Bisericii sau ale altor aspecte ale spiritualității, într-o comuniune de idei pe care nu o cunoscusem de multă vreme.

[2] Apărută în limba română la Editura Enciclopedică, București, 1994 (n. tr.).

2

O gamă de unde necunoscute

După prima întâlnire cu părintele Ernetti, am făcut şi eu la rândul meu unele descoperiri. În primul rând, am dovada că cele povestite de părintele Gemelli privind vocea tatălui său auzită pe banda de magnetofon în laboratorul de fizică experimentală din Milano, în prezenţa părintelui Ernetti, sunt posibile. Desigur că eu nu am fost prezent la faţa locului în momentul producerii fenomenului şi nici nu am putut să-l întreb nimic pe papa Pius al XII-lea pentru a mă asigura că cele afirmate de părintele Ernetti sunt exacte. Dar, în prezent ştiu că fenomenul prin care vocile celor decedaţi se imprimă pe banda magnetică a unui magnetofon este confirmat astăzi de mii de experimentatori din întreaga lume. Astfel de voci pot fi auzite de asemenea la difuzoarele radio sau la telefon; chipul persoanelor respective pot apărea pe ecranele televizoarelor etc. Ansamblul acestor fenomene poartă numele de transcomunicare instrumentală sau TCI. Adevărate studii ştiinţifice sunt în curs de derulare asupra acestui subiect în numeroase ţări. Am întâlnit eu însumi cei mai importanţi cercetători în domeniu, atât din Europa, cât şi din America de Nord sau de Sud, şi nu am nici o îndoială asupra realităţii faptelor. Referitor la acest prim aspect, părintele Ernetti este deci perfect credibil.

Se produce deci un fel de emisie, de proiecţie a unei forţe pe care nici simţurile noastre şi nici aparatele nu o pot detecta, forţă care imprimă mesaje pe banda magnetică, formează chipuri sau

peisaje pe ecranele televizoarelor, intervine direct la telefon sau la calculator, acționează uneori chiar direct asupra imprimantei, fără a trece prin calculator etc. Forța, pe care nu știm cum să o denumim și nici în ce constă ea, este totuși prezentă. Îi vedem efectele. Știu că termenul de „undă" îi șochează pe cercetători, dar îl voi folosi totuși destul de des deoarece nu am găsit altul pentru moment. Undele radio existau deja cu mult înainte ca noi să știm să le captăm sau să le producem. Există, se pare, și alte unde pe care noi nu știm încă să le producem în mod voluntar, nici să le măsurăm cu aparatele, dar cărora aparatele pot deja să le înregistreze efectele. Aceste efecte există. Nu le mai putem nega. Undele sunt în mod cert emise de către ființe inteligente și, în imensa majoritate a cazurilor, ele nu pot fi produse de ființe umane care trăiesc în prezent pe Pământ. Din contextul lor reiese că sunt emise de cei decedați. Nu pot să redau aici întreaga demonstrație care este necesară. Pot doar să fac trimiteri la diferite lucrări citate în note, fără a mai pune la socoteală multe altele în diferite limbi. Cel care declară apriori: „Știți, eu sunt o persoană rațională. Nu pot să cred astfel de povestiri" dă dovadă pur și simplu de blocaje psihologice profunde care nu au nimic rațional. Adevăratul raționalist este prudent, sceptic chiar apriori, în fața unui fenomen excepțional, dar nu rămâne complet blocat. Este deschis, curios să afle totul. Sunt convins, și experiența o dovedește, că este suficient să studiezi cu puțină seriozitate aceste fenomene pentru a ajunge la aceeași concluzie. Aș adăuga, de altfel, că deși nu dominăm aceste unde, există totuși progresele recente ale tehnicii care ne permit să captăm mesajele care ne sunt trimise din Lumea Cealaltă și să eliminăm, în cele mai multe cazuri, alte ipoteze.

Existența acestor „unde" fiind în mod categoric stabilită, ne este mai ușor să acceptăm un anumit număr de dovezi care până acum păreau rodul unui delir sau al unei halucinații. Le-am adunat din surse foarte variate, dar care conduc la aceeași concluzie. Uneori a fost vorba despre experiențe mistice, creștine sau nu,

fenomene dezvăluite prin intermediul unor mediumuri, povestiri ale unor persoane ajunse la hotarul morții.

Retrăirea trecutului

Iată un prim exemplu pe care cred că este bine să-l prezint pe larg.

Pierre Monnier este un tânăr ofițeri căzut pe frontul de la Argonne în anul 1915. După sfârșitul războiului, mama lui a dorit, împreună cu un fost prieten al fiului său, să efectueze un fel de pelerinaj la locurile unde băiatul fusese ucis. Pe când încercau amândoi să regăsească locul exact în care se petrecuse drama, doamna Monnier, fiind atrasă în mod misterios, a pornit singură într-o altă direcție, împotriva indicațiilor ghidului său. Dar după câteva clipe, acesta a urmat-o, spunându-i: „Aveți dreptate, aici este locul".

Pentru puțin timp, doamna Monnier avu o impresie ciudată: i se păru că vede și aude ceva din bătălia în care pierise fiul ei. Mai târziu, fiul îi va confirma prin „scriere automată" realitatea pe care ea o trăise: „Rămâne întotdeauna o «imagine de neșters» a întâmplărilor din trecut... dacă știți să o vedeți, un fel de «clișeu» al trecerii noastre rămâne vizibil pentru ochii spiritului. Ați trăit uneori asemenea stări, le-ați considerat drept halucinații, dar sunt absolut reale, și dezvăluite vouă în mod excepțional... Pe câmpul de bătălie au rămas umbrele noastre! Încă se mai aud fragmente din *La Marseillaise*; drapelul flutură... dar sunt doar imagini prelungite și nicidecum o realitate obiectivă. Astfel de fenomene sunt încă necunoscute de către știința voastră: totuși, ele au fost constatate de «vizionari», ființe care posedă o structură spirituală deosebită; tot ceea ce atinge diversele unde de care sunteți înconjurați lasă acolo o imagine veșnică: o fotografie... Veți înțelege asemenea procese într-un viitor destul de apropiat". Pentru rațiune este greu să accepte aceste explicații.

Doamna Monnier nu a perceput undele bătăliei ca pe un amestec confuz și inform, deci toate undele amestecate, ci ca pe

derularea unui film. Dar şi asupra acestui punct, fiul ei îi dă o explicaţie: „Voi vă gândiţi la mulţimea de scene care s-au petrecut în acelaşi loc. Este evident că procesul vă este necunoscut: este vorba despre o varietate de telepatie, pe care aş numi-o materială, între unde şi unde, care declanşează asemenea unui resort tabloul oarecum stabilizat; el se pune în mişcare, stimulat de unde analoage celor care l-au scăldat când s-a format.. Creierele noastre sunt ca o carte uriaşă cu imagini, căreia îi puteţi răsfoi paginile una după alta; nu apare nici o confuzie în această îngrămădire de impresii multiple, iar voi le puteţi face să reînvie fiecare pe rând atunci când doriţi. Acelaşi lucru este valabil şi pentru «creierul naturii», dacă pot risca un astfel de eufemism; impresiile sunt înregistrate, ele pot fi readuse succesiv la o viaţă pământească, dar apte să se repete atât de des cât vor fi cerute... Acelaşi lucru este valabil pentru sunete, voci, apeluri, porunci, cântece şi fanfare, zgomot de paşi, zăngănit de arme etc. Le puteţi da o actualitate completă în amintirea voastră. «Creierul naturii» îşi aminteşte şi el, iar moleculele sonore se mobilizează din nou în spaţiu ca şi în voi."[1] Un ultim detaliu: aceste explicaţii datează din anul 1919!

Câteva cazuri asemănătoare sunt de altfel celebre în domeniul paranormalului. Unul dintre cele mai cunoscute este fără îndoială povestea a doi englezi care au crezut că au întâlnit fantoma reginei Maria Antoaneta în parcul de la Versailles[2]

Dar mai există încă multe altele. Astfel, la sud de Creta, se înalţă ruinele unei vechi fortăreţe veneţiene, în locul numit Frango Castelli. Or, mai mulţi martori demni de încredere susţin că au verificat ei înşişi un fenomen bine cunoscut de locuitorii din regiune. Primăvara, în timpul răsăritului sau al apusului, dacă te apleci puţin, aproape de nivelul solului, susţin ei, se vede ieşind dintre ruine o armată întreagă echipată cu platoşe, căşti, scuturi şi lănci. Sunt numiţi drosuliţi, adică „oamenii din rouă". Poţi să treci

[1] *Lettres de Pierre*, vol. 1, Fernand Lanore, pp. 387-388 şi 394-396.

[2] A se vedea excelentul studiu semnat de Jean Senelier, *Le Mystère du petit Trianon, une vision dans l'espace-temps*, Belisane, 1997.

printre ei fără să-i deranjezi şi fără să fii incomodat la rândul tău. Imaginea lor nu dispare în general atenuându-se treptat, ci în straturi, începând din partea de jos. Mai întâi dispar picioarele, apoi platoşele, căştile; la sfârşit, nu se mai văd decât vârfurile lăncilor[1].

În acest caz, undele par legate de locul unde a avut loc evenimentul, şi nicidecum de timp; în unele circumstanţe, ele pot fi sesizate la multă vreme după eveniment. Există, de asemenea, şi alte mărturii de bătălii percepute la mult timp după terminarea luptelor. Aceste unde par să sufere uneori un uşor decalaj în spaţiu. Luptele-fantomă se pot astfel desfăşura în înaltul cerului.

Pierre Monnier insistă în mai multe rânduri asupra faptului că „vizionarii" sau mediumurile pot să perceapă perfect aceste unde. C G. Jung, care avea o bunică din partea mamei şi o fiică mediumuri, se pare că ar fi trăit ceva asemănător în anul 1924, când, într-o seară de primăvară, la Bollingen, aflat într-o stare de aţipeală, a auzit şi a văzut un grup de tineri, îmbrăcaţi în negru ca ţăranii în zilele de sărbătoare. Aceştia treceau pe lângă conacul său vorbind, râzând şi cântând, în sunetul unui acordeon. A deschis fereastra şi obloanele de două ori, dar nu a descoperit decât „noaptea luminată de lună şi o linişte mormântală" Or, într-adevăr, în Evul Mediu, acest loc era un punct de trecere pentru grupurile de mercenari care se deplasau din Elveţia la Milano, să se angajeze în armatele străine. „Putea deci să fie vorba despre una dintre aceste coloane care se organizau în fiecare an, în mod regulat primăvara, şi care, prin cântece şi veselie, îşi luau rămas-bun de la ţara lor[2]

Mi se pare, într-adevăr, că mecanismul care permite unor persoane sensibile să „vadă" sau să „audă" ceea ce noi nu vedem şi nici nu auzim, corespunde cu ceea ce ne spunea Pierre Monnier. Este absolut remarcabil faptul că, în cazul trăit de C. G. Jung, el îi vedea pe tineri trecând atunci când ferestrele şi obloanele erau

---

[1] Louis Pauwels şi Guy Breton. *Nouvelles Histoires extraordinaires*. Albin Michel. 1982. pp. 131–141.

[2] C. G. Jung, *Ma vie*. Gallimard, 1973. pp. 266–269.

închise. Aceasta înseamnă că numai cu „ochii minții", cum spune Pierre Monnier, adică datorită facultăților corpului său spiritual (subtil, eteric, cum doriți să-i spuneți), putea să-i vadă defilând pe tinerii mercenari. De fiecare dată când încerca să-i vadă cu propriii ochi, deschizând ferestrele, nu observa nimic. Corpul său spiritual găsindu-se fără îndoială la același nivel vibrator cu imaginile din trecut, doar el le putea vedea.

Este deci probabil că oricine altcineva, în același moment și în aceeași cameră, n-ar fi văzut nimic. Dar se poate ca un aparat de fotografiat să fi putut capta ceva, deoarece în ziua de astăzi se cunosc exemple în care pe o peliculă foto au apărut chipuri sau siluete pe care nimeni nu le văzuse în momentul executării fotografiei[1].

Mecanismul acestor percepții pare să permită întâlnirea cu evenimente trecute, chiar pe locul unde acestea s-au petrecut, așa cum tocmai am văzut, dar uneori și în afara acestuia. Anumite mediumuri sunt în legătură cu un „ghid", o entitate, un spirit din Lumea Cealaltă care le asistă și le face să vadă lucruri sau le transmit mesaje. Adesea, mediumul spune „mi se arată" asta sau asta, „mi se spune" cutare sau cutare lucru. Comunicarea între medium și acest ghid trebuie să treacă printr-un suport material, însă având un nivel de materie pe care alții nu îl percep. Alteori, și pentru mine asta este și mai interesant, mediumul pare „a vedea" și „a auzi" în mod direct. Pare că atunci el poate vedea „la distanță".

Știu că adesea un medium, chiar fără ca el să-și dea seama, nu face decât să vadă, prin telepatie cu clientul său, ceea ce acesta are în minte. Dar, chiar și atunci, el percepe undele. Mai mult, se pare de asemenea că adesea el poate să vadă ceea ce clientul său nu a văzut încă niciodată, și nici nu a auzit. Altfel spus, ar exista poate unde remanente, unde ale trecutului care ar rămâne în locurile unde s-a desfășurat evenimentul, cum se pare că este cazul bătăliei percepute de doamna Monnier; înseamnă că oricine, chiar

[1] A se vedea, printre multe altele, Cyril Permutt, *Beyond the Spectrum*, 1983.

dacă nu este medium, ar putea în anumite circumstanţe excepţionale să perceapă astfel de unde. De exemplu, undele drosuliţilor, care nu sunt percepute decât în anumite perioade ale anului şi la anumite ore, probabil favorabile datorită unui nivel de temperatură sau de umiditate deosebit.

Mai există de asemenea şi alte unde, sau aceleaşi, care nu sunt percepute decât de mediumuri şi atunci fără legătură cu spaţiul, distanţa neavând importanţă. Cronovizorul capta undele corespunzând unor evenimente care se produseseră foarte departe. Părintele Ernetti nu avusese nevoie de aparatul său la Ierusalim pentru a capta Patimile lui Hristos.

Amintirea viitorului

Şi mai de necrezut pare a fi faptul că aceste unde pot fi captate, în anumite circumstanţe, înaintea evenimentului care le-a produs. În anul 1574, cinci soldaţi din gardă, la Utrecht, au văzut la orizont pe la miezul nopţii o luptă cumplită care de fapt avea să se desfăşoare abia după douăsprezece zile. Descrierea făcută de aceştia a fost atât de precisă încât nu există nici o îndoială asupra celor văzute. Trebuie notat doar faptul că, în acest caz, undele percepute anticipau evenimentul, însă exact în locul unde acesta urma să se producă. Este vorba deci despre unde percepute fără legătură cu timpul, dar bine localizate[1]

Înţeleg totuşi că un astfel de caz, izolat şi foarte vechi, nu este suficient pentru a convinge pe toată lumea. Dar mai avem şi alte exemple, mai recente. Maica Yvonne-Aimée, de la mănăstirea din Malestroit, în Bretagne, avea viziuni care nu erau legate nici de spaţiu, nici de timp. Îndrumătorul ei spiritual a intuit importanţa acestor viziuni şi i-a cerut „în numele sfintei supuneri" să-i redea totul cu fidelitate. Majoritatea povestirilor sunt păstrate sub formă de scrisori purtând ştampila poştei. Deci nu există nici

[1] Louis Pauwels şi Guy Breton, *op. cit.*, p. 141.

o îndoială asupra autenticității fenomenului. La 29 septembrie 1923, de exemplu, ea scrie în post-scriptum-ul unei scrisori adresate îndrumătorului său spiritual:

„Vai! am uitat să vă spun despre un lucru bizar... În tren, am adormit și am avut un vis ciudat, dacă pot să-i spun așa... este vorba mai degrabă despre ceva trist și îmi este foarte greu să vă redau totul! Eram călugăriță și călătoream. Purtam straiele Ordinului augustinian și vedeam avioane care aruncau niște cilindri groși peste trenuri, peste gări, distrugând și incendiind totul. Vedeam bărbați îmbrăcați în verde, urcând și coborând din tren: ai fi crezut că sunt uniforme militare, dar cu toate acestea nu semănau cu soldații noștri. M-am trezit brusc. Trenul se oprise..."

Trebuie să precizăm că în momentul în care își așternea gândurile pe hârtie, maica Yvonne nu fusese încă admisă definitiv la mănăstirea din Malestroit. Or, surorile augustiniene sunt contemplative și deci, în mod normal, ele nu călătoresc. Acest „vis" nu era în măsură să-l încânte prea tare pe confesor. Mai trebuie remarcat că, în anul 1923, armata germană încă nu adoptase pentru uniformele militare celebra culoare. Ne-am putea gândi, desigur, că această viziune, autentică de altfel, este mai degrabă compusă din imagini generale mai mult sau mai puțin reprezentative ale viitorului, fără a corespunde însă exact unor evenimente locale precise. Dar nu același lucru se poate spune despre episodul următor. La 25 martie 1929, ea îi scrie îndrumătorului său spiritual:

„În această noapte am avut un vis ciudat. De data aceasta, mă întreb dacă nu cumva sunt pe jumătate nebună. M-am văzut în fața clinicii [1], înconjurată de mai multe călugărițe. Părea a fi o zi de sărbătoare, era o vreme frumoasă. Aveam prinse pe piept patru sau cinci medalii, printre care și Legiunea de Onoare. Eram în mijlocul călugărițelor și parcă eu eram stareța lor. Un ofițer cu grad înalt a venit spre mine să mă salute. O altă călugăriță purta și ea o medalie. O voce foarte tânără spunea în spatele meu:

[1] Augustinele sunt, în același timp, contemplative și ospitaliere. Ele nu ies deci din mănăstire, dar îngrijesc bolnavi în incinta acesteia.

«Ascultă-mă cu atenţie, Yvonne-Aimée, fiindcă mai târziu îţi vei aminti toate acestea şi vei fi puternică. Ascultă»..."

Totul s-a realizat. Scena a fost chiar filmată. La 7 august 1949, clinica mănăstirii a primit Crucea de Război. Generalul Audibert i-a înmânat-o maicii Yvonne-Aimée. deoarece între timp devenise stareţa mănăstirii şi conducea Ordinul Augustinelor. Toate călugăriţele erau adunate în acea zi. Maica Yvonne-Aimée purta deja cinci decoraţii pe piept, între care se afla şi Legiunea de Onoare pe care generalul de Gaulle i-o înmânase la Vannes. în 22 iulie 1945. Cu cea primită la 7 august 1949 (King's Medal engleză), avea în total şase medalii. Sora Marguerite Touin a fost de asemenea decorată în aceeaşi zi, pentru munca depusă la clinică. Deci totul s-a petrecut exact aşa cum ea văzuse [1]

Viziunile despre viitor aparţinând maicii Yvonne-Aimée trebuie fără îndoială puse alături de cele ale persoanelor salvate de la moarte, vreau să spun ale unor oameni care şi-au pierdut pentru o clipă cunoştinţa şi care, în acest timp, au trăit o experienţă extraordinară la hotarele morţii (EHM). Într-un anume moment, ei şi-au revăzut întreaga viaţă, viaţa lor trecută.

Dar s-a întâmplat ca unii dintre ei să aibă ceea ce am putea numi un „flash", scurte viziuni asupra propriului viitor. Voi aminti aici un caz, unul dintre cele mai caracteristice de acest tip. Îl preiau de la Kenneth Ring, o personalitate printre cercetătorii în materie. Este vorba despre un englez în vârstă de zece ani, transportat de urgenţă la spital, în anul 1941, suferind o criză acută de apendicită sau de peritonită – nu-şi mai aminteşte prea bine. În timpul convalescenţei, i s-au înfăţişat fel de fel de amintiri ciudate. Ciudate pentru că se refereau la viitorul său. După mulţi ani, trăind în America pe atunci. a povestit cele trăite. Voi prezenta aici doar esenţialul, legat de subiectul nostru.

„Îmi amintesc foarte clar că stăteam pe un scaun de unde puteam să văd doi copii jucându-se pe jos în faţa mea. Şi eu ştiam

[1] René Laurentin, *Prédictions de Soeur Yvonne-Aimée de Malestroit*, O EIL, 1987, pp. 50 şi 69.

că sunt căsătorit, cu toate că, în această viziune, nu exista nici un indiciu asupra soţiei mele. O persoană căsătorită ştie ce înseamnă să fii căsătorit, pentru un copil acest lucru nu este posibil... Eu am avut amintirea unui fapt care nu se putea întâmpla înaintea vârstei de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Dar nu era vorba despre faptul că vedeam viitorul în sensul convenţional al termenului; trăiam experienţa viitorului. În acest incident, viitorul era acum."

Povestitorul a desenat atunci planul exact al încăperii în care se desfăşura scena. Apoi, a continuat:

„În această «experienţă», eu vedeam drept înaintea mea şi la dreapta, aşa cum am indicat în plan. Nu puteam vedea spre stânga, dar ştiam că persoana cu care eram căsătorit era aşezată în acea parte a camerei. Copiii care se jucau pe jos aveau în jur de patru ani, primul, şi trei, al doilea. Cel mai mare era o fetiţă brunetă. Cel mai mic era blond şi mă gândeam că este băiat. Dar am văzut apoi că erau două fetiţe. Ştiam de asemenea că de cealaltă parte a peretului... era ceva foarte ciudat, ceva ce nu înţelegeam deloc. «Amintirea» mi-a revenit brusc într-o zi, în anul 1968, când stăteam pe un scaun şi mă pregăteam să citesc ceva şi când mi-am ridicat privirea spre copii... Am realizat că era «amintirea» din 1941. După care, am început să realizez că aceste amintiri ciudate aveau un sens. Iar obiectul bizar din spatele peretelui era un aparat de încălzit cu aer comprimat. Astfel de aparate nu se foloseau şi nu se folosesc nici acum, după câte ştiu eu, în Anglia. De aceea nu puteam să înţeleg despre ce era vorba."[1]

Problema prospectării viitorului

Se pare că, în acest caz, viziunea viitorului era perfect clară, aproape ca o fotografie a momentului care urma să vină şi pe care

[1] Kenneth Ring, *En route vers oméga*, Robert Laffont, 1991, pp. 227–228.

personajul nu urma să-l trăiască decât peste mulți ani. Asemenea gen de experiență cunoaște totuși mai multe variante. Lucrurile nu sunt întotdeauna atât de simple.

Din circa douăzeci de cazuri recenzate de Kenneth Ring în momentul în care el își scria cartea, unele se prezintă ca viziuni ale unor accidente teribile, viziuni care se vor desfășura sub formă de vis exact până înainte de momentul critic, ceea ce îi va permite celui în cauză să se salveze. Dar, de fiecare dată, alte persoane care nu au beneficiat de aceeași atenționare au ajuns victime ale acestor accidente în momentul, în locul și în împrejurările văzute în timpul acestor experiențe la hotarele morții.

Viziunea, tot atât de precisă ca și în cazul tânărului englez cu copiii săi, nu corespundea deci unui eveniment perceput cu anticipație pe care cel în cauză urma, oricum, să-l trăiască, ci reprezenta derularea unui eveniment care urma să se întâmple și în care risca să se afle implicat. Deci nu erau undele provocate de eveniment care trebuiau negreșit să-l întâlnească pe cel interesat și care fuseseră captate anticipat în zonă, fără legătură cu spațiul și timpul, și unde s-ar fi putut grava. Undele percepute corespundeau unui eveniment care era doar posibil pentru cel interesat.

Oare ele au fost în întregime compuse ca imagini de sinteză de către vreo entitate binevoitoare însărcinată să-l protejeze pe cel interesat sau trebuie să evocăm aici ipoteza lumilor paralele care s-ar crea în jurul nostru, în fiecare clipă, în funcție de opțiunile care ni s-ar prezenta și între care noi trebuie, în fiecare moment, să alegem? Undele pe care le captăm astfel, în timpul acestor EHM, fără legătură cu spațiul și timpul nostru, vin oare din viitor sau doar „prospectează viitorul"?

Problema este prezentată temeinic de Kenneth Ring, raportând chiar un caz care pare să confirme această posibilitate. Este vorba despre o tânără care era pe punctul să se înece, în 1956, la vârsta de unsprezece ani. Plutind deasupra corpului său ea încerca să-l salveze, dar în același timp percepea, spunea ea, „trei traiectorii care conduceau spre viitor... Fiecare constituia o alternativă compusă din evenimente pe care le-am văzut". Ea numește aceste

traiectorii „viitorul A, viitorul B şi viitorul C". „Viitorul A, ne spune Kenneth Ring, era acela care s-ar fi derulat dacă anumite evenimente nu ar fi avut loc în vremea lui Pitagora, cu trei mii de ani în urmă. Era un viitor de pace şi armonie, marcat prin absenţa războaielor religioase şi prin figura lui Hristos. Viitorul B corespundea scenariului clasic al viziunilor profetice. Viitorul C era o viziune şi mai distructivă a viitorului B. Viitorul B şi viitorul C îi trimiteau imagini simultane şi, începând de pe la sfârşitul secolului până către anul 1956, imaginile, dintre care unele erau banale, formau traiectorii separate... Astfel, persoana respectivă era conştientă de trei forme de potenţial viitor, dintre care doar două aveau încă, pentru ea, şanse să se realizeze pe Pământ [1]."

Accesul la cunoaşterea totală

Aşa cum se poate înţelege din acest ultim caz, viziunile viitorului pot foarte bine să nu se limiteze la câteva episoade din viaţa personală a celui implicat. Fenomenul poate lua o amploare extraordinară, întinzându-se în întregul univers. În aceste noi versiuni, nu există posibilitatea de a verifica dacă viitorul întrezărit se realizează mai târziu şi aceasta cu atât mai mult cu cât, revenind la viaţa din această lume, cei care au fost crezuţi morţi uită absolut totul. Iată un astfel de caz, prezentat doctorului Moody [2], printre multe altele posibile:

„Totul s-a petrecut, cred eu, imediat după trecerea în revistă a întregii mele vieţi trecute. Am avut brusc senzaţia că posed cunoştinţe în toate domeniile – despre tot ce s-a întâmplat de la începutul lumii şi despre tot ce urma să se petreacă la infinit. Pentru o clipă, am avut impresia că puteam pătrunde în toate secretele universului, stelele, luna – absolut orice. Dar din momentul în

[1] Kenneth Ring, *op. cit.*, pp. 265–266.

Raymond Moody, *Lumières nouvelles sur la vie après la vie*, Robert Laffont, 1978, pp. 46–48.

care am hotărât să revin la viaţă, toate datele s-au şters şi nu am reţinut aproape nimic".

În acest caz, se pare că nu este vorba într-adevăr despre vizionarea evenimentelor ca într-un film. Universul este prea vast şi chiar mica noastră planetă este prea complexă pentru o astfel de vizualizare. Dar există totuşi comunicarea unei informaţii şi trebuie că există o bază unde se află, ca într-un fel de arhivă, toate evenimentele, mici sau mari, ale acestei lumi. De altfel, urmarea mărturiei confirmă faptul acesta.

Doctorul Moody, încercând să studieze mai profund fenomenul, i-a cerut martorului să-i explice sub ce formă i-au fost făcute cunoscute toate datele, iar acesta a răspuns:

„Sub toate formele posibile: imagini, sunete, gânduri. Oricum şi oricât. Ca şi cum nimic n-ar fi rămas necunoscut. Tot ce înseamnă cunoaştere era acolo; absolut totul."

Alţii vorbesc despre posibilitatea de a cunoaşte totul mai degrabă decât despre o cunoaştere totală însuşită. „Erudiţia şi informaţia sunt acolo, la dispoziţia ta, fără limite, povesteşte un alt martor. Respiri cunoaşterea... Brusc, afli toate răspunsurile... Este ca şi cum ţi-ai concentra atenţia asupra unui punct din aceste informaţii şi, deodată, cunoaşterea ţâşneşte din acel punct, automat. Parcă ai asista la o duzină de cursuri de lectură rapidă".

Un alt martor explică astfel experienţa trăită: „A existat un moment în timpul celor întâmplate – cum să vă spun? – parcă aş fi ştiut totul despre toate... Timp de câteva clipe, nici o comunicare nu mai era necesară; aveam sentimentul că tot ceea ce aş fi dorit să ştiu putea fi imediat aflat"[1]

Este şi cazul lui Tom Sawyer, simplu mecanic în oraşul său, aproape zdrobit de camionul pe care-l repara şi care i-a căzut pe piept. După ce descrie pe larg întâlnirea sa cu Fiinţa de lumină, adaugă:

„A doua experienţă, de asemenea magnifică, constă în faptul că-ţi dai seama că te afli deodată în contact cu cunoaşterea

[1] Raymond Moody, *op. cit.*, pp. 50 şi 51.

absolută, totală. Este greu de descris... Te gândești la o întrebare... și imediat afli răspunsul. Este foarte simplu. Și poate fi vorba despre orice fel de întrebare, asupra oricărui subiect. Poate fi despre un lucru despre care nu știi nimic, pe care nu-l înțelegi, și lumina îți aduce răspunsul corect pe loc, ajutându-te să-l înțelegi" [1]

Uneori, cunoștințele întrevăzute pentru o clipă nu dispar complet. La început, rămâne o nostalgie foarte puternică, mai apoi, unele amintiri vagi care revin sub formă de intuiții. Lucru valabil în mod sigur pentru Tom Sawyer, care nu a avut șansa să studieze prea mult în viață, și care, după întâlnirea cu Ființa de lumină, a devenit pasionat de fizica cuantică. În mod normal, trebuia să învețe sau să reînvețe totul în acest domeniu dar, în mod misterios, pe măsură ce se cufunda în lucrări de specialitate, avea impresia că regăsește amintiri ascunse. Iată, de pildă, mărturia soției sale într-o scrisoare adresată lui Kenneth Ring:

„Adesea, pronunță câte un cuvânt pe care el nu l-a mai auzit niciodată înainte, în lumea noastră. Câteodată este un cuvânt necunoscut, dar află... că este legat de teoria luminii... vorbește despre obiecte mai rapide decât viteza luminii și pentru mine este greu să înțeleg. Când Tom începe să citească o carte de fizică, susține că el cunoaște deja ce tratează și caută altceva" [2]

Când l-am întâlnit pe Tom Sawyer la congresul Organizației americane de studiere a stărilor premergătoare morții (IANDS [3]), la Charlottessville, în urmă cu câțiva ani, studia alături de profesori universitari modelele cosmologice, mai ales galaxiile sau uniunile de galaxii în formă de tor.

Mediumurile sunt nevoite să reflecteze la ceea ce trăiesc zilnic. Părerea lor mi se pare deci foarte interesantă, mai ales atunci când vine de la unul dintre cei mai renumiți dintre „senzitivi" Mediumul olandez Gérard Croiset se numără cu siguranță printre

---

[1] Kenneth Ring, *op. cit.*, pp. 75–76.

Ibid., p. 147.

[3] IANDS – International Association for Near Death Studies.

cei mai dotați din secolul nostru. El este mai ales celebru prin faptul că a realizat de sute de ori testul numit „al scaunului gol": i se desena planul unei săli de teatru sau de conferințe, numerotându-se scaunele. Apoi, i se cerea să descrie persoana care ocupa, de exemplu, scaunul cu numărul 39, într-o anumită zi. El era capabil atunci să ofere o serie de informații asupra persoanei respective, vârsta, relațiile de familie, profesia, ce a făcut în ziua aceea, înainte de spectacol etc. Dar acest mare „senzitiv" era de asemenea celebru pentru capacitățile sale la distanță. Gérard Croiset a fost studiat de cei mai mari specialiști în paranormal din Europa, Statele Unite și Japonia. Iată cum înțelege el funcționarea puterilor sale paranormale:

„După părerea mea, universul reprezintă o singură și unică rețea, un soi de sferă incluzând tot ceea ce există. Chiar dacă avem impresia că domnește dezordinea și dezechilibrul, legea dominantă este cea a armoniei. Dacă rânduirea universală este tulburată într-un punct, această tulburare este compensată în alt punct al întregului. Dacă, într-un loc oarecare, o persoană are nevoie de ajutor, eu pot, din locul în care mă aflu și după posibilitățile de care dispun, să-i dau ceea ce îi lipsește pentru a-și regăsi calmul. Dacă este vorba să ajut la găsirea unui dispărut sau de îngrijirea unui bolnav, vin mereu în ajutor fără să fiu împiedicat de limitele timpului, de distanță sau de obstacole aparente. Senzitivul nu este decât intermediarul curentelor spirituale pozitive care mențin echilibrul universal" [1]

Voi reține mai ales două noțiuni care mi se par susceptibile să ne ajute într-o zi să înțelegem mai bine cum poate să funcționeze un aparat ca cronovizorul: ideea unei „rețele unice, un soi de sferă incluzând tot ceea ce există" și ideea de „curente spirituale pozitive care mențin echilibrul universal".

---

[1] Jean Prieur, *La Mémoire des choses, l'art de la psychométrie*, Arista, 1989, p. 68.

Un cronovizor fără aparat

Voi încheia evocarea cazurilor paranormale care confirmă în mod absolut existența acestor unde printr-unul dintre fenomenele cele mai celebre din arhivele vieții mistice. Este vorba despre o sfântă italiană, căsătorită, mamă a șapte copii, croitoreasă modestă la Roma, sfânta Anna-Maria Taigi. În 1790, pe când nu avea decât douăzeci și șapte de ani, a primit un har extraordinar pe care l-a folosit timp de patruzeci și șapte de ani, până la moartea sa. Vedea în fața ei, puțin deasupra capului, o mică sferă de lumină, ca un soare, cu o coroană de spini, și figura unei femei șezând, ca într-un medalion. Trec peste detaliile acestei figuri și nu prezint decât ceea ce ne interesează: mă voi limita la mărturia cardinalului Pedicini (numărând 7 200 de pagini), depusă cu ocazia procesului său de sanctificare. „Timp de patruzeci și șapte de ani, zi și noapte, în căminul său, la biserică, pe stradă, ea vedea, în acest soare din ce în ce mai strălucitor, toate lucrurile fizice și aspectele morale de pe Pământ: pătrundea în abisuri și se înălța în Cer, unde vedea soarta celor decedați. Vedea gândurile cele mai secrete ale persoanelor prezente sau aflate la depărtare, evenimentele și personajele secolelor trecute... Obiectul la care se gândea apărea clar și complet... Doar privind spre acest soare mistic, ea intra, după cum dorea, în încăperile cele mai secrete ale suveranilor. Vedea locurile, personajele care tratau afaceri, părerile lor politice, sinceritatea sau duplicitatea miniștrilor, toată politica subterană a secolului nostru, precum și hotărârile lui Dumnezeu pentru a reduce la tăcere aceste personaje importante. Vedea comploturile și reuniunile tenebroase ale diferitelor secte; i se înfățișau membrii acestor societăți, gradele lor, ceremoniile, toate în cele mai mici detalii și din orice colț al lumii, ca și cum totul s-ar fi petrecut în camera ei... Putem spune că acest har era omniscient, însemna cunoașterea tuturor lucrurilor, în măsura în care inteligența este capabilă să cuprindă în această viață... Vedea, pe oceanele îndepărtate, nave în pericol, auzea strigătele naufragiaților; pătrundea în temnițele din China sau din Arabia..."

Voi adăuga, totuşi, un detaliu important: în acest soare, Anna-Maria vedea atât viitorul, cât şi trecutul, „când în imagini reale, când în imagini alegorice. Uneori, Domnul explică simbolul, alteori nu" [1] Numeroasele exemple cuprinse în această scurtă biografie demonstrează clar că ea nu se înşela niciodată. Cardinalii nu ezitau să apeleze la ea, şi nici însuşi papa.

Ai într-adevăr impresia că este un cronovizor fără aparat! Un detaliu mă interesează în mod deosebit: pentru Anna-Maria era suficient să se gândească la un loc sau la o persoană, pentru ca „reglarea" să se facă automat asupra lucrului dorit. Se constată acelaşi fenomen ca în cazul ieşirilor în afara corpului, care sunt spontane, de exemplu într-un accident, sau sunt controlate, cum se pare că se pot obţine prin anumite tehnici[2]. Este suficient atunci să te gândeşti la o persoană pentru ca corpul spiritual (subtil, eteric, energetic, cum doriţi) să se găsească imediat lângă ea, dar invizibil, fără să fi trebuit să traverseze un spaţiu, să parcurgă o distanţă. Desigur, în acest gen de călătorie, doar cel interesat, călătorul, ştie că s-a deplasat. Ceilalţi nu pot să-l vadă, cu excepţia celor cu calităţi de medium. Acelaşi fenomen se întâlneşte în caz de bilocaţie, dar atunci corpul spiritual se materializează astfel încât este văzut de toată lumea şi poate acţiona în acelaşi moment în cele două locuri. Natuzza Evolo, mistică italiană contemporană, pe care am întâlnit-o personal, explică:

„Nu demult, m-am dus la Geneva, altădată la Londra. Călătoria nu pare să se desfăşoare în timp. Mă trezesc instantaneu acolo unde trebuie să ajung, indiferent de distanţă. Când merg la cineva, ajung direct în camera sau, cel mai adesea, într-o cameră alăturată celei în care se află persoana pe care trebuie să o vizitez.

---

[1] Albert Bessières. *La Bienheureuse Anna-Maria Taïgi*, Résiac, 1977, pp. 54–55 şi 164.

[2] A se vedea, de exemplu, lucrările lui Robert Monroe. *Le Voyage hors du corps*, Garancière, 1986; *Fantastiques Expériences de voyage astral*, Robert Laffont, 1990; Charles Lancelin, *Méthode de dédoublement personnel*, F. Sorlot, 1986; Jeanne Guesné. *Le Grand Passage*, Le Courrier du Livre, 1978 etc.

Deschid uşa şi o închid după terminarea acţiunii. Nu am avut niciodată impresia că străbat pereţi sau ziduri materiale. Ajung direct acolo unde doresc să merg. Uneori, ajung pe o stradă sau într-un loc exterior. Când călătoresc astfel. nu văd niciodată lucrurile de sus, ca şi cum aş zbura. Mi se pare deci că toată călătoria nu se desfăşoară în lumea fizică, ci în cea spirituală" [1]. Şi aici se simte existenţa unui reglaj care se face automat asupra locului sau a persoanei vizate; doar dacă nu este vorba despre intervenţia vreunei entităţi din Lumea Cealaltă şi este adevărat că Natuzza Evolo este întotdeauna însoţită în călătoriile sale de un „ghid", înger sau spirit.

Un alt detaliu din viziunile Annei-Maria Taigi pare a confirma aceasta. Este vorba, ca şi pentru cronovizorul părintelui Ernetti, despre dimensiunea imaginilor percepute. Există desigur mişcare şi sunet în aceste viziuni, dar foarte reduse, probabil chiar mai diminuate decât cele captate de cronovizor. Nu este vorba deci nicidecum de o preluare în direct a evenimentului şi a personajelor. Între scena reală şi viziunea avută de mistică, există o prelucrare de miniaturizare şi de alegere a unghiului de vedere. Poate aici trebuie evocată intervenţia „spiritelor" celor decedaţi, cum o face Jean Prieur legat de un tip particular de caractere de medium, psihometrii, dar în termeni care par să se potrivească tuturor formelor de medium:

„În ceea ce mă priveşte, eu cred... că sunt chiar fiinţele din Lumea Cealaltă care prezintă aceste imagini, muzica, sonorităţile... şi care transmit toate informaţiile neaşteptate. Noi suntem cufundaţi în oceanul cosmic unde circulă numeroşi curenţi care nu se amestecă şi care se prezintă psihicului nostru sub cele mai diverse moduri" [2]

Trebuie remarcat faptul că explicaţia propusă de Jean Prieur nu o contrazice deloc pe cea dată de Gérard Croiset. Există o

---

[1] François Brune. *Les Miracles et autres prodiges*. Philippe Lebaud, 2000. pp. 106–107.

[2] Jean Prieur. *La Mémoire des choses, op. cit.*, p. 56.

„unică rețea", unde se află „tot ceea ce există". Aceste informații „nu se amestecă", dar mai trebuie ca „cineva" să o aleagă pe cea care ne interesează și chiar, mai precis – revin asupra aspectului –, unghiul de vedere sub care noi o vom percepe. Se cunoaște fără îndoială că toți derulăm „filmul vieții" în momentul morții. În cea mai mare parte a timpului, nu revedem scenele sub unghiul de vedere sub care le-am trăit. Când retrăiți momentul prezent în care stați așezat în fotoliu sau în pat cu această carte în mână, nu vedeți scena ca o simplă reanimare a percepțiilor dumneavoastră actuale. Vă vedeți, în întregime, din exterior, din punctul de vedere al cuiva care ar fi putut să vă observe și v-ar fi făcut să trăiți în acel moment amintirile sale. Cine alege deci unghiul de vedere? I se atribuie adesea alegerea, cu titlu de ipoteză, Ființei de lumină care este întâlnită la ieșirea din „tunel"; mai clar spus, unui spirit din Lumea Cealaltă. Oare pe această cale îi parveneau viziunile Annei-Maria Taigi, sub îndrumarea unui spirit din Cealaltă Lume? Și oare, tot așa funcționa cronovizorul părintelui Ernetti, cel puțin până când și-a atins scopul? Oare nu chiar niște spirite de dincolo l-au împins pe părintele Ernetti spre acest gen de cercetări, fără ca el să-și dea seama cu adevărat de aceasta? La acest nivel, toate ipotezele sunt permise, dar, desigur, nu pot fi verificate.

3

Părerea oamenilor de știință

Studiile științifice asupra paranormalului nu avansează deloc. Fără îndoială, deoarece nu avem încă aparatele care să ne ajute la studierea fenomenului. Pentru moment, nu putem decît să-l constatăm. Datorăm unei echipe americane, condusă de Brenda J. Dunne și Robert G. Jahn, unul dintre cele mai recente studii importante întreprinse tocmai pentru a dovedi realitatea acestor viziuni la distanță și indiferent de timp. Studiul a fost publicat cu o prefață semnată de unul dintre marii noștri fizicieni, Olivier Costa de Beauregard[1].

Clarviziunea retrocognitivă

Protocolul acestor experiențe era următorul: se instala un medium într-un fotoliu comod și i se aducea la cunoștință că peste o jumătate de oră urma să fie trimisă o echipă de televiziune într-un anume loc. Nu se știa încă unde. Persoana cu proprietăți de medium trebuia atunci să descrie locul unde era trimisă echipa. Se înregistra cu atenție descrierea. Într-un alt punct al orașului, se afla o echipă de televiziune care nu cunoștea nimic din descrierea

[1] Brenda J. Dunne și Robert G. Jahn, *Aux frontières du paranormal, le rôle de l'esprit sur la matière*, Éditions du Rocher, 1991.

făcută. Puțin mai tîrziu, se extrăgea, la întâmplare, un plic închis, dintr-o grămadă de zece. Se afla astfel unde trebuia să meargă echipa de televiziune. Aceasta ajungea la locul astfel ales după circa o oră și un sfert după ce mediumul făcuse descrierea. Echipa filma atunci locul descris pe biletul din plic, insistând asupra împrejurimilor. eventual o clădire centrală. dacă exista vreuna, privită din exterior și interior etc. În final, se comparau imaginile astfel obținute cu descrierea făcută înainte de medium. Lucrarea publicată în limba franceză prezintă, în locul filmului. câteva fotografii alb-negru. Dar este suficient pentru a ne da seama că descrierea corespunde uimitor de bine locului ales la întâmplare. Prea multe detalii precise nu se pot explica prin hazard. Locurile sunt selecționate cu multă atenție. neputând fi interșanjabile. Avem deci de-a face cu adevărate viziuni la distanță și precognitive.

De asemenea, trebuie ca persoana-medium să fi perceput niște unde, cu o marjă de interpretare și de eroare. În descrierea sa, adesea. ezită. tatonează, corectează, completează. Nu-l deranjează detaliile numeroase. precise și tabloul de ansamblu deosebit de exact. Oare a perceput dinainte undele care emanau direct din locul respectiv, undele emise chiar de film sau cele corespunzând celor percepute de membrii echipei de televiziune în timp ce priveau locul sau clădirile filmate? În această ultimă ipoteză, este vorba despre telepatie cu anticipație. Oricum, există o percepție a undelor, indiferent de loc și timp.

Paranormalul este absolut normal

În final, în toate aceste cazuri, foarte diferite, regăsim aceleași caracteristici care corespund cu ceea ce știința numește astăzi particule elementare pentru care nu există distanță, nici trecut, nici prezent și nici viitor; nici spațiu și nici timp. Experiențele, ne spune Costa de Beauregard, referindu-se în mod absolut la cele declarate de mine, evocă fizicianului „non-separabilitatea", „fenomen atât de «paradoxal» luat în sens comun, atât de bine verificat

din punct de vedere experimental, atât de bine stabilit teoretic, inerent mecanicii ondulatorii şi cuantice"[1]. Îi invit pe specialişti să citească referinţele strict tehnice oferite în prefaţă de Costa de Beauregard. Voi adăuga doar faptul că el este unul dintre puţinii oameni de ştiinţă care susţin că fenomenele paranormale nu sunt deloc în opoziţie cu teoria relativităţii sau cea a mecanicii cuantice, ci sunt, dimpotrivă, consecinţe normale şi perfect previzibile ale acestor teorii. Ştiu, de asemenea, că părerile sale asupra acestui subiect l-au discreditat în faţa unora dintre colegi[2].

Totuşi, ştiinţa cea mai oficială începe să emită ea însăşi ipoteze în susţinerea unor astfel de fenomene. Costa de Beauregard evoca non-separabilitatea. S-ar putea explica de asemenea conservarea acestor informaţii din trecut printr-un câmp universal, în care s-ar imprima toate evenimentele ca pe placa unei holograme.

Modelul hologramei

Reamintesc pe scurt diferenţa dintre un diapozitiv şi o fotografie holografică. Dacă fac un diapozitiv normal al *Giocondei*, obţin pe peliculă chipul *Giocondei* micşorat. Ţinând diapozitivul spre lumină, pot vedea o mică *Giocondă*. Aceasta înseamnă, simplificând puţin lucrurile, că fiecare punct de pe diapozitivul meu corespunde unui punct al tabloului, şi numai unuia. Dacă realizez o fotografie holografică a *Victoriei de la Samothrace*, nu voi obţine pe placă o reducere a dimensiunii statuii. Privită în lumină, nu voi vedea practic nimic. Va trebui să recurg din nou la razele laser pentru a face să apară în spaţiu o mică reproducere a *Victoriei de la Samothrace*.

Dar dacă tai placa holografică în bucăţi, fiecare dintre ele îmi va permite, singură, să proiectez în spaţiu întreaga statuie.

---

[1] Brenda J. Dunne şi Robert G. Jahn, *op. cit.*, p. 15.

Sven Ortoli şi Jean-Pierre Pharabod, *Le Cantique des quantiques, le monde existe-t-il?*, La Découverte, 1984, p. 108.

Ceea ce înseamnă că fiecare bucată, oricât de mică ar fi, conține toată informația necesară, că fiecare punct al plăcii corespunde tuturor punctelor care formează suprafața statuii. Rețineți că, dacă placa s-ar întinde ca un înveliș în jurul Pământului, s-ar putea capta, în oricare loc, ceea ce se petrece oriunde pe Terra.

Este ipoteza formulată de un filosof fascinat de ultimele descoperiri științifice și tentat să înfățișeze extinderile extreme ale problemei. „Caracteristicile conservării holografice arată, ne spune Ervin Laszlo, că dacă un câmp universal ar fi un suport holografic, acest câmp ar înregistra toate evenimentele care s-au produs în univers. Și, dacă este indestructibil, orice informație înregistrată de acest câmp până la un moment dat ar fi susceptibilă de a se regăsi peste tot și în orice moment" [1]. Acest câmp universal corespunde destul de bine faimoaselor câmpuri morfogenetice ale lui Sheldrake. Se știe că, în cazul lui, tot ce este dobândit de o specie pe plan comportamental, tinde să se reproducă la aceeași specie, fără să existe nici o legătură genetică și oricare ar fi distanța.

Totul ar corespunde, de asemenea, cu ceea ce o tradiție ezoterică numește „cronicile sau arhivele akashe", *akasha* însemnând în sanscrită „eter". Ar fi vorba despre un fel de peliculă care înconjoară Terra și pe care s-ar înscrie toate evenimentele lumii. Însă, desigur. aceste „arhive" erau mai degrabă concepute ca un gen de film și nu după metoda holografică. Cum se întâmplă adesea în corespondențele dintre credințele trecutului și descoperirile moderne, nu trebuie să forțăm similitudinile, dar nici să le negăm. Aici, schema hologramei aduce o formă de înțelegere care nu putea exista în secolele trecute. S. Freud și, mai ales, C. G. Jung au întrevăzut posibilitatea ca toate faptele și gesturile noastre să se înscrie undeva, într-un loc misterios de unde inconștientul nostru să-și scoată informațiile. Doctorul și parapsihologul Eugène Osty vorbea astfel despre un „plan transcendental".

[1] Ervin Laszlo. *Aux racines de l'univers*, Fayard, 1992, p. 266.

şi Pierre Janet visa la un „paleoscop" care să ne permită călătorii virtuale în trecut. David Bohm, fizician, profesor la Birbeck College din Londra, compara timpul cu o ţesătură care uneori se întinde, alteori se strânge. Această concepţie despre univers îi permitea să înţeleagă cum unele persoane senzitive au posibilitatea să perceapă trecutul. În realitate, trecutul nu a dispărut cu adevărat. Este doar ascuns într-o cută a timpului. „Evenimentul în totalitatea lui rămâne înregistrat în hologramă, explică Michael Talbot preluând intuiţiile lui David Bohm, şi iluzia desfăşurării sale ca durată rezultă simplu din schimbarea de perspectivă a observatorului. Evenimentul fiind înregistrat în holograma cosmică, nu poate cădea în uitare. Tridimensionalitatea scenelor la care se accede se înscrie de asemenea în similitudinile bogate în sens dintre retrocunoaştere şi hologramă... Tot holografică este non-localitatea unui asemenea har. Persoanele-medium pot astfel accede la trecutul unui sit arheologic, aflat aproape sau la kilometri depărtare. Altfel spus, trecutul înregistrat nu pare a fi într-un loc precis. Ca informaţie într-o hologramă, înregistrarea este nonlocală: se poate ajunge la ea din orice punct al cadrului spaţio-temporal"[1].

Ţin să precizez, de asemenea, că aceasta se întâmplă nu fiindcă toate informaţiile se găsesc imprimate în acest câmp, inclusiv cele privind viitorul, căruia îi suntem predestinaţi. Întreaga noastră viaţă nu a fost deja scrisă de altcineva, fără noi, iar noi să nu facem altceva decât să jucăm ca într-o piesă fără să ştim, crezând în fiecare moment că acţionăm liberi, în timp ce suntem manipulaţi ca nişte marionete, fără ca noi să putem vedea sforile. Este exact eroarea comisă de Peter Krassa, în cartea sa despre cronovizor, purtând titlul *Destinul tău este stabilit dinainte* (*vorherbestimmt*, „predeterminat"). Aceasta ar fi adevărat dacă aceste „arhive" ar fi înscrise în timpul nostru. Dar, în mod sigur, se pare că ele nu pot fi „arhivate" decât la nivelul particulelor elementare, indiferent de timp şi spaţiu. În consecinţă, acţiunile mele nu se înscriu

[1] Michael Talbot, *L'univers est un hologramme*, Pocket, 1994, p. 329.

în aceste „arhive" decât pentru că eu le săvârșesc, și în momentul în care le săvârșesc. Faptul că eu captez informația înainte nu joacă nici un rol, deoarece această informație nu este înscrisă în timp, pe un suport material al lumii noastre, ceea ce ar însemna că altcineva decât mine ar fi înscris-o. Doar acțiunea mea se imprimă direct în acest câmp. Nu există o altă cauză a acestei informații decât însăși acțiunea mea. Dar eu știu că relația între timpul nostru și acel alt-timp este foarte greu de înțeles.

Există un gen de schemă holografică ce pare subiacentă tuturor acestor experiențe paranormale. Este ceea ce confirmă prietenul meu, profesorul Ernst Senkowski, care, la 14 februarie 1987, a avut o întrevedere de mai multe ore cu părintele Ernetti. În legătură cu acest subiect, mi se pare interesant să redau aici comentariile sale. Ernst Senkowski este doctor în științe, a fost timp de cincisprezece luni expert în fizică al UNESO la Cairo, și profesor la Școala Superioară Tehnică din Rheinland-Pfalz, între anii 1961–1988. Dar formația sa științifică nu l-a îndepărtat de ceea ce numim noi astăzi „paranormal", ci din contră. El este, de asemenea, bine cunoscut de toți cei care studiază TCI. Tot lui îi datorăm și lucrarea cea mai documentată și mai riguroasă asupra acestei probleme [1]. Este deci foarte indicat, atât pentru precizia sa științifică, dar și pentru deschiderea spirituală, să ne ofere o părere avizată.

Or, ne spune el, „descrierea pe care ne-o face părintele Ernetti, conform căreia undele sonore și cele vizuale ar fi păstrate în jurul Terrei ca o urmă dublă a evenimentelor – atât a celor personale, cât și a celor istorice –, și ar putea deci fi reconstituite, nu poate fi acceptată sub această formă fără unele restricții. Semnalele fizice, conform evoluției admise în general de entropie, ar trebui să se topească în zgomotul de fond, fără posibilitate de recuperare. Lucru valabil și pentru mecanismul de stocare în centurile lui Van Allen, acceptat ca ipoteză de unii gânditori non-

[1] Ernst Senkowski, *Instrumentale Transkommunikation*, R. G. Fisher Verlag, ediția a III-a, 1995.

ortodocşi. Totuşi, ultimele teorii asupra universului ca structură complexă de informaţii cu mai multe dimensiuni se apropie de reprezentarea din cronicile «akashe».

Ernetti vorbeşte, de asemenea, despre transformarea reciprocă sunet şi lumină. Dar [avem informaţii venite din Lumea Cealaltă, prin intermediul cuiva], Sari ne spune: «Undele luminoase, care în domeniile eterice sunt formate din sunete, constituie modele de imagini». În alte comunicaţii prin intermediul unui medium, apare conceptul (nedefinit) de «sunete-culori» şi de mai multe ori entităţi din Cealaltă Lume ne-au afirmat că ele vedeau universul altfel (cu alte sensuri), uneori ca o hologramă. La «nivelul» Terrei, corelaţia strânsă între sunet şi lumină se manifestă în alte stări de conştiinţă, în evenimente neurofiziologice şi psihologice cum este sinestezia"[1]

Îmi amintesc, într-adevăr, că adesea, cei trecuţi în Lumea Cealaltă sau chiar unii care nu au suferit decât o EHM, menţionează această curioasă impresie de a auzi culorile şi a vedea sunetele. Referitor la energia care ar putea vehicula până la noi aceste informaţii, profesorul Senkowski enumeră mai multe posibilităţi: „undele Tesla"[2], „undele de formă", „undele gravitaţionale" şi „câmpurile morfogenetice".

Trebuie efectiv să înţelegem nu numai cum şi unde pot fi stocate informaţiile, ci şi cum ne pot fi ele transmise. În toate aceste cazuri, trebuie să existe nu numai înregistrarea informaţiilor – referitoare la trecut, prezent sau viitor –, ci şi proiecţia acestor informaţii pe suportul material al unui aparat de-al nostru, deci pe al materiei din lumea noastră, perceptibil simţurilor noastre, pentru ca aceste informaţii să ne fie transmise. Trebuie, deci, ca aceste unde să poată avea un efect fizic asupra materiei, ca acţiunea lor să fie directă sau facilitată de o entitate din Cealaltă Lume. Asupra acestui punct dispunem de numeroase alte indicaţii care par într-adevăr că ne vin de pe celălalt

[1] Ernst Senkowski, *op. cit.*, p.73.

[2] A se vedea Margaret Cheney, *Tesla: Man out of Time*, Laurel, 1981.

tărâm. Dar explicațiile ne-ar antrena în considerații de natură prea tehnică. Nu pot decât să vă recomand lucrarea prietenului meu Senkowski [1].

În ceea ce mă privește, lucrurile încep să se lămurească. Prietenul meu, fizicianul Costa de Beauregard, afirmă cu calm într-una din lucrările sale [2] că „psihocineza este astăzi în mod curent demonstrată în laborator de către numeroși cercetători ca Schmidt și Jahn, și emulii lor, cu ajutorul generatoarelor aleatorii conduse, de exemplu, de «zgomotul electronic» într-un conductor. Modul de funcționare constă în obținerea probabilității apriori finale «căutând de bunăvoie prin gândire». Dar, mai fantastic, este că acest efect al gândirii asupra funcționării generatorului aleatoriu se exercită la fel de bine după funcționarea lui, ca și în timpul acesteia. Evident, precizează Costa de Beauregard, în aceste experiențe, „agentul psi operează aici-și-acum la nivel macroscopic, pe înregistrarea deja făcută, ci cu mai puțin consum de energie în trecut, la nivel elementar, în timpul înregistrării" Altfel spus, gândirea subiectului „psi" se întoarce în timp și acționează asupra funcționării aparatului înainte ca el să afișeze rezultatul. Se poate deci vorbi de „retro-psihocineză". După 1976, un oarecare Helmut Schmidt [3], publică în Statele Unite „rezultatele experiențelor «incredibile» desfășurate după următorul program: 1. «se pornește» un generator aleatoriu electronic care debitează (de exemplu) linii și puncte în număr egal; 2 se pune înregistrarea în siguranță fără a fi fost văzută; 3. după câtva timp se «derulează» înregistrarea în fața unui «agent psi» invitat să stabilească rezultatul. Nu o să vă vină să credeți, rezultatul este la fel de bun ca și cum înregistrarea ar fi avut loc «aici și acum». Experiențele au fost efectuate sub controlul riguros al lui Henry Stapp, fizician la Berkeley, care le-a comentat în *Physical Review A*, revista de fizică apreciată ca fiind prima în lume [4]

---

[1] Ernst Senkowski, *op. cit.*, îndeosebi pp. 239–252.

Olivier Costa de Beauregard, *Le Corps subtil du réel éclaté*, Éditions Aubin, 1995, pp. 68–69.

[3] Nu are nici o legătură cu anul politic german.

[4] Fascicula 50, p. 18.

Desigur că părintele Ernetti nu este singurul care a încercat imposibilul. Şi alţi cercetători au fost seduşi de perspective asemănătoare şi deja au întreprins unele acţiuni. Voi menţiona mai întâi tentativele, mai modeste, ale lui Georges Charpak, deţinător al Premiului Nobel pentru fizică, şi duşman declarat al paranormalului; el a regăsit pe vasele greceşti din Antichitate un ecou de zgomote şi chiar de conversaţii purtate în jurul acestor vase străvechi, atunci când argila era încă maleabilă. Aceste sunete s-ar fi putut imprima atunci pe suprafaţa amforelor şi a craterelor[1] când olarul lucra încă la ele, înainte de a le băga în cuptor.

Alţii au emis ipoteza că undele (toate sau numai o parte din ele) pe care noi le emitem fără încetare ar putea foarte bine într-o zi să întâlnească un obstacol oarecare în spaţiu şi să revină astfel către noi[2]. Ideea nu este absurdă. Se pare, într-adevăr, că anumite emisiuni de televiziune au fost captate din nou pe Pământ, la distanţă de ani de la emiterea lor. Explicaţia dată este aceea că era vorba efectiv despre o întoarcere datorită reflexiei într-un obiect ceresc. Dar de aici şi până la stăpânirea fenomenului este o prăpastie care pare de netrecut. O variantă a acestei ipoteze a fost prezentată ca *science-fiction*. În 1897, Kurd Lasswitz, într-un roman, arăta cum „marţienii" reuşiseră să capteze urmele a ceea ce se petrecea pe Pământ, prin intermediul undelor gravitaţionale care depăşeau viteza luminii şi apoi ni le trimiteau înapoi[3]

Mai sunt şi alţii care, de multă vreme, ţinteau mai departe. Se pare că Edison a prezis că într-o zi „vom putea să facem înregistrări ale «Cuvântării de pe munte» cu cuvintele şi vocea lui Iisus însuşi".

---

[1] Vase mari, frumos pictate cu scene mitologice şi cu două toarte laterale, în care se servea vinul la ospeţe (n. tr.).

[2] Edoard Rhein, *Il miracolo delle onde*, Hoepli, 1937.

[3] Kurd Lasswitz, *Auf zwei Planeten* (datorez această informaţie profesorului Senkowski).

George de la Warr a făcut cercetări în această direcție. Acest inginer de la Oxford a realizat un aparat pentru captarea undelor trecutului. „Fiecare animal, a declarat el unui ziarist de la *Paris-Match*[1], fiecare plantă și fiecare mineral emite o rază care îi este particulară. Fiecare eveniment este o manifestare a uneia sau a mai multora dintre aceste raze". Regăsim aici, formulată cu aproape aceiași termeni, teoria pe care mi-a dezvoltat-o părintele Ernetti. George de la Warr își asigurase colaborarea a trei fizicieni și a câtorva alți oameni de știință și își construise un întreg laborator în împrejurimile Oxfordului pentru a-și continua experiențele. Susținea chiar că a reușit să fotografieze, în ianuarie 1951, propria sa căsătorie, de la Nottingham, în 1928, după aproximativ douăzeci și doi de ani de la celebrarea ei. Tot el recunoștea însă în acest interviu că fotografiile sale cu imagini ale trecutului erau încă puțin neclare.

Totuși, George de la Warr nu trebuie văzut ca un simplu extravagant cum există atâția. El a condus efectiv, de-a lungul a numeroși ani, un laborator care a efectuat cercetări foarte interesante, mai ales în „radionică". Una dintre lucrările sale a fost retipărită recent[2]. Laboratorul său publica o revistă care era dublată și de o ediție în limba franceză[3]. El ar fi realizat „douăsprezece mii de clișee fotografice ale părții eterice a materiei, precum și a gândirii". După părerea lui, fiecare ființă este însoțită, din clipa concepției sale, de o formă eterică ce veghează, în momentul care se impune, la organizarea celulelor vii și astfel la formarea corpului ei[4]

---

[1] *Paris-Match*, nr. 97, 27 ianuarie 1951.

[2] George de la Warr, *New Worlds beyond the Atom*, Menston, Yorkshire (The Scholar Press), 1973.

[3] *Mind and Matter: Pensée et Matière*, editată de Laboratoarele Iawarr din Oxford.

[4] A se vedea J. Roucous, *Survivance de l'Être humain*, editat de J. Roucous, Laguiole, 1959, pp. 48–49.

Trebuie remarcat că această ipoteză este reluată astăzi de unul dintre cei mai importanți biologi, John Eccles. El se gândea că ajungea să surprindă această formă obținând, de exemplu, prin fotografierea unei semințe, floarea care urma să devină. De asemenea, fotografiind eșantioane de sânge, el credea că va descoperi în ele bolile pe cale să se declanșeze la donatorul respectiv, boli care în momentul acela nu se manifestaseră încă și care nu puteau deci fi detectate prin alte mijloace. Îmi amintesc că am asistat personal la experiențe de acest gen. Astfel de idei au fost reluate astăzi cu toată seriozitatea.

Cele câteva aspecte prezentate cred că sunt suficiente pentru a ne da de gândit că trebuie să fi fost ceva adevărat în afirmațiile lui George de la Warr în legătură cu fotografiile trecutului. Dar ce anume, mai exact? Cercetările următoare poate ne vor ajuta; sau, cel puțin, ne vor furniza o ipoteză.

Doctorul Montal

Iată că un oarecare doctor Montal susținea, în *Memoriile* sale, că a reușit să construiască un aparat care captează direct din creier amintirile. Mă îndoiesc că a obținut într-adevăr ceea ce urmărea. Voi prezenta mai departe o altă interpretare în acest sens. Dar să vedem mai întâi cum au decurs experiențele sale:

„Am făcut primele încercări chiar asupra mea. Am acționat de la simplu la compus, și am fotografiat astfel amintirea obiectelor care îmi erau familiare: pendula, o vioară, microscopul; apoi, încet-încet, am putut să reproduc cabinetul meu de lucru, grădina și, în final, scene din viață la care am fost martor. Am notat de asemenea erorile din amintiri comparând fotografiile-amintiri cu fotografii veritabile, și am putut să constat că, de mai multe ori, amintirile se suprapuneau, ca și cum mai multe clișee ar fi fost prinse pe aceeași placă"[1]

[1] Dr. Albert Leprince, *Les Cerveaux cambriolés*, Éditions Jean Renard, 1943, p. 17.

Aș remarca mai întâi faptul că din ceea ce cunoaștem în prezent despre memorie, ea nu este localizabilă. Avem desigur în creier centri vizuali, la fel cum avem centri auditivi, motori etc. Dar amintirile, vizuale sau de alt fel, nu par a fi localizate tot în acești centri. Dacă centrii vizuali sunt distruși, se poate totuși să ai amintiri precise legate de cele văzute înainte de a orbi. Amintirile sunt stocate în ansamblul creierului ca niște imagini pe placa unei holograme. Dar, chiar dacă presupunem că aparatul său a captat într-adevăr în creierul său imagini ale trecutului, ele nu ar putea fi decât foarte vagi. Amintirile noastre nu sunt fotografii. Mi se pare mai probabil faptul că el își proiecta amintirile pe plăci fotografice. Aceasta știm că este posibil.

Chiar el ne oferă indicii asupra acestui aspect. Povestește cum a trebuit cândva să aibă grijă de un bolnav care, în urma unui traumatism, suferea de un fel de halucinație recurentă. În timpul unei astfel de crize, iată că bolnavul se apleacă brusc înainte, fixându-și privirea în pământ și rămânând nemișcat. Imediat, doctorul Montal își aduce aparatul de fotografiat (un model deosebit, construit chiar de el) și îndreaptă spre punctul fixat cu privirea de bolnav un fascicul de radiații emis de aparatul său. La developare, descoperă pe placă ce îl șocasc atât de tare pe clientul său: două cadavre oribil mutilate. În legătură cu acest caz, mi-aș permite totuși să repet remarca mea anterioară: această imagine nu putea nicidecum să fie atât de clară pe cât dorește doctorul Montal să ne facă să credem. Onestitatea mă obligă să adaug un detaliu: *Memoriile* au fost completate de medicul prieten care le-a editat. Dar, într-adevăr, admirația acestuia pentru doctorul Montal merge prea departe. Nu ezită să prezinte o încercare de grefă a unei emisfere cerebrale, lăsând să se înțeleagă că ar fi reușit perfect [1]. Știu că în ziua de azi începe să se contureze posibilitatea unor astfel de operații dar, la începutul secolului trecut, nu cred că era realizabilă o astfel de intervenție. Cu toate acestea, cred că proiecția amintirii obsesive pe placa fotografică amintită

[1] Dr. Albert Leprince, *op. cit.*, pp. 233–253.

mai sus este foarte posibilă, deoarece acest fenomen este pe de altă parte bine documentat. Am considerat deci că este bine să păstrez această povestire, deoarece arată cât de mult obsedează imaginaţia oamenilor visul de a regăsi trecutul şi cum îi determină să exploreze cele mai variate căi.

Într-adevăr, posibilitatea de a-ţi imprima gândurile pe o placă fotografică fusese deja dovedită de doctorul Baraduc încă din anul 1905. Mai târziu, profesorul japonez T. Fukurai de la universitatea din Kohyasan a reluat experienţele cu succes. Şi-a publicat lucrările într-o carte al cărei titlu s-ar putea traduce prin *Clarviziune şi gândgrafie*. Există şi o versiune a ei în limba engleză, pe care G. de la Warr o cunoştea [1]. Cercetătorii în TCI cunosc bine această posibilitate. Profesorul Senkowski mi-a arătat un film realizat în Statele Unite, în care se vede cum Ted Serios reuşeşte să proiecteze o imagine-gând pe o peliculă polaroid, cum, în Japonia, tânărul Masuaki Kiyota ajunge să reproducă prin gândul său turnul de televiziune din Tokio, tot pe o peliculă polaroid. Se ştie că este posibilă de asemenea proiectarea gândului sub formă de cuvinte imprimate pe banda de magnetofon. Experienţa a fost încercată cu succes deja în mai multe ţări şi, de curând, în Franţa [2]. Mi se pare deci posibil ca G. de la Warr să fi putut obţine astfel o imagine, puţin neclară, a propriei căsătorii gândindu-se, chiar involuntar, la fotografiile pe care le făcuse atunci. El a crezut, probabil cu toată sinceritatea, că a captat o urmă a trecutului, când de fapt el prinsese doar proiecţia amintirilor proprii. Dar nu este vorba cu adevărat despre un cronovizor în sensul celor susţinute de părintele Ernetti.

Spalding

Lucrările lui Steinmetz şi Spalding, menţionate uneori, nu par a fi depăşit stadiul de vis [3]. Spalding susţinea totuşi că a putut

[1] J. Roucous, *Survivance de l'être humain, op. cit.*, pp. 62–63.

[2] A se vedea, în legătură cu acest subiect, *Parasciences*, nr. 43, pp. 27–29.

[3] Baird T. Spalding, *Ultimes Paroles*, Robert Laffont, colecţia „Les portes de l'étrange", 1985.

fotografia discursul inaugurat al lui George Washington. Iată cum povesteşte el evenimentul:

„A fost rostit în oraşul New York, în locul care acum poartă numele de Sala federală (*The Federal Hall*). Pe clişeele noastre, se poate recunoaşte fiecare demnitar de pe estradă, ca şi George Washington însuşi, care se mişca încoace şi încolo în faţa grupului în timp ce-şi rostea discursul inaugural. În acea perioadă, nu a existat nici o fotografie a acestui grup. Doar tablouri. Acum posedăm imaginea reală şi, în plus, vocea lui George Washington pe un disc".

Mai târziu, Spalding susţinea că a ajuns până la celebra „Cuvântare de pe munte", realizând astfel ceea ce i se atribuia lui Edison. Pe Hristos îl descria astfel: „Ştim că omul Iisus nu era diferit de noi. Avem o istorie completă a vieţii sale de familie, acum două mii de ani, şi ştim că familia lui era bine situată, că era un om de mare influenţă, un caracter puternic. Avea 1,87 m înălţime şi când se afla într-o mulţime l-aţi fi remarcat şi v-aţi fi spus: «Iată un om care va realiza lucruri măreţe». Şi le-a realizat, într-adevăr. Istoria de astăzi o confirmă". El ar fi captat şi scena înmulţirii pâinilor şi a peştilor. Dar ceea ce l-a derutat profund a fost faptul că personajul văzut de el nu semăna deloc cu Iisus al lui Leonardo da Vinci.

Oricum, această poveste începe printr-un prim aspect neverosimil: colaborarea dintre Steinmetz şi Spalding. Ceea ce ştim despre Charles Proteus Steinmetz nu poate decât să ne inspire încredere. A lucrat vreme îndelungată în laboratorul de cercetări al firmei „General Electric", la Schenectady, fiind considerat aici absolut „strălucit"; termenul era folosit mereu la adresa lui, fiind considerat un adevărat „geniu" [1]. Ceea ce ştim însă despre Baird T. Spalding ne demonstrează că este vorba de pure fabulaţii. Începând de altfel, foarte probabil, cu această colaborare cu Steinmetz la care doar el se referă.

---

[1] Margaret Cheney, *Tesla: Man out of Time*, *op. cit.*, pp. 31, 42, 50, 180.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ

Unicul său biograf, David Bruton, l-a cunoscut foarte bine pe Spalding în ultimii trei ani de viaţă ai acestuia. Ceea ce declară este edificator: „Spalding nu era aproape nimic din ceea ce pretindea a fi". Nu a murit la 95 de ani. După calculele lui Bruton, nu a depăşit vârsta de 80 de ani. Familia lui nu era originară din India şi nici din Deşertul Gobi. Toate poveştile pe care le-a debitat pentru a da credibilitate operei sale de căpătâi[1] nu sunt decât pure invenţii. Lucrarea, vândută în milioane de exemplare în întreaga lume, nu se bazează pe nimic. Este suficient de altfel să citeşti câteva pagini pentru a te convinge de aceasta. Aiureli şi spiritualitate anostă. Cazul nu este unic. Aproape acelaşi lucru s-a întâmplat cu Lobsang Rampa sau Bo-Yin-Ra. Spalding nu a făcut decât o scurtă călătorie în India în anul 1935. Casa de odihnă de pe malul Gangelui, mai sus de Calcutta, nu a existat niciodată. Nu a fost niciodată în Tibet, nici în China. În fine, i-a mărturisit cândva lui Bruton că această cameră de filmat trecutul nu exista în realitate, dar era pe cale să o realizeze. Nu-i acelaşi lucru!

Adăugaţi la toate acestea că un medium i-ar fi explicat lui Bruton că Spalding se afla sub controlul a trei „entităţi astrale", bunicul său, un bătrân miner şi un copil. S-ar putea ca prin intermediul unor astfel de proprietăţi să-şi fi compus Spalding opera. Ar fi putut chiar primi informaţii extrase direct, de către ghizii săi, din faimoasele „arhive akashe". Prefer să nu vă dau lista, oricum incompletă, a celor care pretind că au avut acces direct la faimoasele arhive. Inutil să spun că făcând trimitere la ele se garantau naivilor tot felul de aiureli[2] Eu cred că proprietăţile de medium sunt ceva real: admit existenţa unui astfel de câmp de informaţii pe care putem, dacă dorim, să-l numim „arhive akashe"; dar să nu exagerăm!

---

[1] Baird T. Spalding, *Viaţa şi învăţătura Maeştrilor*, 5 volume publicate în timpul vieţii sale, volumul VI, după moartea sa, conform „notelor" sale, De Vorss Publications. În limba franceză, *La Vie des Maîtres*, Robert Laffont, colecţia „Les portes de l'étrange", 1972.

[2] Despre Spalding, a se vedea ediţia germană a lui Peter Krassa, *Dein Schicksal...*, pp. 186–192, dar fără critica lui Bruton pe care o găsiţi în ediţia americană, *Father Ernetti's Chronovisor...*, pp. 141–151.

4

Pe urmele părintelui Ernetti

Dacă, de mult timp, nu mai aveam nici o îndoială asupra existenţei unor astfel de unde şi a posibilităţii ca într-o bună zi să se construiască un astfel de aparat, aceasta nu era suficient pentru a-mi dovedi că existase în realitate, nici măcar cel descris de părintele Ernetti. Aparatul – pe care nu l-am văzut, nici în fotografie măcar, de la care nu am văzut nici un rezultat, nici imagini, nici sunete – funcţionase oare într-adevăr atât de bine încât să justifice descrierile şi entuziasmul părintelui Ernetti? Şi cum să-i conving pe alţii că o asemenea descoperire fantastică există, fără altă dovadă decât propriile-mi cuvinte? Am înţeles, sau mai degrabă să spunem că am admis că există teama provocării unei catastrofe la scară planetară, teamă care a impus tăcerea absolută în faţa unui asemenea eveniment. Dar ar fi trebuit, totuşi, să rămână undeva nişte urme, nişte indicii ale existenţei sale. Trebuia să aflu mai multe.

Ştiam deja că la Bologna există faimoasa Bibliotecă Bozzano-De Boni, poate cea mai importantă în documente privind fenomenele paranormale. Am profitat deci de una dintre numeroasele mele călătorii în Italia pentru a lua contact cu Silvia Ravaldini, care m-a primit cu multă amabilitate în biblioteca sa şi m-a îndrumat în folosirea aparatelor electronice. Cuvântul-cheie „cronovizor" m-a condus la o serie întreagă de articole apărute în presa italiană. Am fost şocat de cele aflate: dovada, sau cvasidovada,

că toată povestea cu cronovizorul nu era decât o farsă, sau mai bine zis un fel de vis delirant creat de o minte bolnavă, puțin schizofrenică.

Lovitură de teatru

Am descoperit deci în acea zi că părintele Ernetti, care susținuse că nu are nici o fotografie să-mi arate, dăduse cândva unui gazetar de la ziarul *La Domenica del Corriere*[1] o fotografie a lui Hristos răstignit obținută prin cronovizor, că imaginea a fost reluată de multe alte reviste și de asemenea de Robert Charroux într-una din cărțile sale[2] Dar cel mai grav era faptul că exista o fotografie, absolut identică, ce nu era decât o imagine pioasă, care reproducea crucifixul unei mănăstiri. Nu exista nici o îndoială. Era vorba despre aceeași imagine, inversată doar dreapta-stânga. Fotografia fusese luată exact sub același unghi, având aceeași luminozitate, umbrele și luminile se evidențiau în același fel. Despre toate acestea, părintele Ernetti nu-mi suflase nici o vorbă.

Iată, deci, câteva exemple din ceea ce am descoperit în presa italiană de specialitate, de pildă într-un număr din *Giornale dei Misteri,* apărut în anul 1980:

„Nu-l cunosc personal pe părintele Ernetti și nu-mi permit deci să-l judec, dar asupra faptelor pot să-mi exprim o părere. Până în prezent, despre «mașina care fotografiază trecutul» nu avem decât multe vorbe, dar nici o dovadă concretă. Unicul fapt comunicat oficial în presă și garantat de el ca fiind o probă concretă, s-a dovedit o mare înșelătorie. Mă refer la imaginea chipului lui Hristos, pe care părintele Ernetti a oferit-o ziariștilor declarând că a obținut-o prin intermediul mașinii. La o cercetare mai

---

[1] *La Domenica del Corriere*, nr. 18 din 2 mai 1972, articolul lui Vincenzo Maddaloni intitulat „Inventata la macchina che fotografa il passato".

[2] Robert Charroux, *Le Livre du passé mystérieux*, Robert Laffont, 1973, p. 337.

atentă, s-a dovedit că fotografia nu era altceva decât o reproducere. inversată, a unei imagini pioase care se vinde cu 5 lire bucata într-un sanctuar din Collevalenza, lângă orașul Todi (Perugia), ea însăși, la rândul ei, o reproducere a unei sculpturi în lemn aparținând lui Cullot Valera, aflată în sanctuar. (Am publicat totul în numărul 17 din *Giornale dei Misteri*, invitându-l pe părintele Ernetti să dea o explicație. Nu am primit nici un răspuns din partea lui.)

Cred că, pentru început ar trebui să ne explice cum a putut să comită o mistificare atât de degradantă, iar apoi să pretindă credibilitate" [1].

Este vorba aici despre un articol semnat de Sergio Conti, un colaborator permanent la *Giornale dei Misteri*, în care răspundea scrisorilor primite de la cititori, publicate și acestea în același număr al revistei. Schimbul de mărturii și lămuriri nu s-a oprit aici. El a continuat de-a lungul anilor și poate nu s-a încheiat încă. Am descoperit astfel, în același jurnal, că în anul 1982, același Sergio Conti îi scrisese lui Carlo Trajna, un inginer bine cunoscut de specialiștii TCI, sugerându-i o explicație interesantă în legătură cu apariția imaginii lui Hristos de la Collevalenza pe cronovizor. Îi oferea astfel părintelui Ernetti o portiță deschisă care i-ar fi permis să-și „spele păcatele". Soluția propusă se inspira din câteva cazuri rarisime, dar bine documentate, când o persoană, dotată cu puteri de medium foarte intense, reușește să imprime o peliculă fotografică doar cu gândul. Sergio Conti menționa astfel cazul lui Ted Serios, din Statele Unite, despre care am vorbit deja și la care îl adaug pe cel al japonezului Masuaki Kiyota, ambii lucrând cu aparate polaroid, dar primul cu un obiectiv complet deschis, iar al doilea cu un obiectiv complet închis. Conform acestei explicații, părintele Ernetti ar fi contemplat imaginea reprezentând crucifixul de la Collevalenza și l-ar fi proiectat mai târziu el însuși, prin gândul său, fără să-și dea seama, pe pelicula cronovizorului [2].

---

[1] *Il Giornale dei Misteri*, nr. 114, 1980, p. 69.
[2] *Idem*, mai 1982, p. 41.

Din nefericire, oricât de ingenioasă ar fi fost, această explicație nu se potrivea deloc cu ceea ce îmi povestise părintele Ernetti. Ea nu explica în nici un fel mișcarea, nici persoanele care stăteau în jurul lui Hristos răstignit, nici celelalte scene ale vieții lui Hristos, nici alte evenimente precum discursul lui Mussolini sau al lui Napoleon, nici sunetele auzite și înregistrate. De altfel, nici la această propunere de explicație și nici la întrebări ulterioare, părintele Ernetti nu a răspuns niciodată. Se vede asta din articole. De exemplu, Sergio Conti este din nou indignat când, în 1984, gazetarul Vincenzo Maddaloni, de la *Domenica del Corriere*, semnează într-o altă publicație, *La Torre di Babele*, un nou interviu pe care i l-a acordat părintele Ernetti, cu aceleași afirmații și aceeași fotografie a lui Hristos de la Collevalenza ca unică dovadă [1]

Cine este cu adevărat părintele Ernetti?

Totuși, după depășirea primului șoc, continuând să citesc, să devorez toate aceste texte copleșitoare, m-am gândit din nou la prima întâlnire cu acest benedictin care m-a fascinat și mi-am spus: Nu! nu este posibil! Chiar dacă, pentru moment, nu reușeam să găsesc o rezolvare, trebuia să existe una. Acest om nu mințea. Noi am vorbit despre o mulțime de probleme în afara cronovizorului: criza Bisericii, lipsa de vocație, abaterile exegezei actuale care elimina complet supranaturalul, absența suflului spiritual, morala refulată a Bisericii oficiale care golea bisericile și ridiculiza dinainte orice tentativă de apărare a adevăratelor valori morale. Era de acord cu mine când spuneam că Biserica trebuia să se intereseze cu mult mai puțin de ceea ce se petrece în pat între soți. „Întreaga noastră morală sexuală este făcută de către celibatari rigizi, îmi spunea el, și impun exigențe care merg dincolo de preceptele *Evangheliei*, ceea ce, în ultimă instanță, este un mod

[1] *Idem*, octombrie 1985, pp. 40–41.

de a-i fi infidel, deoarece Biserica îndepărtează astfel mulți oameni de Dumnezeu, pentru motive care nu vin de la Dumnezeu". A citit și a apreciat ampla mea lucrare de teologie *Pour que l'homme devienne Dieu.* Am discutat despre ea. Mi-a cerut de asemenea mai multe exemplare dintr-o altă carte de-a mea, *Les morts nous parlent.* Mi s-a părut că dorea să le dea unor preoți de la Roma. Nu! Acest om era sincer și fără îndoială cu credință sinceră în Dumnezeu.

Nu era nici mitoman. Îmi aminteam că discuția noastră, purtată în biroul său, era mereu întreruptă de soneria telefonului. Îl căutau foarte multe persoane care se credeau mai mult sau mai puțin posedate. Le vorbea din suflet, îi liniștea, se ruga alături de ele, le binecuvânta. Se scuza apoi pentru aceste întreruperi. „Știu foarte bine, îmi spunea, că cei mai mulți nu sunt de fapt posedați. Există cazuri în care trebuie să-i ajuți să accepte acest fapt și să-și rezolve problemele singuri. Dar mai sunt și altele, în care cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să intri în jocul lor. Într-un sens, au nevoie să creadă că sunt posedați. Aceasta dă o oarecare importanță vieții lor, așa cum altcineva are nevoie să creadă că a trăit ca dansatoare la curtea faraonilor, de exemplu. Este un mod de a atrage atenția asupra lor, de a-și înfrânge singurătatea". El lucra de altfel în legătură cu psihiatri, ca majoritatea exorciștilor astăzi, dar nu pentru a reduce totul la maladii mentale, cum este în prezent la modă în Franța. Credea în cazurile autentice de posedare și practica exorcismele prescrise de Biserică. A scris chiar o carte despre fenomenele de posedare [1], pe care am citit-o mai târziu, când mă interesa și pe mine subiectul. Dacă psihiatrii care îi trimiteau „bolnavii" lor ar fi suspectat în el un mitoman, l-ar fi oprit imediat. Mai constat că Dom Gabriele Amorth, unul dintre exorciștii cei mai reputați din Italia, vorbește în lucrările sale despre părintele Ernetti cu cel mai profund respect: „Părintele Pellegrino Ernetti, cel mai celebru exorcist din Triveneto... exorcistul

[1] Pellegrino Ernetti. *La catechesi di Satana.* Edizioni Segno, 1992.

celebru din Veneţia[1]..." Mi-a mărturisit că primea astfel patrucinci sute de persoane pe săptămână!

Am remarcat de altfel că, în articolele apărute, chiar dacă era somat din ce în ce mai insistent să dea explicaţii, era tratat în acelaşi timp cu mult respect. Într-o scrisoare publicată în *Giornale dei Misteri,* directorul Fundaţiei „Giorgio Gandi" şi al Muzeului gramofonului, discului şi al vocilor celebre scria despre părintele Ernetti: „Toată lumea îi cunoaşte rectitudinea care nu-l lasă să-şi vândă onoarea straielor de preot oricui, nici ca om al Bisericii şi nici ca cercetător..." Asta îmi amintea de faptul că, dându-mi libertate de gândire, părintele Ernetti mă sfătuia totuşi să nu mă prea expun cu toate grupurile de vizionari şi mediumuri. Nu accepta aşa ceva, din „respect pentru haina de preot" pe care o purta şi ca cercetător. Recunoşteam cuvintele părintelui. A existat totuşi o întâmplare puţin ciudată când el a acceptat să participe la un congres de parapsihologie, cu condiţia să nu fie nici un parapsiholog în asistenţă. „În parapsihologie, a spus el, totul este subiectiv până la exasperare şi isterie, astfel încât nu există bază ştiinţifică obiectivă". Poate crezuse că era vorba despre un congres ştiinţific *despre* parapsihologie, şi nu *de* parapsihologie.

Am notat de asemenea că Lorenzo Mancini-Spinucci, conte şi inginer bine cunoscut la toate congresele la care am luat parte în Italia, se declara a fi, într-o altă scrisoare din aceeaşi revistă, un „admirator" al Părintelui Ernetti. În fine, am găsit în acelaşi număr o informaţie de importanţă capitală. La 17 februarie 1979, părintele Ernetti ar fi ţinut o conferinţă în *aula magna* a Universităţii „Sfântul Toma", la Roma, în faţa unei săli de fizicieni şi alţi oameni de ştiinţă pe tema „Nimeni nu moare" şi, în cursul acestei conferinţe, ar fi „dezvăluit clar principiul fizic care explică fenomenul vocilor din lumea cealaltă şi a cronovizorului". Este însă adevărat, precum remarca în acelaşi articol Sergio Conti – iarăşi el –, că dacă această dezvăluire fusese într-adevăr con-

[1] Dom Gabriele Amorth, *Un exorciste raconte,* F. X. de Guibert, 1992, pp. 157 şi 198.

vingătoare, s-ar fi vorbit cu siguranță mai mult despre ea. Și aici nu pot decât să-i dau dreptate[1].

Părintele Ernetti se explică

Nu mai încăpea nici o îndoială. Pentru a avea conștiința împăcată, nu exista decât o soluție: să merg să-l văd pe părintele Ernetti. Relația noastră era altfel decât cea pe care o avea cu ziariștii sau chiar cu confrații cercetători. În mod sigur, mie îmi va spune ceea ce nu putea divulga altora, sau cel puțin o mică parte; aveam nevoie de asta pentru a nu compromite prietenia ce ne lega. De la Bologna, trebuia deci să pornesc imediat spre Veneția. Înainte de plecare, m-am asigurat totuși că putea să mă primească. Părintele Ernetti călătorea mult. Îl chemau peste tot, pentru a propovădui reculegerea, pentru a ține conferințe etc. Aveam noroc: era la Veneția și mi s-a părut că era încântat să mă revadă, ca și cum s-ar fi hotărât că sosise vremea să-mi explice o serie de lucruri.

Am ajuns deci din nou la Veneția, regăsind-o cu aceeași plăcere și fascinație. Am urmat traseul cunoscut cu micul vapor, am ajuns la poarta mănăstirii pe care o știam atât de bine și am fost întâmpinat de părintele Ernetti. Sincer să fiu, nu mai țin minte prea bine cum am abordat problema în fața lui, dacă am fost direct, cu riscul de a părea agresiv, sau dacă am luat-o pe ocolite pentru a nu-i da impresia că începeam să mă îndoiesc de spusele lui. În notițele mele, nu găsesc decât răspunsurile pe care mi le-a dat. Evident, el cunoștea imaginea de la Collevalenza. Mi-a explicat atunci că crucifixul respectiv era creația unui sculptor spaniol care l-a realizat conform indicațiilor unei călugărițe. de asemenea spaniolă. Această călugăriță, maica Speranța, cunoscuse experiențe mistice. Era o stigmatizată care, ca cei mai mulți asemenea ei, nu numai că retrăia în propriul trup principalele

[1] *Il Giornale dei Misteri*, nr. 114, 1980, p. 68.

episoade ale Patimilor lui Hristos, dar avea în acelaşi timp şi viziuni; cu permanenta problemă că aceste viziuni ale diferiţilor mistici nu coincideau niciodată complet între ele. Credincioasa respectivă se instalase deci în Italia, la Collevalenza, iar părintele Ernetti o cunoscuse foarte bine şi păstrase legătura cu ea până la moarte. Era evident faptul că *La Domenica del Corriere* publicase imaginea crucifixului realizat după viziunile ei şi multe alte ziare reluaseră fotografia, dar aceasta nu avea ca sursă cronovizorul.

– De altfel, cu cronovizorul, mi-a explicat părintele Ernetti, noi am obţinut de asemenea mişcarea pe care am filmat-o. Asemănarea între ceea ce am văzut noi şi sculptura lui Cullot Valera este, într-adevăr, frapantă.

– Dar de ce aţi tăcut? De ce măcar nu aţi explicat asta tuturor celor care vă acuzau?

– Fiindcă nu eram liber. Spusesem deja prea mult. Superiorii mei îmi interziseseră cu desăvârşire să mai dau alte explicaţii, să răspund la acuzaţii, să reafirm existenţa cronovizorului şi să dezvălui rezultatele obţinute. Nu puteam nici să declar că superiorii îmi impuseseră să tac deoarece, atunci, presiunea ziariştilor şi a serviciilor secrete străine s-ar fi exercitat asupra lor. I-aş fi pus în pericol. Într-un anume sens, acuzaţiile îndreptate asupra mea le conveneau. Cum eu nu puteam răspunde, discreditarea mea descuraja puţin câte puţin orice curiozitate. Exact asta urmăreau şi ei după hotărârea ce se luase privind demontarea aparatului şi păstrarea secretului.

Am simţit că părintele Ernetti suferise mult din această pricină. De altfel, nu aproba această tăcere absolută. Ar fi dorit să fie utilizate posibilităţile fantastice ale aparatului pentru unele cercetări şi credea că, după câteva rezultate senzaţionale bine alese, nimeni nu s-ar mai fi îndoit de existenţa aparatului. Dar superiorii săi din cadrul Bisericii ascultau fără îndoială de ordinele venite direct de la Vatican şi acolo, sus, o astfel de atitudine era considerată ca mult prea periculoasă. Părintele Ernetti era înainte de toate preot şi trebuia să fie supus.

Mai târziu, gândindu-mă iarăşi şi iarăşi la aceste probleme, am înţeles că aşa se explică faptul că de mai multe ori părintele Ernetti s-a sustras invitaţiilor la diverse congrese. În anul 1979, când a fost invitat la un congres de parapsihologie, a pretins să nu fie nici un parapsiholog în sală; cerinţă într-adevăr paradoxală şi aproape imposibil de îndeplinit, care i-a servit drept pretext pentru a se eschiva în ultimul moment. De altfel, chiar subiectul pe care îl propusese era deja în sine un alt paradox, cum notase Sergio Conti. Toată lumea aştepta din partea lui, la un asemenea congres, o comunicare despre cronovizor. Or, el pregătise o foarte amplă conferinţă de trei ore despre „Escatologia în *Biblie*, în filosofie şi în teologie". Trei ore! Fără îndoială pentru a nu mai rămâne timp să i se pună întrebări despre cronovizor. Acest congres a avut loc în octombrie 1979, deci imediat după cel de la Roma, din februarie, unde părintele Ernetti vorbise încă liber despre cronovizor. Oare în urma reacţiilor declanşate de congresul de la Roma i se interzisese părintelui Ernetti să vorbească din nou? Se pare, într-adevăr, că în multe alte împrejurări care au urmat el nu şi-a mai făcut apariţia. După congresul de la Roma au urmat ani lungi de tăcere.

A existat totuşi o excepţie, se pare că şi ultima: la un congres organizat de revista de astrologie *Astra*, în zilele de 18 şi 19 octombrie 1986, la Riva del Garda. Tema congresului era „Lumea întreagă este magie", iar titlul conferinţei Părintelui Ernetti, „Teologie, ştiinţă şi magie". Cu această ocazie, el a vorbit din nou despre cronovizor, dar acesta a fost doar un subiect amintit în treacăt. Nu cred că atunci a răspuns atacurilor care fuseseră îndreptate asupra lui şi nici că a dat explicaţii despre imaginea contestată reprezentându-l pe Hristos răstignit, deoarece aş fi găsit ecouri în articolul publicat de Anita Pensotti în *Oggi*[1]. Autoarea articolului sublinia doar extrema prudenţă cu care părintele Ernetti evocase

[1] *Oggi*, nr. 44, 29 octombrie 1986, pp. 111–112. A se vedea şi Rainer Holbe şi Elmar Gruber, *Magie, Madonnen und Mirakel. Unglaubliche Geschichten aus Italien*, Knaur, 1987, pp. 229–236.

cronovizorul, fără a-şi atribui vreun merit, nesugerând sub nici o formă că ar fi putut juca un rol important în aceste cercetări, nevorbind deloc la persoana întâi, ci spunând mereu „câţiva oameni de ştiinţă susţin că..." şi folosind numeroase verbe la modul condiţional. Oare obţinuse, totuşi, aprobarea din partea superiorilor săi să vorbească despre acest ssubiect dar în nişte limite precise? Care să fie motivul? Cel puţin aşa susţinuse în faţa prietenului meu, profesorul Ernst Senkowski, la 14 februarie 1987, în timpul unei conversaţii care durase mai multe ore. Ceea ce spusese pe malul lacului Garda, la acest congres, fusse autorizat direct de Vatican. S-ar putea să ne mire alegerea unei asemenea tribune: un congres organizat de o revistă de astrologie! Totuşi, la acest congres a participat şi monseniorul Corrado Balducci, reputat demonolog, autor al mai multor lucrări despre fenomenele de posedare.

Un confrate, şi nu prea

Cred că trebuie să mai amintesc un exemplu referitor la îndoielile suscitate de tăcerea absolută la care părintele Ernetti era obligat de către superiorii săi. În anul 1989, un alt cercetător italian publica o lucrare despre unele cercetări destul de asemănătoare cu cele efectuate de părintele Ernetti. Dar aici apărea încă un preot: Don Luigi Borello, care îşi permitea să publice detaliat metoda care a aplicat-o, principiile ştiinţifice care stăteau la baza cercetărilor şi câteva date asupra primelor rezultate obţinute. În această lucrare, intitulată *Come le pietre raccontano*[1] („Cum pietrele povestesc"), Don Luigi îl ataca violent pe părintele Ernetti, apreciind că acesta nu făcea decât să reia o veche ipoteză deja prezentată de E. Rhein în jurul anului 1937: undele

[1] Luigi Borello, *Come le pietre raccontano, Saggio scientifico sulla teoria unitaria dell'universo fisico e sull'unificazione delle forze fondamentali della natura*, Gribaudo Editore, 1989, pp. 5–6 şi 83.

emise de pe Pământ ar putea uneori să întâlnească în cale corpuri cereşti şi astfel să fie din nou trimise pe Pământ, unde ar putea fi recuperate. Ţin să precizez că părintele Ernetti nu a pomenit nimic despre aşa ceva în faţa mea. Dar Don Luigi fusese să-l vadă pe părinte la Academia „Santa Cecilia", din Roma, unde acesta din urmă nu i-a arătat nimic şi nici nu i-a dat vreo explicaţie. De unde şi reacţia violentă a autorului acestei lucrări. Părintele Ernetti a ieşti atunci din tăcerea care i se impusese şi, în anul 1990, i-a trimis o scrisoare lui Don Luigi Borello, protestând la rândul său violent şi arătând că tot ceea ce spusese despre cronovizor şi Patimile lui Hristos era doar „adevărul sacrosanct". Într-un articol recent [1], Don Luigi dădea chiar el câteva citate din această scrisoare: „Hristosul nostru a fost captat în anul 1953, spunea scrisoarea, pe când cel de la Collevalenza nu a fost realizat decât cu vreo şase ani mai târziu; şi când maica Speranţa l-a văzut în fotografia noastră, a tresăltat de bucurie, deoarece corespundea celui din viziunile sale: şi acestea sunt fapte istorice". Părintele Borello reacţionează la rândul său: „Dacă ţin cont de faptul că este vorba despre un om care se bucură de un mare prestigiu şi, mai mult, despre un preot care scrie unui alt preot şi coleg în cercetarea ştiinţifică, este limpede că nu pot să mă îndoiesc de cele afirmate. Dar, ca om de ştiinţă, nu pot decât să repet că părintele Ernetti a făcut aceste afirmaţii fără a dovedi nimic".

În acea perioadă, părintele Ernetti nu mai avea dreptul să se apere şi, cu atât mai puţin, să dea orice fel de explicaţie. Insulta venită din partea unui confrate i-a făcut desigur mult rău şi a reacţionat, dar într-o scrisoare particulară şi respectându-şi promisiunea de a nu divulga nimic. Aici trebuie totuşi să adaug câteva comentarii personale.

Mai întâi, în această scrisoare, părintele Ernetti pomeneşte de o dată cu mult anterioară celei pe care mi-o indicase mie: 1953, în loc de 1956. Faptul duce evident la sporirea motivelor de

[1] Articol semnat de Renzo Allegri, publicat în revista *Chi*. Nu cunosc data apariţiei. Am doar o fotocopie trimisă de părintele Borello.

îndoială. „Vedeți doar bine că inventează continuu, mi s-a spus, și în final se încurcă în propriile minciuni". La aceasta am răspuns că de aici se poate deduce la fel de bine și argumentul contrar. Cine ar vrea să fie considerat drept geniu și-ar fi pregătit și memorizat declarațiile pentru a nu se da niciodată de gol. Ceea ce pot să spun ca mărturie este că, într-adevăr, mai ales spre sfârșitul vieții, părintele Ernetti modifica aproape tot timpul datele pe care mi le dădea. Trecuseră deja mulți ani de când fusese obligat să-și abandoneze cercetările. Amintirile nu mai erau la fel de clare și nu stătea mereu să caute în vechile documente pentru a fi sigur că anul este cel corect. De asemenea, nu s-a gândit, fără îndoială, că data pomenită într-o conversație particulară va avea într-o bună zi asemenea importanță. Oricare dintre noi putem verifica dacă reușim să spunem pe moment în ce an am făcut cutare călătorie în străinătate, de cât timp cunoaștem o anumită persoană... În ceea ce mă privește, atunci când consider că este important să ofer date corecte, trebuie să apelez la însemnările mele sau să recurg la calcule complicate.

Voi spune acum câteva cuvinte în legătură cu imaginea lui Hristos răstignit. Oare părintele Ernetti i-a arătat într-adevăr maicii Speranța o fotografie obținută cu ajutorul cronovizorului? Așa pare să afirme scrisoarea primită de părintele Borello. În ceea ce mă privește, eu nu am nici o îndoială că i-a arătat ceva acestei călugărițe. Întrebarea este însă următoarea: era o fotografie, obținută de pe pelicula realizată filmând imaginile holografice, sau era filmul propriu-zis? Insist asupra acestui detaliu deoarece, în explicațiile pe care mi le-a oferit părintele Ernetti pentru a-mi arăta că imaginea publicată în presă nu putea proveni din cronovizor, el accentuase pe faptul că tot ceea ce văzuseră ei fusese în mișcare. Această subliniere nu are evident sens dacă nu s-a tras nici o „fotografie" fixă de pe film. De asemenea, am impresia că în această scrisoare particulară, părintele Ernetti a folosit termenul de „fotografie" fără să se gândească la sensul său posibil în opoziție cu ideea de mișcare și fără să bănuiască îndoiala pe care acest cuvânt ar putea-o naște într-o bună zi.

Oricum, scrisoarea părintelui Ernetti nu a fost suficientă, în realitate, pentru a schimba părerea lui Don Luigi. În cele câteva cuvinte pe care mi le-a adresat la data de 8 mai 2000, acesta îmi mai spunea că, după părerea lui, părintele Ernetti era acela care compusese textul piesei lui Ennius, așa-zis captată prin cronovizor, și că, de altfel, părintele „nu cunoștea cele mai elementare noțiuni de fizică și nu știa teoria lui Cesare Colangeli, fără de care nu este posibilă captarea urmelor trecutului în materie". O să-mi permit și acum să fac unele comentarii. Tonul folosit de Don Luigi manifestă întotdeauna un spirit de rivalitate rănită, iar admirația lui pentru Cesare Colangeli îi miră pe oamenii de știință pe care i-am consultat, deoarece acest minunat savant pare total necunoscut în domeniu. Pentru părintele Borello nu există, în mod evident, decât o metodă posibilă: a sa. Este, de fapt, tendința tuturor marilor cercetători. Nu trebuie, desigur, să le-o luăm în nume de rău, dar nici nu suntem obligați să îi urmăm întotdeauna.

Când cel care minte merge prea departe

Și atunci, cine a introdus această imagine a lui Hristos pe cruce care a declanșat atâtea suspiciuni și patimi, care a discreditat cronovizorul și l-a defăimat pe părintele Ernetti? Și în ce scop? Semnalez cititorului că, în anul 1993, părintele Ernetti declara din nou unui ziarist spaniol că ea nu are nici o legătură cu cronovizorul [1] Se pare deci că vinovatul este Vincenzo Maddaloni. Mai întâi, am încercat să imaginez diferite scenarii posibile, fără să-l acuz că a urmărit să înșele pe cineva. Știu că uneori ziariștii sunt atât de agasanți, încât în cele din urmă le arunci un os de ros ca să scapi de ei. Se prea poate ca și părintele Ernetti, aflat la capătul puterilor, să dea acestui gazetar imaginea de la Collevalenza spunându-i ceva de genul: „Iată, cam așa arată

[1] *Mas allà*, nr. 51, mai 1993, p. 41.

Hristos pe care l-am văzut prin cronovizor". Asemănarea dintre această imagine şi ceea ce au văzut într-adevăr, ei justifică suficient atitudinea părintelui. Ziaristul, intenţionat sau nu, a forţat puţin nota asupra autenticităţii imaginii. Dar se poate realiza şi un alt scenariu. Eu nici măcar nu ştiu dacă Maddaloni a primit cu adevărat imaginea din mâna părintelui Ernetti. El a putut foarte bine să o publice, ştiind sigur de unde venea, pentru a-l obliga pe părinte să reacţioneze. Din nefericire, după publicarea noului său dialog cu părintele Ernetti în 1984, o a treia ipoteză pare mai probabilă: ştiindu-l pe părinte redus la tăcere, a căutat pur şi simplu să profite pentru a câştiga cât mai mulţi bani. După furtuna iscată de primul său articol, este incredibil faptul că a oferit din nou aceeaşi fotografie ca probă autentică, fără nici un cuvânt ca explicaţie. Este o atitudine inadmisibilă faţă de cititori, faţă de editorul care i-a acordat încredere şi, în cele din urmă, faţă de părintele Ernetti. O asemenea atitudine mi se pare că este de ajuns pentru a demonstra lipsa de onestitate a personajului şi pentru a înlătura orice urmă de îndoială în privinţa părintelui Ernetti.

5

Din nou despre Quintus Ennius

Când am trecut odată prin Veneţia, părintele Ernetti mi-a înmânat totuşi o dovadă. Nu este vorba despre o imagine, nici despre o casetă cu vocea lui Hristos, ci textul scurtei piese a lui Quintus Ennius captată prin cronovizor. Părintele Ernetti vorbise despre ea la congresul ţinut lângă lacul Garda, adăugând că, în calitate de specialist în muzica prepolifonică, a fost foarte impresionat. „Era o recitare în ton dorian, de o mare forţă sugestivă", spusese pentru a încheia conferinţa cu un zâmbet.

Anita Pensotti este cea care ne povesteşte cum s-a scos la lumină textul respectiv. Într-un ziar, apăruse un articol despre un anume părinte „Pellegro" care avea neobrăzarea să pretindă că el putea capta imaginile şi sunetele trecutului. Se pare că tonul articolului era „de o ironie tăioasă". Or, Giuseppe Marrasca, un profesor de literatură de la Colegiul „Amedeo di Savoia", era foarte interesat de acest gen de cercetări. Se gândise mult la astfel de probleme şi ajunsese la ipoteze foarte apropiate, spunea el, de cele găsite în articolul respectiv. I-a scris de îndată direct părintelui „Pellegro", la abaţia din San Giorgio. Drept răspuns, a primit sfatul să consulte articolul părintelui „Pellegrino" Ernetti din revista *Civiltà delle Macchine*.

Descoperind că părintele Ernetti lucrase mult timp în colaborare cu părintele Gemelli, profesorul nu a avut nici o îndoială asupra valorii cercetărilor acestuia. Făcând el însuşi studii la

universitatea din Milano, știa foarte bine că părintele Gemelli nu ar fi acceptat un colaborator dacă nu ar fi avut o valoare intelectuală remarcabilă. Din acel moment, profesorul și părintele cronovizorului au rămas în legătură. De altfel, chiar profesorul Marasca a fost acela care i-a propus părintelui Ernetti și echipei sale să încerce să obțină textul aparținând lui Quintus Ennius [1]. Părintele Ernetti l-a asigurat că-l va avea fără probleme. De fapt, la puțin timp după text, a primit și muzica. „Vreme de cinci ani, Marasca a păstrat cu sfințenie aceste file într-un sipet, fără a se hotărî ce să facă cu ele. Luă în sfârșit o decizie și, după ce le-a tradus în italiană și a obținut consimțământul părintelui Ernetti, a permis revistei noastre să publice câteva pagini în exclusivitate".

Fotocopia pe care mi-a dat-o părintele Ernetti este adnotată de profesorul Marasca; acesta găsise unsprezece pasaje scurte, citate de trei autori antici: Cicero, un contemporan cu Quintus Ennius, Probus, gramatic din secolul I d. Hr., și Nonius Marcellus, autor din secolul IV d. Hr., căruia îi datorăm numeroase explicații despre autorii vechi. Aceste citate corespund unui număr de douăzeci și două de versuri din piesă. Cea mai mare parte a textului era deci necunoscută.

Proba mea este spulberată

În anul 2000, apărea în Statele Unite versiunea americană a lucrării lui Peter Krassa, cu un studiu detaliat al acestei piese semnat de profesoara Katherine Owen Eldred, licențiată în literatură clasică la Universitatea Princeton. Ea a fost bine aleasă, deoarece susținea un curs la North Western University din Evanston despre tragedia corespondentă a lui Seneca: *Thyestes*. Ea prezintă deci, în această carte, o traducere în engleză a textului lui Ennius, precedată de o prezentare istorică a temei în cadrul literaturii grecești și latine, însoțită de o analiză a vocabularului și de co-

[1] Anita Pensotti, în *Oggi*, nr. 44, 29 octombrie 1986.

mentarii. Eu nu am aflat decât de curând despre asta, dar fiindcă sunt implicat, cred că de data aceasta voi abandona ordinea cronologică a cercetărilor mele şi vi le voi prezenta chiar acum.

Voi nota mai întâi că atât profesorul Marasca, cât şi Katherine Owen Eldred, recunosc că acest text nu fusese regăsit şi nu fusese încă publicat nicăieri. Părintele Ernetti nu ne-a prezentat nicidecum un vechi text puţin cunoscut. În ceea ce o priveşte, Katherine Owen Eldred şi-a manifestat rezerva referitoare la autenticitatea textului [1].

În primul rând, textul acesta de o sută douăzeci şi unu de versuri nu corespunde decât aproximativ unei zecimi din lungimea obişnuită a tragediilor latine. Or, în diversele reviste care vorbesc despre text, nu se afirmă niciodată că părintele Ernetti a prezentat aceste versuri ca fiind un fragment dintr-o lucrare mai amplă. Îi era desigur mai uşor unui latinist experimentat, ca părintele Ernetti, să nu compună decât câteva versuri, incluzând de altfel citate, decât să scrie o tragedie în întregime, ceea ce i-ar fi luat un timp considerabil şi ar fi necesitat totuşi un oarecare talent literar pentru a fi credibil... După aceea, unele cuvinte nu au apărut, din câte ştim noi despre literatura latină, decât cu două sute de ani mai târziu. Astfel „verbul «*praeludere*» revine de mai multe ori în fragment; dar singurele apariţii ale acestui cuvânt care ne-au parvenit sunt la aproximativ două sute cincizeci de ani după Ennius (în opera epică a poetului Statius)". Există de asemenea foarte multe repetări de cuvinte, notează ea, ceea ce dovedeşte un vocabular destul de limitat, ceea ce cu siguranţă nu este cazul lui Ennius; fragmentul conţine şi unsprezece din cele douăzeci şi patru de citate cunoscute în total din autorii antici. Ansamblul textului nu este lipsit de calităţi, recunoaşte doamna Eldred, „dar în parte datorită numeroaselor citate valoroase aparţinând într-adevăr lui Ennius"...

Catastrofă! Lucrurile nu sunt deloc simple. Nu rămânea mare lucru din dovada mea. Totuşi, chiar dacă nu sunt atât de

[1] Peter Krassa, *Father Ernetti's Chronovisor, op. cit.*, pp. 37 şi 48–49.

expert în latină ca doamna Eldred, mi-am propus la rândul meu să examinez mai cu atenţie afirmaţiile sale.

Contraargumentaţie

În primul rând, nu este vorba aici, într-adevăr, decât despre un fragment de o sută douăzeci şi unu de versuri dintr-o tragedie care în mod cert este mai amplă. Părintele Ernetti a văzut oare tragedia în întregime sau numai acest scurt pasaj? Nu ştiu nimic despre aceasta. Se poate să fi văzut piesa întreagă, dar să nu fi putut nota decât o mică parte. Oricum, ne spune Anita Pensotti, acest text nu putea să servească decât ca apendice la o lucrare mai vastă intitulată *Fra ginepro tra fisica e metafisica*, în care profesorul Marasca ar fi dezvoltat toate ideile pe care le împărţea de ani de zile cu părintele Ernetti. Publicarea unei tragedii în întregime ar fi depăşit scopul urmărit [1]. Nu văd deci, aici, indiciile unei fraude. Cred chiar că o persoană care urmăreşte să comită o fraudă ar fi prevăzut suspiciunea legată de acest aspect şi şi-ar fi pregătit apărarea. Părintele Ernetti nu mi-a oferit detalii asupra modului în care a procedat pentru a nota textul, nici nu mi-a dezvăluit dacă a văzut mai mult, iar eu nu m-am gândit să-l întreb, pur şi simplu pentru că nici unul dintre noi nu şi-a pus atunci problema că într-o bună zi va trebui să dăm explicaţii atât de amănunţite.

Celelalte argumente prezentate de doamna Eldred mi s-au părut, la prima vedere, mai serioase. Or, iată ce am descoperit eu. Ea ne spune despre cuvântul *praeludere* că revine de mai multe ori în text. Apare efectiv de trei ori, şi aceasta la început. Mie mi se pare că, în context, este foarte normal. Şi apoi, nu văd de ce ea traduce acest verb în versul al doilea prin *to shed light* (a răspândi sau a revărsa lumină) [2]. În dicţionarul meu nu găsesc acest sens şi,

---

[1] Anita Pensotti, *Oggi*, nr. 44, 29 octombrie 1986, p. 112.

[2] *„And shed light upon my song", Father Ernetti's Chronovisor, op. cit.*, p. 39.

de altfel, sensul obişnuit mi se pare aici foarte potrivit: *„Dic, age, Musa lenis, meumque praelude cantum"*, „Vorbeşte, hai, aleasă Muză, şi pregăteşte-te pentru cântul meu". Nu văd absolut deloc unde a găsit ea ideea de lumină. Rădăcina *ludere* înseamnă „a se juca", „a se amuza", de unde şi franţuzescul *ludique*. Fără nici o îndoială, ea a confundat cu verbul *praelucere*. Totuşi, în celelalte două pasaje, ea traduce corect acelaşi cuvânt. În ceea ce priveşte cuvântul *age* (sau *agite, agitedum*). aici are valoare de interjecţie de încurajare, de îndemn. Aceste cuvinte, după cum indică şi dicţionarele, au urmat aceeaşi evoluţie ca *allons* şi *allez* din limba franceză. Sensul este deci: „vorbeşte, hai", „vorbeşte, deci", sau, mai familiar: „vorbeşte, haide odată". Este vorba despre o frământare a sufletului, nu a trupului. În plus, *age* nu vrea în nici un caz să însemne „vino", cum traduce Eldred. De altfel, chiar ea simte aici o dificultate şi, pentru a da un sens coerent, inversează primele două cuvinte: *„Conte, speak, gentle Muse"*. *„Dic, age, Musa lenis"*, spune latina. Oricum. *agere* nu poate să însemne „a veni". Când exprimă mişcarea, acest verb înseamnă „a împinge", „a face să avanseze"„ uneori „a pune pe fugă", „a urmări", dar nicidecum „a veni". Oricum, două greşeli enorme încă de la primele două versuri şi, mai mult, în versuri foarte scurte, care nu cuprind decât şapte cuvinte cu totul, este cam mult. Or, iată că la finalul traducerii sale, în comentariile critice, exact acolo unde se miră de apariţia acestui cuvânt, la această dată, şi de frecvenţa lui în câteva versuri, o ia de la capăt cu confuzia între *praeludere* şi *praelucere*[1].

În cazul acesta, este oare adevărat că acest cuvânt, *praeludere*, nu apare în alte texte decât după două sute de ani de la moartea lui Ennius? Oricum, mi se pare foarte dificil să stabilim data apariţiei unui cuvânt în literatura latină când se ştie, de exemplu, că din opera principală a lui Ennius, *Anabele*, nu ne-au rămas dect şase sute de versuri, în timp ce originalul era mai lung

[1] *„The verb «praeludere» (to shed light) occurs several times in the fragment"*, *Father Ernetti's Chronovisor, op. cit.*, p. 48.

decât *Iliada* lui Homer; că Ennius a scris pe puţin douăzeci de piese de teatru, din care nu ne-au rămas decât fragmente. Şi, mai ales, când se ştie că acest lucru este valabil pentru întreaga literatură latină mai ales din acea perioadă. Mai adaug faptul că întotdeauna trebuie să fii foarte prudent când faci astfel de analize de vocabular. Cu mult timp în urmă, folosindu-se acest procedeu, s-a demonstrat că satira *Împricinaţii* nu putea fi scrisă de Racine deoarece în ea nu se regăseşte vocabularul folosit în tragedii. Alţi ingenioşi au mers până la descoperirea mai multor Shakespeare... Trebuie deci, pentru a recurge la un asemenea argument, să stăpâneşti bine cuvintele.

Să analizăm în continuare. Chiar şi cei care nu cunosc limba latină pot urmări demonstraţia. În versul al treilea, doamna Eldred acordă *levi* (dativ sau ablativ) cu *memoris* (genitiv)! *Aura* consideră că este complement direct, ca şi cum ar avea forma *auram*; ea traduce *furorem* prin *madness* (nebunie), când în context este vorba, la modul evident, de „ardoare poetică", sens de altfel atestat la cei mai valoroşi autori. La începutul versului al patrulea, consideră că *laudes* este subjonctivul verbului *laudare*, când de fapt este vorba, fără îndoială, de acuzativul plural al lui *laus*. Persistând în eroare, o greşeală atrage o alta, şi tot aşa, ca atunci când se prăbuşeşte un şir de piese de domino. Mai este oare nevoie să continui? Mi se pare că scuza unei analize făcute în grabă nu este suficientă pentru a explica asemenea greşeli. Sincer vorbind, ar trebui să ne punem întrebarea dacă această licenţiată a universităţii din Princeton are ceva noţiuni de gramatică latină. Evident, astfel de greşeli conduc în cele din urmă la o serie de absurdităţi. Cel mai amuzant este în continuare comentariul pe care îl face, strofă de strofă (foarte ştiinţific), crezând că analizează un text care nu mai are secrete pentru ea, când de fapt nu face decât să dea explicaţii anapoda, mirându-se, de exemplu, că autorul vorbeşte despre „nebunie", „lăudând" chiar această „nebunie" (*praise my madness*), etc. În ceea ce mă priveşte, eu nu văd alt delir decât cel din traducerea ei, şi nicidecum în text.

În asemenea condiții, se poate oare judeca valoarea literară a textului? Această valoare ar reieși, îndeosebi, susține ea, din numărul mare de citate regăsite deja din alți autori antici. Dar, oricum, aceste citate nu reprezintă decât 22 de versuri din 121. Oricine poate constata dacă aceste 22 de versuri ar putea, doar ele, să asigure valoarea literară a ansamblului.

Profesorul Marasca nu pare a fi găsit vreo neclaritate în stilul sau vocabularul textului respectiv. Însă el cunoaște limba latină. Este adevărat însă și faptul că profesorul Marasca avea și alte motive care l-au făcut să fie mai receptiv la sursa paranormală a textului. El asistase la Roma, la conferința Părintelui Ernetti în data de 17 februarie 1979. Cu toate acestea, nu se poate pune la îndoială onestitatea profesorului Marasca, deoarece însuși Sergio Conti, durul acuzator al Părintelui Ernetti, după cum am văzut, declară că are pentru el „o prietenie sinceră și o stimă deosebită“ [1].

[1] *Il Giornale dei Misteri*, nr. 114, 1980, p. 69.

6

„Deplasarea în eternul prezent"

Când treceam în revistă amintirile legate de părintele Ernetti, când cunoşteam valoarea martorilor care îl ştiau de ani de zile şi care lucraseră multă vreme alături de el, nu puteam să mai am vreun dubiu. În acelaşi timp, mă îndoiam de existenţa cronovizorului şi nu atât din cauza întâmplării cu imaginea lui Hristos. Foarte curând, am pus totul pe seama manevrelor unui gazetar prea puţin scrupulos şi explicaţiile părintelui Ernetti mi-au părut satisfăcătoare. Mai erau, desigur, întrebările legitime care oricând se pot pune asupra autenticităţii lucrării lui Ennius. Era evident că nu se putea aduce o dovadă absolută. Eram foarte conştient de toate acestea, chiar înainte de îndoielile atât de lamentabil exprimate de doamna Eldred. Dar toate acestea rămâneau pe un plan secundar. Adevărata cauză a suspiciunii care revenea fără încetare, pe care nu reuşeam nicidecum să o înlătur, era mai degrabă enormitatea în sine a unei astfel de descoperiri, fantastică, de necrezut chiar, minunată şi de temut în acelaşi timp. Eram prins continuu între cele două consideraţii, fără să pot ajunge la o soluţie definitivă şi satisfăcătoare.

Din fericire, am avut şansa ca printre prietenii mei să se afle un om de ştiinţă, un savant veritabil. Cum disting eu un om de ştiinţă adevărat de unul fals? Prin faptul că pe un savant în adevăratul sens al cuvântului, ştiinţa nu l-a făcut să se limiteze la câteva dogme rigide. Acesta a rămas deschis la tot, rând pe rând uimit

sau tulburat de extraordinara fantezie a Naturii, de complicaţiile adeseori gratuite, de monstruozităţile ei şi, în ciuda tuturor acestora, de armonia ei fără seamăn. Savantul adevărat este victima unei curiozităţi nesăţioase, unei curiozităţi de copil în faţa a ceva ce nu înţelege. Pe scurt, un savant pur şi simplu. Acest prieten al meu avea ca specialitate de studiu comportamentul animalelor, albine sau furnici, de exemplu. Poate că asta l-a ajutat să-şi dezvolte şi o oarecare cunoaştere intuitivă a oamenilor. A frecventat vreme îndelungată mediile ştiinţifice pentru a recunoaşte sau a ghici rapid ce se ascunde sub masca oficială pe care fiecare este obligat să o poarte pentru a se pune la adăpost de confraţi. Intoleranţa este astăzi în mediile ştiinţifice oficiale mai adâncă decât în sânul Bisericii Catolice.

Iată-mă, deci, pornit din nou spre Veneţia, acest oraş pe jumătate mort, dar atât de activ. Turiştii mişună pe aici ca muştele pe un cadavru. Dar, de data aceasta, nu sunt singur în faţa porţii mănăstirii. Profesorul Rémy Chauvin este alături de mine. Iată impresiile sale:

„Dacă ceea ce mi s-a spus este adevărat, este vorba pur şi simplu despre cea mai uluitoare descoperire ştiinţifică a tuturor timpurilor, care va stârni un ecou chiar mai mare decât bomba atomică. Ador ceea ce se cheamă *science-fiction*, mai ales când este real... Mă feresc mai ales să declar că un lucru este imposibil: de fiecare dată când ştiinţa a afirmat aşa ceva, a fost nevoită ulterior să recunoască faptul că a susţinut o prostie; pe de altă parte, îmi amintesc de afirmaţia fizicienilor specialişti în cuantică, conform căreia nu ar exista nici trecut şi nici viitor, ci numai un «etern prezent imobil»; singura mobilitate ar fi indusă de conştiinţa omului. Ei declară asta cu mult sânge rece, ca fiind ceva foarte evident. În cazul acesta, ipoteza unei deplasări în timp nu este poate chiar atât de nebunească, deoarece ar fi vorba doar de o deplasare în eternul prezent...

Iată-ne ajunşi la minunata mănăstire din San Giorgio. Sunt foarte emoţionat. Părintele Ernetti este înalt, slab, palid. Ne-a

spus că este foarte bolnav. Vorbeşte cu plăcere; pare chiar foarte fericit că are cu cine să stea de vorbă. Da, a călătorit în timp. «Toate vibraţiile sunt înregistrate», explică părintele Ernetti. «Şi cele viitoare?», întreb eu. Nu primesc drept răspuns decât un zâmbet. «Dar dacă puteţi călători în timp, puteţi să o faceţi şi în spaţiu-timp? De exemplu, să mergeţi să vedeţi ce se petrece pe planeta Marte?» «Da, se poate şi asta», răspunde Ernetti zâmbind din nou.

Am vorbit despre tot ceea ce Brune ştia deja: despre Patimile lui Hristos, despre retincenţele Bisericii, implicaţiile aparatului. «Dar, stimate părinte, ceea ce aţi realizat dumneavoastră poate fi descoperit şi de către altcineva într-o bună zi.» Părintele Ernetti mi-a răspuns: «Mă îndoiesc. Ar trebui să aibă un noroc fantastic.» «Însă raţionamentul dumneavoastră era valabil cu patruzeci de ani în urmă, când erau foarte puţini cercetătorii cu un nivel de pregătire corespunzător unor astfel de studii. Dar acum, sunt din an în an tot mai mulţi. Mai devreme sau mai târziu, vor ajunge să descopere tot ce li se ascunde acum.» Părintele Ernetti se tulbură la aceste cuvinte, dar nu răspunse nimic.

Şi iată-ne din nou, după trei ore de discuţii, în vaporaşul care ne duce spre centru. Eram consternat. Totuşi, acest om calm şi senin nu avea nimic dintr-un exaltat. Aparent, se bucura de o bună reputaţie în cadrul Bisericii. Este şi exorcist. Era să uit: în acea zi l-am urmărit făcând un exorcism prin telefon – diavolii de italieni! (Trebuia să o spun)".

În realitate, nu este vorba chiar de o exorcizare, mai degrabă un fel de rugăciune de eliberare, mai mult pentru a linişti spaima unui psihic fragil decât pentru expulzarea de demoni. Un exorcism adevărat înseamnă cu totul altceva!

După întrevedere, profesorul Chauvin a rămas cu convingerea că ciudatul preot din Veneţia nu mintea. Nu era posibil ca o asemenea descoperire fantastică să zacă necunoscută. Cu nerăbdarea şi curiozitatea-i obişnuite, a stăruit să aflu mai multe despre acest subiect.

După întâlnirea cu Ernetti

Ştiam de mai multă vreme că sănătatea prietenului meu. ciudatul prieten din Veneţia, se degrada tot mai mult. De mai multe ori, căutându-l la telefon, mi s-a răspuns că era din nou spitalizat. Mi-am dat seama că se apropia sfârşitul.

La 1 noiembrie 1993, eram din nou în oraşul dogilor. M-a primit cu multă bucurie şi trebuie să mărturisesc că, preţ de câteva clipe, am uitat amândoi de problemele lui de sănătate. Părea din nou în formă. Îşi reluase locul în biroul său cel mare şi totul părea neschimbat. Ca de fiecare dată, am abordat cu totul alte subiecte decât cronovizorul. Dar, referitor la acesta, mi-a povestit totuşi că fusese convocat, cu puţin timp în urmă, la Vatican, pe 30 septembrie 1993, împreună cu ultimii doi cercetători care mai erau în viaţă şi care lucraseră cu el, în faţa unei comisii formate din savanţi din diferite ţări şi patru cardinali. „Li s-a spus totul", mi-a mărturisit atunci.

Aş fi putut să încerc să aflu mai mult. Dar, în acea perioadă, nu mă gândeam că voi scrie o carte despre asta. Publicasem câteva articole. Credeam că nu mai am de spus altceva. Ceea ce m-a oprit de asemenea, îmi amintesc, a fost surpriza mea, deoarece am simţit întodeauna că părintele Ernetti nu avea deloc încredere în Vatican în ceea ce priveşte viitorul descoperirii sale. Regreta că a demontat aparatul atât de curând. Se gândea că l-ar fi putut folosi pentru descoperiri arheologice extraordinare sau pentru a verifica mari evenimente ale trecutului. În cursul diferitelor mele întâlniri cu părintele Ernetti, el îmi povestise deja câteva episoade ale cercetărilor, aspecte pe care nu mi le dezvăluise la primele convorbiri. Ştiam, de exemplu, că ei captaseră distrugerea celor două oraşe, Sodoma şi Gomora, într-un fel de explozie gigantică, asemănătoare unei bombe atomice. Mi-a mai mărturisit cum captaseră scena în care Moise primeşte cele zece porunci şi că sunt în posesia textului autentic. În diferite articole, am văzut că părintele vorbea uneori despre cercetări asemănătoare reali-

zate de către americani, spunând că el aştepta confirmarea lor pentru a vorbi mai liber despre acest subiect. Dar, fără să am nici un motiv de îndoială faţă de cele spuse de părinte altora, trebuie să recunosc că personal nu îmi amintesc nimic despre acest detaliu.

Am discutat de asemenea despre teama pentru libertatea noastră. Pericolul era real, eram amândoi de acord. Dar, fără ca noi să ne dăm seama, limitele secretului nostru se reduc treptat datorită altor tehnologii. Imaginile prin satelit pot surprinde obiecte cu dimensiunea de până la un metru. Nu se poate construi nimic care să nu poată fi reperat. Se poate deja urmări traiectoria unui camion sau chiar a unui autoturism particular. Prin supravegherea conversaţiilor purtate la telefonul mobil, se cunosc deplasările oricui. Figurăm cu toţii în fişiere electronice fără să o ştim. Nu suntem încă transparenţi unii faţă de alţii, dar viaţa noastră privată nu mai este cunoscută doar de noi. Deci, nu suntem oricum determinaţi să ne transformăm modul de viaţă în funcţie de această evoluţie?

Îmi amintesc, de asemenea, că în finalul discuţiei noastre i-am pomenit că lucrarea mea *En direct de l'au–delà*, la care colaborase şi profesorul Rémy Chauvin, urma probabil să fie tradusă în curând în limba italiană. Mi-a cerut să-l anunţ când se va hotărî acest lucru. Era pregătit să rupă tăcerea care i se impusese pentru a explica, în sfârşit, povestea imaginii de la Collevalenza. A fost pentru ultima dată când l-am văzut în viaţă. La 8 aprilie 1994, părintele Ernetti a trecut în lumea cealaltă.

Pentru a permite cititorului să-şi facă o părere proprie despre ceea ce gândea în profunzime părintele Ernetti, îmi permit să redau în continuare câteva rânduri, scrise de mâna lui şi reproduse alături de fotografia sa făcută cu ocazia împlinirii a cincizeci de ani de viaţă în mănăstire, în 1991. Desigur, fiecare le va aprecia în funcţie de credinţa şi sensibilitatea sa, dar eu cred că ele reprezintă un element care merită pus la „dosar":

Gesù mio, misericordia mia,
abbi pietà di me;

Gesù mio, speranza mia,
nella vecchiaia non
abbandonarmi;

Gesù mio, salvezza mia,
donami la luce del
tuo volto,

Maranatha = Vieni, Gesù, ti aspetto!

Iisuse, îndurarea mea,
ai milă de mine;

Iisuse, speranţa mea,
nu mă părăsi la
bătrâneţe;

Iisuse, salvarea mea,
dă-mi lumina
chipului tău;

Maranatha = Vino, Iisuse, te aştept!

Şi mai departe:

Gesù, tu sei il mio tutto,
io sono il tuo niente;
prendi questo tuo niente,
donami il tuo tutto,
ed io saro tutto tuo.

Iisuse, tu eşti al meu „tot",
eu sunt al tău „nimic";
ia acest „nimic" care este al tău,
dă-mi al tău „tot",
şi voi fi al tău cu totul.

7

Să crezi în îngeri

Se întâmplă adesea să-mi închei conferințele cu diferite „viziuni". În cursul acestor ședințe publice, un medium încearcă să pătrundă puțin mai clar decât dumneavoastră înșivă în propriile probleme de viață, sau să intre în legătură cu persoane decedate. Nu cu mulți ani în urmă, chiar și eu am așezat uneori pe masa acestor „vizionari" fotografiile mamei mele, ale tatălui meu sau ale unor prieteni, pe undeva nutrind speranța de a regăsi astfel un contact cu ei, dar mai ales pentru a-mi da seama dacă acest fenomen există cu adevărat și să-i explorez indirect complexitatea. Mult timp nu am avut nici o îndoială. Într-adevăr, anumite persoane sunt dotate cu o sensibilitate mai puternică, ce le permite să vadă sau să audă lucruri pe care noi nu le percepem.

Or, de mai multe ori, am fost stimulat. Recunosc că, uneori, am căutat efectiv un semn: trebuie oare să continui? merită osteneala? aceste cercetări pot reprezenta un pericol pentru evoluția umanității? sau pot ele, dimpotrivă, să ajute? Alteori nu am întrebat nimic. Simpla mea prezență în sală îmi atrăgea o intervenție din Lumea Cealaltă. Iată, deci, câteva extrase din ceea ce am primit prin intermediul unor persoane cu calități de medium, toate absolut oneste, sunt convins: „Da, voi fi ajutat. Mi se vor înmâna documente. Există încă descoperiri nepublicate. Am pierdut doi ani, mi s-a spus. Oameni de știință vor analiza această problemă. Drumul va fi lung. Nu am încă decât o schiță. Ernetti, în lumea

cealaltă, își continuă cercetările. Ceea ce voi face cunoscut nu va provoca o catastrofă. Și alții vor căuta să se întoarcă înapoi în timp, dar în zadar".

Un medium îmi transmite

Părintele Ernetti a vrut să schimbe anumite lucruri. El a trecut dincolo de norme. Dorește să mă elibereze de anumite legături. „Libertatea ta depinde de tine", mi-a transmis el. Mediumul a înțeles că părintele nu era întotdeauna amabil, dar era cinstit. Eu am fost important pentru el mulți ani (se pare!). Au vrut să-l înmormânteze înainte de a fi mort; nu în sensul să fie introdus de viu în groapă, ci în sens figurat: i s-au pus nenumărate piedici. „Să duci flacăra mai departe. Nu lăsa să ți se pună calota pe cap". (Este vorba despre calota de episcop: nu există nici un pericol în acest sens.) „Nu-i lăsa să te reducă la tăcere, așa cum au făcut cu mine. Mergi cu curaj până la capăt. Reușește ceea ce eu nu am putut. Tu nu vei cădea niciodată în capcană". Persoanei-medium i se arată atunci un simbol: o cutie, căptușită în interior cu pânză, conținând o anaformiță. (Viziunea pare a corespunde unui tabernacul. Poate simbolul unei noi Biserici, unei renașteri a Bisericii?)

Toate acestea veneau de la părintele Ernetti? De la altcineva? Oare persoana-medium nu făcea oare decât să capteze din subconștientul meu ceea ce-mi doream, să mă liniștească, exaltând misiunea mea viitoare când încercam să cred în ea? Eram manipulat de entități din Lumea Cealaltă care încercau să mă deturneze de la vreo sarcină mai importantă? Totul îmi era neclar. Dar, în curând, urma să am ocazia să fac un pas înainte, să consult ceva mult mai sigur decât toate ființele-medium de pe Pământ.

Contact mistic

Eu sunt preot și chiar puțin teolog; fac parte din categoria, tot mai puțin numeroasă, a celor care continuă să creadă în îngeri.

Veţi remarca de altfel că îngerii îşi fac o „reapariţie în forţă" exact în momentul în care cea mai mare parte a teologilor nu mai cred în ei. Este dificil să-i eliminăm din *Evanghelii* sau din alte texte ale *Noului Testament*. Ei intervin aici tot timpul. Intelectualii noştri rezolvă problema explicând că nu este vorba decât despre un limbaj pentru primitivi; dar totuşi, îngerii există. Este şi mai greu să nu ţii cont de ei în viaţa sfinţilor. Numeroşi sfinţi afirmă că i-au văzut, le-au vorbit şi recunosc ajutorul pe care l-au primit din partea lor. Este adevărat că iconografia comună din Occident i-a desconsiderat adesea. Dacă ne gândim la îngeraşii dolofani din arta barocă, este dificil să credem în existenţa lor. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Dumnezeu, înfăţişat ca un bătrân bărbos. Lăsaţi deoparte aceste caricaturi şi acceptaţi ideea că nu este nimic absurd să crezi în posibila existenţă a unor fiinţe pe care simţurile noastre nu le percep, dar care pot trăi în alte dimensiuni. Unele persoane cu calităţi de medium pot astfel să-i vadă pe cei decedaţi, să-i audă şi să le vorbească, pe când noi nu-i vedem şi nu-i auzim. Iată cum am primit eu sfatul foarte preţios al unui „înger".

De câtva timp lucram la o carte despre fenomenele extraordinare în general, încercând o situare a unora în raport cu celelalte. Unele nu păreau extraordinare decât având în vedere ignoranţa noastră actuală: tunetul înflăcăra altădată imaginaţia, cu atât mai mult dacă trăsnetul lovea vreun om. Se interpreta desigur totul ca fiind o intervenţie directă a forţelor supranaturale, un avertisment al zeilor. Alte fenomene corespund unei anumite interferenţe între lumea noastră şi cea de dincolo, dar fără să fie întotdeauna vorba despre un miracol sau vrăjitorie. Asta se întâmplă, de cele mai multe ori, în cazul fenomenelor de medium sau de TCI. Dar alte fapte uluitoare vin în mod sigur de la forţe obscure şi de temut despre care Biserica nu vorbeşte destul, cum sunt fenomenele de „posedare". Altele, în fine, vin de la Dumnezeu şi însoţesc adesea experienţele mistice. Aşa sunt, de exemplu, fenomenele de bilocaţie, de stigmatizare etc.

Pentru a dezvolta acest din urmă caz, aş putea să fac referiri la mistici deja cunoscuţi în Franţa, cum sunt Marthe Robin sau sora Yvonne-Aimée, de la mănăstirea din Malestroit. Dar există deja numeroase lucrări care prezintă viaţa lor. Mi se pare mai interesant să evoc aici o mistică din Italia, încă necunoscută în Franţa: Natuzza Evolo[1]. Ea prezintă un ansamblu foarte impresionant de fenomene: îi vede pe morţi ca şi cum aceştia ar fi vii, adesea fiind chiar pe punctul de a-i confunda; morţii pun uneori stăpânire pe vocea ei şi vorbesc prin intermediul acesteia; i se întâmplă adesea să îndeplinească diferite misiuni, uneori foarte departe de ea, prin fenomenul bilocaţiei; ea trăieşte, în fiecare Vinere Sfântă, Patimile lui Hristos; prezintă de asemenea un fenomen, practic unic în istoria misticii, transpiraţia cu sânge, care, atunci când o şterge, lasă în urmă inscripţii şi desene foarte fine formate din sângele ei.

Am mers să o văd, nu numai pentru a strânge documentaţie şi mărturii asupra vieţii sale, dar şi pentru a o consulta referitor la propriile mele probleme, la poziţia mea în cadrul Bisericii, la foarte speciala mea funcţie fără misiune oficială etc.

La satul în care trăieşte nu se ajunge uşor. Trebuie să schimbi avionul la Roma sau Milano, pentru a ateriza la Lamia Terme, un mic aeroport în extremul sud al cizmei italiene. Urmează un drum lung cu taxiul. Era iarnă când făceam această călătorie; se lăsase deja noaptea şi şoferul taxiului a trebuit să facă un lung ocol deoarece s-a rătăcit. Din fericire, la capătul călătoriei, am fost întâmpinat cu multă căldură într-o casă parohială. Un aspect extraordinar al cazului Natuzza Evolo este faptul că această mistică se află în foarte bune relaţii cu clerul. Nu este ţinta suspiciunilor sau a denunţărilor calomnioase, cum a fost cazul lui Padre Pio. Desigur, în trecut, nici ea nu a fost scutită de neplăceri. Psihiatrii au vrut să o declare nebună, iar preoţii au exorcizat-o ca fiind posedată. În prezent, este mai degrabă protejată de cler care nu numai că o respectă, dar încearcă să răspândească mesajul ei

[1] François Brune, *Les Miracles et autres prodiges*, *op. cit.*, pp. 83–118.

de iubire sfântă. Faptele paranormale care se petrec în prezența ei formează obiectul unor anchete riguroase și subiectul unor articole din publicații importante.

Dacă vorbesc despre ea, nu o fac pentru a-mi povesti călătoriile. În 7 și 8 decembrie 1997, am avut posibilitatea să stau singur de vorbă cu ea, de două ori deci. Am putut astfel să-i pun în liniște întrebările mele. Ca de fiecare dată, răspunsul nu venea de la ea, ci de la îngerul său păzitor. Numiți-l „ghid", „entitate control" sau cum doriți, dacă vocabularul religios vă incomodează. Dar așa se petrec lucrurile cu ea întotdeauna. Astfel, de exemplu, îngerul îi comunică denumirile unor medicamente imposibile, termeni în limba greacă din care ea nu înțelege nimic, dar pe care îi repetă totuși cu fidelitate. Tot îngerul îi dă răspunsuri în limbi străine din care ea nu știe un cuvânt. Nu vorbește corect nici măcar italiana oficială; cunoaște numai dialectul calabrez și este mirată că eu, un străin, reușesc să înțeleg ce-mi spune. Și, de fiecare dată, evenimentele care au urmat au dovedit că răspunsurile au fost corecte.

Ceea ce m-a impresionat cel mai mult la ea, a fost privirea profundă și limpede, în ciuda ochilor săi negri. Am simțit o transparență totală, o eliberare totală de sine. Până atunci nu mai simțisem așa ceva decât în prezența unor călugări, pe Muntele Athos.

După ce am obținut de la ea, sau mai degrabă de la îngerul său, răspunsurile care mă priveau personal, am întrebat-o ce trebuia să cred despre cronovizor. Evident că ea nu auzise vreodată vorbindu-se despre aparat și deci nu știa despre ce este vorba. A privit în gol, puțin spre dreapta, deci în stânga mea, în direcția îngerului său și mi-a răspuns: *„E tutto sincero"*. Apoi, privind din nou spre stânga mea, a adăugat vorbind de data aceasta despre părintele Ernetti: „Oh! dar el a urcat deja foarte, foarte sus. Este un suflet foarte bogat".

Mi s-a atras atenția că „sincer" nu înseamnă neapărat „adevărat". Mi-am tot repetat această obiecție, făcând tot felul de ipoteze. Poate că părintele Ernetti captase, fără să-și dea seama,

scene de la turnarea unui film despre viaţa lui Hristos. Dar atunci, imaginile nu ar fi fost centrate continuu pe Hristos. Ele s-ar fi oprit şi asupra altor personaje, Fecioara Maria, Sfântul Ioan, un centurion... Ar fi văzut de asemenea pauze între două scene; actorii scoţându-şi costumele pentru a se destinde câteva momente; scenele nereuşite ar fi fost reluate. Şi filmul nu ar fi fost turnat în limba arameană! De altfel, aceeaşi ipoteză nu ar putea explica pregătirea atacului asupra unei bănci pe care ei l-au captat într-o zi. În mod cert, tot ceea ce îmi povestise şi publicase părintele Ernetti, şi o făcuse cu toată sinceritatea, trebuie să fi fost adevărat. Sau, dacă nu, el era complet nebun, capabil să delireze în toată regula. Dar asta nu se potrivea cu ceea ce ştiam despre părintele Ernetti, nici cu convingerea mea profundă.

Întâlnire cu monseniorul Barecchia

Cele spuse de Natuzza Evolo m-au întărit în convingerile mele. Dar aceasta nu îmi permitea să transmit părerile mele şi altora. Trebuia să aflu mai multe. Mi-am amintit atunci că cineva îmi dăduse, în Italia, numele unui prieten al părintelui Ernetti, asigurându-mă că el ar putea să-mi încredinţeze anumite lucruri. Dar ce anume?

După cum aţi ghicit deja, am pornit spre Veneţia. Călătoria devenise o rutină. Aveam cafenelele mele preferate, îmi formasem aproape nişte manii. Cum am ajuns acolo, am început să caut în anuarele locale numărul de telefon şi adresa prietenului respectiv. Am avut noroc: l-am găsit. Nu se punea problema să-i pun în mod direct întrebări referitoare la cronovizor. M-am prezentat deci ca fiind un prieten al părintelui Ernetti, ceea ce era adevărat, dornic să vorbesc despre el cu unul dintre vechii săi prieteni. A acceptat imediat şi mi-a dat întâlnire a doua zi dimineaţa, la ora 7 sau 8, nu mai ştiu exact. A avut grijă să-mi precizeze cea mai apropiată staţie a vaporaşului care mă ducea la el. În acea după-amiază, am fost în recunoaştere pentru a-i repera casa

şi să-mi notez cât timp făceam de la hotel până la el pentru a fi sigur că ajung la întâlnire la ora stabilită.

A doua zi dimineaţă, din nefericire, ploua cu găleata. La Veneţia, când apa care cade de sus se întâlneşte cu cea de jos, este foarte deprimant. Eram în 2 aprilie (2000) şi era frig, un frig umed şi pătrunzător. Ajuns în faţa casei, am sunat la poartă, o dată, de două ori, de trei ori, ezitând între discreţie şi insistenţă. Nici o mişcare. La primul etaj, se vedea o lumină slabă. Am încercat să strig. Degeaba. Era încă foarte devreme. Totul în jur era pustiu şi continua să plouă. Am sunat atunci la casa învecinată. Mi s-a răspuns prin interfon că cei pe care îi căutam erau deseori plecaţi. Răspunsul a fost scurt şi la interfon este întotdeauna dificil să insişti.

Vizavi de această casă, am zărit o cafenea care tocmai deschisese. Am intrat într-o doară. Înăuntru erau deja doi clienţi, plus barmanul. I-am întrebat dacă ştiu unde locuieşte monseniorul Barecchia. S-au consultat rapid între ei şi nici unul nu-l cunoştea. Mi-am reformulat întrebarea, puţin enervat, de data aceasta amintind şi prenumele: „Nimeni nu ştie unde locuieşte Don Gastone Barecchia?" Răspunsul a fost cel aşteptat: „Ah! Don Gastone! Ba da, sigur că da. Dar nu locuieşte aici, ci pe coastă. Numerele sunt greşite". Ce uşurare! Nu întârziasem prea mult. Am traversat deci piaţa, prin ploaie, şi am sunat la casa indicată. Şi acolo era interfon. „Da, vă deschid. Urcaţi". Am auzit un declic şi am deschis poarta. Dar în loc să urc, a trebuit mai întâi să cobor câteva trepte. Am ajuns într-un fel de hangar, o şură, un spaţiu nelocuit şi nelocuibil de unde pornea, într-adevăr, o scară de lemn. Cred că veneţienii, sătui de incursiunile aşa-numitei *acqua alta*, au ajuns să nu mai locuiască la parterul caselor. Viaţa începe la etajul întâi.

Am urcat deci scara şi, la etaj, am dat peste un bărbat în vârstă, îmbrăcat în pijama şi halat, care m-a luat drept medic. Avusese un atac şi chemase de urgenţă un medic. Îi reamintesc cine sunt şi, cu multă amabilitate, se hotărăşte să-mi răspundă la întrebări, cel puţin până vine medicul. I-am pus câteva întrebări

în legătură cu boala părintelui Ernetti, cu cercetările pe care le făceau împreună, despre pasiunea comună pentru cântec... şi, încet, încet, am ajuns să-l întreb dacă părintele Ernetti i-a vorbit vreodată despre cercetările legate de undele trecutului. Nu am remarcat nici o tresărire, nici un semn de tulburare. Interlocutorul meu părea că nu realizează enormitatea problemei abordate. Mi-a spus simplu că exista o călugăriţă care ştia probabil mai mult decât el despre acest subiect, deoarece lucrase timp îndelungat alături de părintele Ernetti. Cum medicul trebuia să sosească, s-a oferit să-i telefoneze călugăriţei pentru a ne întâlni şi a-mi răspunde la întrebări.

Totul era aranjat. Călugăriţa mi-a explicat ce canal să străbat ca să ajung la biserica unde mă aştepta, o biserică minunată, desigur. Un grup de turişti aştepta deja deschiderea ei. Cheia se afla la călugăriţă. Noi doi am intrat, închizând însă turiştilor uşa în nas. Într-o micuţă încăpere alăturată, am putut sta de vorbă liniştiţi.

Nici ea nu ştia nimic despre un asemenea aparat, dar mi-a dat câteva indicaţii valoroase. Exista o altă călugăriţă, lângă Napoli, la Castellamare di Stabia, sora Adrianna Perissinotto, care trebuia să ştie mai multe, apoi o soră a părintelui Ernetti, de asemenea călugăriţă, sora Germana Ernetti, care putea fi găsită la Roma, la Casa della Provvidenza. Am notat cu atenţie toate datele. Poate că realizasem un mic progres în cercetările mele. Trebuia să urc spre izvor, într-un fel de joc al urmelor, fără să ştiu ce voi găsi. În final, se va vedea, nu voi descoperi ceea ce am sperat, ci cu totul altceva!

8

Teza mitomaniei

De îndată ce am putut, am pornit din nou la drum. Era 10 iulie 2000. A doua zi după sosirea mea la Napoli, am luat un taxi spre Castellamare di Stabia. Este destul de departe. De-a lungul golfului e multă aglomerație. Trecem de Herculanum și Pompei.

Ajuns în această mică stațiune balneară, a trebuit să discut cu alți șoferi de taxi, să-i întreb pe ce drum să o iau. Nu aveam adresa exactă. Indicațiile mele erau extrem de vagi. La Castellamare existau, desigur, mai multe comunități religioase și bravii mei taximetriști se încurcau în toate numele congregațiilor religioase. Am ajuns în cele din urmă la o căsuță situată pe o înălțime, deasupra orașului.

Aveam noroc. Era foarte plăcut aici. Mă găseam într-un azil pentru călugărițe. Dar bucuria mea a fost de scurtă durată: sora Adriana devenise între timp superioara congregației și, în acel moment, se găsea la Bruxelles. Dar călugărița care mă primise era foarte amabilă, îi părea rău pentru mine și, în afară de sucul de portocale pe care mi l-a oferit, mi-a dat și o serie de informații prețioase. Casa lor din Roma era acum închisă. Sora părintelui Ernetti nu mai era la Roma, ci la Florența. De data aceasta, am primit o adresă exactă. Drumul continua. Nu eram foarte decepționat, fiindcă mai speram.

Întâlnire cu sora părintelui Ernetti

În trenul care mă purta spre Florența, îmi spuneam că de data aceasta voi bate la ușa care trebuie. Ceea ce părintele Ernetti nu îndrăznise să destăinuie confraților săi, încredințase desigur, într-un moment sau altul, surorii sale. Era atât de tulburat când povestea tot ceea ce văzuse, mai ales Patimile lui Hristos! Sigur îi împărtășise emoția surorii sale, chiar dacă îi atrăsese atenția să nu vorbească nimănui despre aceasta.

La Florența, am descoperit, departe de centrul orașului, un alt azil pentru călugărițe bătrâne. În mod cert, trebuia să mă grăbesc cu ancheta. În curând putea să fie prea târziu. Sora Germana m-a primit cu multă amabilitate, oferindu-mi un suc de portocale. Am vorbit multă vreme. Nu știa nimic concret despre cronovizor și cred că era sinceră când spunea asta. După cum mi-a explicat, fratele ei era întotdeauna foarte ocupat. Ea, de asemenea. „Când ne întâlneam, mai degrabă discutam noutăți din familie, ne aminteam de copilărie", mi-a mărturisit. Îl auzise, totuși, pe fratele ei vorbind despre vocile din Lumea Cealaltă care pot fi înregistrate pe banda de magnetofon. Da, asta auzise. De altfel, referitor la acest subiect, ea m-a întrebat imediat, puțin neliniștită: „Dar Biserica permite așa ceva? Nu este periculos?" Am calmat-o, povestindu-i cele întâmplate Părintelui Gemelli în prezența fratelui ei și reacția papei Pius al XII-lea, precum și declarațiile mai recente ale părintelui Gino Concetti făcute agenției italiene de presă ANSA.

Apoi, mi-a pus și ea o serie de întrebări. Mai există vocație religioasă în Franța? Mai mult ca în Italia? Peste tot simțeam aceeași tristețe. Aceste minunate călugărițe, care își închinaseră întreaga viață lui Dumnezeu și Bisericii, își dădeau bine seama că revelația divină nu venea. Totul era pe moarte. Ea mi-a chemat un taxi, și a insistat să mă conducă până afară, așteptând alături de mine sosirea mașinii. M-am întors la hotel. Rezultatele întâlnirii erau minore, dar totuși însemnau ceva. Cel puțin, ea își auzise fratele vorbind despre fenomenul înregistrării pe magnetofon a

vocilor venite din Lumea Cealaltă. Mi-am continuat deci investigațiile. Călugărița mă sfătuise să iau legătura cu monseniorul Mistrorigo, fostul episcop de Treviso, care de asemenea lucrase multă vreme cu fratele ei, în special pentru apărarea cântecului gregorian.

Cum am achiziționat un dicționar biblic indispensabil

De data aceasta, mă gândeam, voi ajunge totuși să aflu câte ceva. Era vorba despre un confrate, în care avea deplină încredere, mă asigurase sora Germana Ernetti. Trebuia să fie la curent cu dificultățile întâmpinate de părintele Ernetti când nu putea să mai iasă decât însoțit de „gorile". Trebuia, de asemenea, să-și fi notat călătoriile părintelui, să cunoască ecourile avute de contactele acestuia cu savanți din diferite țări. Desigur că auzise despre conferința ținută la Roma în anul 1979. Cunoștea probabil atacurile cărora le căzuse victimă prietenul său benedictin. Dacă nu citea chiar el presa de specialitate, cineva apropiat, la curent cu evenimentele, tot i-ar fi comunicat cele petrecute. Urma să aflu în curând cum stau lucrurile.

În cel mai scurt timp, mă aflam din nou într-un tren italian, în drum spre Treviso. Cum am ajuns, i-am telefonat. Și el se găsea acum într-un fel de azil. Întâlnirea a fost stabilită pentru aceeași zi, după-amiază. La capătul inevitabilei curse cu taxiul, am descoperit o casă mare și plăcută, cu grădini și bazine cu apă care aduceau puțină prospețime binevenită în acea zi de iulie. Clădirea în care stătea monseniorul Mistrorigo se afla în spate. Mergând pe culoare, am remarcat că ușile tuturor camerelor erau deschise. Oare din motive de securitate, pentru a remarca imediat dacă cineva se simțea rău, pentru mai buna supraveghere sau, pur și simplu, pentru aerisirea încăperilor în timpul verii? M-a condus într-un fel de salon, care semăna mai degrabă cu un vorbitor. Ușa a rămas deschisă, bineînțeles, ceea ce nu îmi convenea ținând cont de subiectul pe care doream să-l abordez. Abia începusem să

evocăm amintiri despre părintele Ernetti, când pe coridor a trecut un preot care şi-a aruncat privirea spre noi. Imediat, episcopul l-a chemat înăuntru şi conversaţia s-a purtat câtva timp în trei. Bietul preot probabil că se plictisea şi vizita unui străin acolo putea să-l distragă pentru câteva momente. Văzând că nu mai pleacă, i-am spus în cele din urmă monseniorului Mistrorigo că aş dori să-i vorbesc între patru ochi. I-a cerut atunci preotului să plece şi să închidă uşa în urma lui. În sfârşit, singuri!

Am simţit că nu aveam prea mult timp la dispoziţie, aşa că, de data aceasta, nu am mai abordat subiectul pe ocolite. Am atacat direct problema cronovizorului La început s-a arătat foarte surprins. Mi-a declarat că nici părintele Ernetti şi nici altcineva nu i-a vorbit niciodată despre aşa ceva. Mi-am dat totuşi seama că el nu realiza prea bine importanţa problemei. Din fericire, traducerea italiană a lucrării mele *En direct de l'au-delà* apăruse deja, având ca anexă traducerea unui articol [1] pe care îl publicasem în Franţa ca supliment de informare. Adusesem cu mine un exemplar din carte [2]. Am deschis la paginile respective şi i le-am pus în faţa ochilor.

De data aceasta, şi-a schimbat atitudinea. A înţeles, în sfârşit, că era vorba despre un lucru foarte important.

– Dacă v-a spus aşa ceva, înseamnă că este adevărat, mi-a răspuns fără ezitare. Părintele Ernetti nu mintea niciodată. L-am cunoscut bine de-a lungul anilor. Nu spunea niciodată baliverne. Am lucrat mult împreună, am organizat conferinţe pentru a explica şi a face cunoscut cântecul gregorian, pasiunea noastră comună. Am acţionat de asemenea împreună, în legătură directă cu papa Paul al VI-lea, pentru a lupta împotriva infiltrării francmasoneriei în sânul Bisericii. Când papa a descoperit amploarea flagelului, a fost foarte afectat. Subiectul acesta l-a preocupat mult pe părintele Ernetti. Evident, ceea ce v-a destăinuit aici este foarte grav. Fiţi

---

[1] *Parasciences et Transcommunication*, nr. 24, februarie 1996.

[2] François Brune, Rémy Chauvin, *In diretta dall'aldilà*, Edizioni Mediterrannée, 1998.

atent, ar trebui să vorbiți cu cardinalul Ratzinger. Ar fi bine să treceți pe la secretarul său, monseniorul Clemens. L-am cunoscut bine. Puteți să spuneți că veniți din partea mea.

– Vai! cred că am exclamat. Doar vedeți bine după cele ce v-am relatat că Vaticanul preferă să păstreze tăcere absolută asupra acestui subiect. Ceea ce mă interesează, înainte de toate, este să răspund acuzațiilor aduse Părintelui Ernetti.

– Atunci, vorbiți cu nepotul meu. El l-a cunoscut bine pe părintele Ernetti în timpul tinereții. Împrejurările au făcut ca ei să se îndepărteze unul de altul, dar nepotul meu, benedictin și el, a cerut să fie transferat la San Giorgio, în mod sigur pentru a-l regăsi. Deci l-a cunoscut din nou bine în ultimii săi doi ani de viață. Am să-i telefonez și am să-l anunț că veniți.

Întrevederea noastră s-a încheiat fără suc de portocale dar, drept consolare, am plecat de acolo cu un exemplar al dicționarului biblic, opera monseniorului Mistrorigo.

Prietenul sacrificat

Eram totuși puțin uimit. Părintele Ernetti susținuse o conferință în *aula magna* dintr-o universitate pontificală din Roma, o alta pe malul lacului Garda; gazete precum *La Domenica del Corriere, Oggi, Arcana, Il Giornale dei Misteri, La Civiltà delle macchine* și multe altele au scris despre ele. Au apărut articole în Franța, Spania, Germania despre această descoperire fantastică. Nu sunt afirmațiile părintelui Ernetti, ci fapte cunoscute și atestate. Și iată că unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai săi pare căzut din nori când îi vorbesc despre așa ceva! Pe de o parte, acest bătrân episcop îmi păruse sincer; pe de altă parte, faptul mi se părea incredibil. Oare ce mă mai aștepta și cu nepotul?

În aceeași seară, am ajuns din nou la Veneția. Era deja foarte târziu și nu eram sigur că voi găsi prea ușor o cameră. Din fericire, serviciul de primire de la gară este bine organizat și mi-a găsit repede exact ce îmi trebuia în cartierul din fața debarca-

derelor de unde plecau vaporașele spre San Giorgio. Era prea târziu ca să telefonez la mănăstire, dar a doua zi dimineață l-am sunat pe părintele Antonio Mistrorigo. Unchiul său îi anunțase vizita mea. A acceptat să ne vedem după-amiaza, între alte două întâlniri pe care le avea programate, dar era foarte ocupat și nu putea să-mi acorde decât câteva minute. Începutul nu era prea promițător.

La ora stabilită, mă aflam pe micul debarcader unde mă întâlnisem pentru prima dată cu părintele Ernetti și sunam din nou la poarta călugărilor. Nepotul m-a întâmpinat și m-a condus în fostul birou al părintelui Ernetti. Totul era schimbat. Încăperea era complet transformată. Dar nu asta era important. Părintele Antonio știa deja, de la unchiul său episcopul, ceea ce mă interesa. Deci am fost scutit de introducerea obișnuită cu schimbul de amintiri despre părintele cronovizorului. Părintele Antonio mi-a subliniat de la început admirația pe care a nutrit-o în tinerețea sa față de părintele Ernetti. Mi-a confirmat că unul dintre motivele care l-au determinat să ceară să vină la San Giorgio era dorința de a-l regăsi. Dar constatase, mi-a mărturisit apoi, că părintele Ernetti se schimbase foarte mult. Faptul acesta l-a dezamăgit puțin. Părintele Ernetti devenise bizar, misterios, retras.

După părerea lui, cronovizorul nu a existat niciodată. Bătrânul său prieten făcea adeseori aluzie la el, spunându-i, confidențial, că într-o bună zi îi va arăta ceva extraordinar. Dar, de fiecare dată când părintele Antonio insista să afle mai mult, părintele Ernetti se eschiva. De altfel, după moartea părintelui Ernetti, părintele Antonio a avut sarcina să se ocupe de lucrurile lui personale și nu a găsit între documentele sale nimic referitor la acest subiect. Descoperise, într-adevăr, câteva scrisori care dovedeau relațiile cu savanți străini, mai ales din Suedia, dar ele se refereau la cercetări legate de un posibil motor cu apă. În ceea ce privește cronovizorul, se gândea el, era mai degrabă vorba despre un proiect, despre studii teoretice referitoare la posibilitatea construirii unui astfel de aparat. Nimic concret.

I-am atras atenţia asupra faptului că părintele Ernetti era obligat să circule numai însoţit şi era atent supravegheat. Voi încerca să redau în continuare, cât mai fidel posibil, dialogul care a urmat:

– Oh, dar părintele Ernetti exagera totul. Inventa tot timpul fel de fel de poveşti, în care ajungea şi el să creadă până la urmă. Cele mai mărunte lucruri luau o amploare incredibilă.

– Mă miră ceea ce spuneţi, deoarece, totuşi, în ultimii ani de viaţă, o mare parte din activităţile sale erau dedicate exorcizării. L-am urmărit eu însumi şi nimeni nu contestă acest lucru. De altfel, lucra în colaborare cu psihiatrii. Or, dumneavoastră mi-l prezentaţi ca pe un mitoman.

– Legăturile lui cu psihiatrii! Da, asta susţinea el. De altfel, şi eu practic uneori exorcismul, nu atât de des ca el, desigur. Părintele Ernetti făcea mai degrabă ceea ce îi cereau oamenii. Majoritatea nu erau decât bolnavi. Exorcizându-i, nu făcea decât să le agraveze boala. În ceea ce mă priveşte, eu încerc mai ales să-i fac să poată stăpâni suferinţa, să găsească originea fobiilor, a tulburărilor, şi să le învingă.

Mi-am amintit atunci conversaţiile mele cu părintele Ernetti referitoare la acest subiect. El ştia bine toate acestea. Pur şi simplu, ştia de asemenea că începând cu o anumită vârstă şi cu un anumit grad de convingere, nu ajuta la nimic să încerci să-i determini pe aceşti bolnavi să se supună raţiunii. Singura lor uşurare, de altfel şi ea provizorie, care li se putea aduce, era să intri în jocul lor şi să te faci că-i crezi că sunt cu adevărat posedaţi.

– Nu, eu cred că părintele Ernetti avea ceva calităţi de medium, a continuat părintele Antonio. Vedea sau presimţea anumite lucruri, după care imaginaţia făcea restul. Înţeleg foarte bine mecanismul. Chiar şi mie mi s-au întâmplat nişte lucruri extraordinare. De exemplu...

Şi părintele Antonio a început atunci să-mi povestească prin ce aventuri a trecut în plină pădure tropicală, undeva în America Latină, când ghidul s-a rătăcit şi, după ce s-a învârtit în cerc mai mult timp, a izbucnit în plâns şi a recunoscut că nu se mai poate

orienta. Dacă îmi mai amintesc eu exact, părintele Antonio a avut atunci un fel de comunicare telepatică cu fratele său, aflat în Italia; acesta din urmă, deşi era departe şi nu fusese niciodată prin pădurea cu pricina, îi îndrumase şi îi salvase. La întoarcerea părintelui Antonio în Italia, fratele său i-a confirmat cele petrecute şi cum a trăit el această ciudată aventură.

Simţeam că interlocutorul meu era tot mai stânjenit. M-am prefăcut interesat de experienţele sale paranormale, ceea ce l-a determinat să-mi povestească şi altele tot atât de pasionante. La un moment dat, am încercat să revin cu insistenţă:

– Şi totuşi, părintele Ernetti a publicat textul lui *Thyestes!*

– Unde?

– În *La Domenica del Corriere,* în *Oggi...*

– Astea nu sunt reviste de ştiinţă! a exclamat părintele Antonio gesticulând enervat.

Avea dreptate. Dar lucrurile nu erau atât de simple. Ştia însă la fel de bine ca şi mine că nici o revistă de prestigiu nu ar fi riscat să publice un astfel de text, în absenţa unui manuscris, papirus sau pergament, datat de cei mai renumiţi specialişti, în funcţie de suportul pe care era scris, de cerneala folosită şi de forma scrierii. Am renunţat să-i mai amintesc despre interesul manifestat de profesorul Marasca pentru acest text. Pe măsură ce discutam, simţeam că părintele Antonio devenea tot mai nervos. Un lucru devenea tot mai limpede pentru mine: părintele Antonio nu putea să-şi exprime părerea personală. Primise de la superiorii săi o misiune: să mă convingă că faimosul cronovizor nu existase niciodată. Cu cât aduceam mai multe argumente care să confirme spusele părintelui Ernetti, cu atât îl puneam pe părintele Antonio într-o situaţie mai dificilă, obligându-l să declare că bătrânul său prieten era pe jumătate nebun.

M-am prefăcut că a reuşit să mă convingă şi m-am despărţit de părintele Antonio cerându-i scuze că i-am răpit atât de mult timp. Întrevederea depăşise cu mult timpul prevăzut, în jur de o oră şi jumătate. Dar, de data aceasta, plecam mulţumit. Părintele Antonio nu negase nici legăturile internaţionale ale părintelui

Ernetti cu diverşi savanţi, nici călătoriile acestuia, nici chiar perioada când trebuia păzit. Mi-a vorbit doar despre „exagerări". Recunoscuse că părintele Ernetti făcuse aluzii la un aparat misterios. Şi-a îndeplinit misiunea trasată de superiorii săi susţinând în faţa mea că bătrânul său prieten inventa multe poveşti în care chiar ajungea până la urmă şi el să creadă, cu alte cuvinte că era mitoman. Mărturia unchiului însă îmi devenea acum nespus de preţioasă: „Părintele Ernetti nu mintea niciodată... nu spune niciodată baliverne... Dacă v-a spus aşa ceva, înseamnă că este adevărat". Cuvintele rostite de îngerul Natuzzei Evolo îmi răsunau de asemenea în minte: *„E tutto sincero!"* Da, îmi era tot mai limpede faptul că părintele Antonio, anunţat de unchiul său, îşi pregătise foarte bine cuvintele pe care avea să mi le spună în timpul întrevederii noastre. Probabil că se consultase cu superiorii săi cum trebuia să reacţioneze. De altfel, cred că, în linii generale, tactica fusese pusă la punct cu mult timp înainte, fiindcă nu eram eu primul care încercam să pătrund misterul. Aflasem din diferite reviste străine că, periodic, gazetari sau cercetători, încercau, la fel ca mine, să depăşească limitele discreţiei. Dar, de acum înainte, ştiam sigur că existase într-adevăr ceva foarte important, care se încerca prin toate mijloacele să fie ascuns cunoaşterii.

Un încântător iz de teroare

Brusc, mi-am amintit avertismentul pe care mi-l dăduse profesorul Chauvin, înainte de plecarea mea spre Italia: „Fiţi foarte atent, totuşi. Ei l-au asasinat şi pe papa Ioan-Paul I. Dacă îi deranjaţi, nu vor ezita. Sunt capabili de orice. Nu aş vrea să fiţi găsit aruncat pe fereastră sau spânzurat sub vreun pod din Londra, ca în afacerile Banco Ambrosiano şi Loge P2" [1]

[1] David Yallop, *In God's Name, an Investigation into the Murder of pape John Paul I,* Bantam Books. Toronto, 1984; *Au nom de Dieu,* Christian Bourgois ed., Paris, 1984 şi 1989.

Într-adevăr, aceasta este fața sumbră a Bisericii. Există mii de preoți generoși, misionari și călugărițe care desfășoară o activitate plină de dragoste și devoțiune cum nu mai există pe lume, mii de călugări care trăiesc în adorarea și iubirea lui Dumnezeu, milioane de credincioși care încearcă să ducă o viață onestă, așa cum cere *Evanghelia.* Dar, există de asemenea, pătrunse până în inima Bisericii, intrigi, lupte pentru influență pornite de la mici grupuri, infiltrarea „Satanei". Nu eu am afirmat așa ceva, ci chiar papa Paul al VI-lea, care vorbea despre „fumul lui Satana" care a ajuns până în inima Bisericii. Dar, la urma urmei, este normal. Fiecare dintre noi are partea lui întunecată și partea luminoasă, fiecare dintre noi cunoaște aceeași luptă în interiorul său! Este firesc ca forțele răului să încerce să pătrundă în miezul binelui. Adevăratele viziuni sunt tulburate de cele false, adevăratele miracole sunt desconsiderate de vicleniile șarlatanilor, adevărații mistici de simulatori abili. Acolo unde este prezentă grația divină, apare și Satana; tot așa cum, în răul cel mai profund, se manifestă uneori cu strălucire puterea lui Dumnezeu. Anumiți reprezentanți ai Bisericii ar încerca să facă orice pentru ca aceste intrigi să rămână în umbră. În ceea ce mă privește, dacă mi-e permis să-mi spun părerea, eu cred că nu poate fi vorba despre o renaștere a Bisericii, atâta vreme cât această plagă nu va fi înlăturată. Ceea ce implică deopotrivă o schimbare profundă a structurilor interne ale Bisericii, pentru ca asemenea abuzuri să nu se mai poată repeta. Lucru pe care se pare că Ioan-Paul I l-a înțeles foarte bine, motiv pentru care a și fost eliminat.

9

Un contraatac

Un nou şoc! Tocmai am primit ediţia americană a lucrării lui Peter Krassa. Purtasem cândva corespondenţă cu John Chambers, directorul de la New Paradigm Books. Îmi ceruse să-i furnizez pentru această nouă ediţie toată documentaţia de care dispuneam, şi iată că el mi-a trimis cu multă amabilitate un exemplar din ediţia americană, cu multe modificări faţă de cea germană. Şi aici, am descoperit în finalul volumului un document nou, de o importanţă capitală. Este vorba despre dezvăluirile făcute de către un fel de „fiu spiritual" al părintelui Ernetti, care confirmă perfect, dar în mod indirect, ceea ce eu bănuiam tot mai mult. O întâmplare nespus de fericită pentru mine, veţi înţelege asta citind mai departe.

Atunci când editorul american făcea eforturi, prin toate mijloacele, să afle cât mai multe, iată că „cineva", în Italia, a aflat despre aceste căutări şi i-a propus imediat un document care credea că-l putea interesa, dar pe care nu putea să i-l ofere decât dacă i se garanta anonimatul absolut. Editorul a acceptat şi, după ce a intrat în posesia respectivului document, a început o mică anchetă pentru a încerca să se asigure de autenticitatea acestuia. El declară că nu ne poate dezvălui cum a procedat, dar are toate motivele să creadă că actul este autentic. Originalul este în limba italiană, desigur, dar editorul american ne explică faptul că a primit textul original însoţit de o traducere foarte îngrijită în limba engleză, garantându-i fidelitatea. Totuşi, nu a publicat decât versiunea în

engleză. Deci la aceasta fac eu referire. Pentru început, voi rezuma acest text şi voi cita pasajele esenţiale. Îmi voi permite apoi câteva comentarii.

Cel care înşeală dă greş în cele din urmă

Autorul acestui document povesteşte că tatăl său nutrea o vie admiraţie pentru părintele Ernetti şi mergea adesea să-l vadă la abaţie. De când era mic copil, tatăl său îl lua cu el în vizitele la mănăstire, iar băiatul îl numea pe călugăr „unchiul Pellegrino". Devenind adult, tânărul s-a căsătorit, a devenit tată de familie şi, fiindcă nu locuia la Veneţia, vizitele sale s-au rărit. Dar legătura dintre cei doi s-a păstrat, îşi telefonau uneori şi sentimentele reciproce nu s-au schimbat.

„Într-o noapte, cu câteva săptămâni înaintea morţii părintelui Ernetti, nu vreau să spun când anume, am primit de la el un apel telefonic. Avea vocea slabă şi tremurătoare. Atunci mi-a spus că este pe moarte". În ziua următoare, prietenul a plecat în grabă la Veneţia. L-a găsit pe părintele Ernetti culcat în chilia lui [1] „Mi-a spus că în noaptea trecută crezuse că o să moară. Se simţise foarte rău şi îşi pierduse cunoştinţa. A fost pus să urmărească o lumină albă şi cineva care-l cunoştea i-a făcut semn. Mi-a spus că a cunoscut o EHM. Când şi-a recăpătat cunoştinţa a doua zi dimineaţa, a realizat că fusese în cer. Era foarte slăbit şi nu înţelegea de ce mai era în viaţă. Nu dorise să vorbească nici cu călugăriţele, nici cu doctorii [2], şi de aceea îmi telefonase. Trezindu-se, realizase că, în timpul EHM, i se spuseseră lucruri pe care le uitase de multă vreme. De asemenea, i s-au făcut dezvăluiri despre viaţile lui anterioare. Mi-a mai spus că mă iubeşte mult şi mi-a cerut să notez ce-mi va comunica. «Nu voi mai trăi mult. Poate voi muri în noaptea care vine. De-a lungul anilor, am spus multe minciuni. Vreau să îndrept aceasta. Vreau să-ţi spun adevărul.»

---

[1] *„When I entered Uncle Pellegrino's cell"*.
[2] *„He had not told the nuns or the doctors"*.

La cererea părintelui Ernetti, tânărul său prieten s-a aşezat atunci la biroul masiv din lemn care îi devenise atât de familiar de-a lungul anilor [1], şi-a luat hârtie şi un creion.

„Îmi vorbise uneori despre o piesă de teatru antică pe care ar fi captat-o cu cronovizorul său. Mi-a explicat atunci că nu era adevărat. A spus că el credea că această piesă o compusese chiar el, folosind numeroasele fragmente care se păstraseră în scrierile altor autori – dar nu-şi putea aminti decât foarte vag să fi făcut aceasta [2].

Înţelesese, în timpul EHM, de ce fusese întotdeauna fascinat de această piesă. Era în legătură cu o viaţă a sa anterioară, la Roma, din timpul lui Ennius. Copil fiind, a văzut piesa care l-a impresionat puternic, mai ales scena cu ospăţul canibal. În timpul acestei ultime vieţi, el susţinuse mereu că ceea ce-l interesa în piesă era să-i regăsească muzica. Apelase la o falsă explicaţie pentru a nu fi nevoit să-şi recunoască obsesia.

„Am reuşit să construiesc cronovizorul. Şi o dată, aproape a funcţionat" [3] Părintele Ernetti, răspunzând întrebărilor prietenului său, a afirmat că el singur construise cronovizorul. Fermi era un prieten de-al lui, dar nu credea în aparat şi făcea adesea glume pe seama lui. De fapt, l-a ajutat cineva la construirea aparatului: un student pe atunci, rămas complet în anonimat, şi astăzi preot. Dar acesta cu siguranţă nu va vorbi niciodată. Părintele Ernetti a mai povestit că el încercase deja şi în alte vieţi să realizeze un cronovizor. Aceasta se petrecea, se pare, pe vremea lui Nostradamus. Şi profetul făcea încercări cu un alt cronovizor. Părintele Ernetti s-a lansat atunci în penibile explicaţii, făcând apel la alchimia care ar fi putut transforma corpurile şi le-ar fi permis să treacă dintr-un timp în altul.

La un moment dat, prietenul său, văzându-l obosit, i-a propus să se oprească:

---

[1] *„His big wooden desk, which had become so familiar to me over the years."*

[2] *„He could only very obscurely remember doing that".*

[3] *„I did manage to build the chronovisor. And once it almost worked".*

„Nu! Vreau să-ţi spun că o dată cronovizorul era gata să funcţioneze. Era o zi mohorâtă şi lugubră. Cred acum că asta era important. M-am aşezat în interior şi l-am pornit. Lumea se învârtea în jurul meu... Mai cred în momentul de faţă că funcţionarea cronovizorului depinde de o structură a credinţei foarte deosebită... care implică o oarecare despărţire sau separare a timpului. O distanţare vizavi de religiile ordonate, structurate. Era dificil pentru mine ca preot. Consider eşecul maşinii ca fiind propriul meu eşec. Lasă-mă să-ţi spun cu ce semăna cronovizorul meu. Era o sferă, ca un aparat de scufundare sau un submarin individual, cu deschideri la înălţimea ochilor în toate direcţiile [1]. Sfera era suspendată de un cablu, printr-un sistem care îi permitea să se mişte nestingherită. Era făcută dintr-un metal foarte uşor, un aliaj de aluminiu, fiind acţionată doar de puterea gândului."

Părintele Ernetti a ţinut să adauge ceva în legătură cu imaginea lui Hristos.

„Tu ştii acum: minţeam. Noaptea trecută, m-am întrebat de nenumărate ori: de ce? Răspunsul este că speram ca aparatul meu să funcţioneze".

Tânărul prieten plângea. Părintele Ernetti părea că adormise dar, deodată, a deschis ochii.

„A încercat să se aşeze. M-a privit. Parcă mă vedea pentru prima oară. Exclamă: «Ah! Tu eşti! Sunt fericit că ai venit!» Parcă nu-şi amintea nimic din ce se petrecuse înainte; ca şi cum ar fi revenit complet la starea lui normală şi uitase că trecuse printr-o EHM, precum şi tot ce aflase în timpul acesteia. Am lăsat deoparte tot ce notasem până atunci. Nu i-am spus nimic.

Iată povestea mea.

Dar care este adevăratul înşelător?

Voi urmări practic ordinea textului. Va fi astfel mai uşor pentru cititor să se raporteze la părţile corespunzătoare din „document".

---

[1] *„It was a sphere much like a diving device, or one-man submarine, open at eye level in all directions"*.

Primul lucru care mă surprinde puţin, deşi este minor, îl reprezintă imprecizia locurilor. Pot să admit faptul că fiul spiritual a fost lăsat să intre, în mod excepţional, în chilia părintelui Ernetti, unde acesta din urmă se afla culcat. Dar îmi este foarte greu să cred că nişte călugăriţe, chiar infirmiere fiind, ar fi pătruns acolo. În orice mănăstire, există un frate sau un părinte infirmier. Dacă existau călugăriţe în jurul patului său, înseamnă că starea lui era prea gravă pentru a fi tratat în mănăstire şi, în acest caz, era internat în spital. Deci din spital îi telefonase, în plină noapte, tânărului său prieten? Ipoteza nu este imposibilă. Dar când fiul spiritual îl găseşte pe părintele Ernetti în pat, atunci este foarte clar că întâlnirea are loc în mănăstire. Vorbeşte despre „chilie", recunoaşte biroul masiv din lemn al părintelui Ernetti, care se găsea deci în camera acestuia. Fapt care presupune că, şi atunci când părintele Ernetti nu era bolnav, tânărul prieten era lăsat să intre aici în mod frecvent; „frecvent", deoarece biroul „îi devenise atât de familiar de-a lungul anilor". Al doilea lucru care mă surprinde. Nu cunosc nici o mănăstire în care poţi avea atât de uşor acces în chilia unui călugăr. Când părintele Ernetti primea pe cineva în vizită, aceasta avea loc la parter, într-un loc care nu semăna deloc cu o chilie. Era acolo într-adevăr un birou de lemn. Dar să trecem peste acest detaliu. Dacă se afla în spital când a trecut prin EHM (aşa se explică prezenţa călugăriţelor), înseamnă că a fost adus în chilie chiar a doua zi dimineaţa. Eu ştiu sigur că părintele Ernetti nu a murit decât câteva săptămâni mai târziu. Dar, totuşi, el simţea că este pe moarte. Nu ştia nici dacă va rezista până a doua zi. Şi, în asemenea stare, a fost adus la mănăstire? Dar asta nu e încă nimic!

Povestea cu piesa lui Quintus Ennius este cu mult mai greu de acceptat. De altfel, chiar în „document", ea nu este prea clară. Autorul acestor dezvăluiri recunoaşte că părintele Ernetti îi vorbea din când în când şi despre cronovizor. Nu este vorba că un mort, întâlnit în Lumea Cealaltă în cursul EHM, i-ar fi spus părintelui Ernetti că el însuşi era poate autorul acestei piese. Ci în cursul EHM, părintelui Ernetti i s-a dezvăluit, dar ca un fel de

vagă amintire care ar fi ajuns până la conştiinţa lui. „El spune că i se pare că ar fi compus-o", dar nu poate să-şi amintească decât „foarte vag". Mă miră foarte tare faptul că fiind în stare normală de trezie, părintele Ernetti nu şi-a amintit nimic. El nu îi spune fiului spiritual, în legătură cu piesa, că minţise. Aceasta face parte dintre lucrurile pe care le-a uitat complet şi care i s-au făcut cunoscute în timpul EHM! Ştiu sigur că părintele Ernetti era un latinist mai bun decât mine. Am folosit mult latina de-a lungul anilor, dar a trebuit de asemenea să studiez şi multe alte lucruri, alte limbi şi este adevărat că nu pot compara cunoştinţele mele cu cele ale părintelui Ernetti în domeniul limbii latine. Şi totuşi! Textul piesei nu este foarte uşor. Pe de altă parte, el este astfel alcătuit încât include câteva citate cunoscute. Ni se prezintă folosirea acestor citate ca o facilitate, deoarece astfel trebuia inventat mai puţin text. Dar chiar această includere în sine necesită un minimum de atenţie. Trebuie ca aceste citate reluate să se insereze firesc în textul inventat. Părintele Ernetti s-a lăsat furat de acest joc şi nu-şi mai aminteşte absolut nimic? A trebuit să treacă printr-o EHM pentru a i se dezvălui această amintire ascunsă. Amintire care, chiar şi asta, a rămas doar „foarte vagă"!

Cât despre explicaţia care ne trimite la traumatismul suferit într-o viaţă anterioară, pe timpul lui Quintus Ennius, ea nu ţine cont de mărturia Anitei Pensotti, care ne povesteşte că profesorul Marasca a fost acela care i-a propus textul părintelui Ernetti. „Documentul" nu ne spune nici dacă părintele Ernetti mai avea alte obsesii care să explice discursul lui Mussolini sau al lui Napoleon. Poate trăise şi pe timpul lui Cicero? Poate Catilina fusese chiar el? În orice caz, dacă părintele Ernetti pretinde că a captat primul discurs din *Catilinare*, el nu a făcut desigur acest lucru fiindcă altcineva i-ar fi dat ideea [1], ci pur şi simplu fiindcă,

[1] În ediţia americană a lui Peter Krassa (pp. 184–191), se sugerează, pentru acest episod, influenţa lui Whitley Strieber. Dar lucrarea citată de Strieber datează din 1997, iar eu am făcut cunoscută povestirea Părintelui Ernetti, referitoare la captarea primului discurs din *Catilinare*, în 1993 (*En direct de l'au-delà*, p. 196). Nu-mi rămâne decât să sugerez că Strieber a citit cartea mea!

pentru un foarte tânăr latinist, acesta este unul dintre primele texte despre care aude vorbindu-se, chiar înainte de a-l fi studiat.

Nu, „documentul" nu evocă nici discursul lui Cicero, nici al lui Napoleon sau Mussolini. El se limitează la piesa lui Ennius fiindcă, aici, există un alt document, unul real: textul piesei care a fost publicat şi care trebuie explicat. „Documentul" poate fi în impas în ceea ce priveşte restul, dar nu şi acest text. Voi adăuga totuşi că, în principiu, nimeni nu este obligat să creadă în mecanismul de „reîncarnare". Este o explicaţie pe cât de facilă, pe atât de comodă, fiind întotdeauna imposibil de verificat. Dar chiar când se găsesc texte, mărturii, care confirmă adevărul amintirilor regăsite, nimic nu poate dovedi că aceeaşi persoană le-a trăit.

Mai departe, „documentul" conţine o mărturie extraordinară. Eu nu am obţinut niciodată aşa ceva. Iată că în acest text compus, în mod evident, pentru a-i descuraja pe curioşi şi a-i determina să nu mai continue ancheta, ni se face o concesie enormă: da, cronovizorul a existat şi chiar „aproape a funcţionat". Este vorb aici, pare-mi-se, de un veritabil contraatac. Toate încercările legate de negarea existenţei cronovizorului nu au reuşit să convingă pe nimeni, aşa încât s-a recurs la o altă tactică: s-a acceptat existenţa lui. S-a mers chiar mai departe, mult prea departe. Părintele Ernetti ar fi construit chiar şi alte astfel de aparate, în vieţile sale anterioare. Ar fi devenit la el un fel de manie, o adevărată marotă: în fiecare viaţă, el construia cronovizoare.

Cel mai mult mi-a plăcut descrierea misterioasei maşini: ea ar fi fost alcătuită dintr-o sală circulară, în care se aflau arhivele akashe [1]. În centru, un fel de batiscaf în care te puteai aşeza şi de unde vedeai derulându-se scenele, în jurul sferei centrale. Toate acestea nu au nimic de-a face cu descrierea pe care mi-a făcut-o părintele Ernetti. Profesorul Rémy Chauvin poate atesta. Aşa ceva şi-ar putea imagina cineva care nu a stat niciodată de vorbă cu părintele Ernetti. Am impresia că autorul „documentului" a

[1] „ *A round chamber in which are placed the akashic records.*"

citit prea multă literatură *science-fiction*. Poate că și-a pus amprenta și influența benzilor desenate, precum *Capcana diabolică*, aventurile lui Blake și Mortimer?

În sfârșit, imaginea lui Hristos. Ni se spune că părintele Ernetti mințea. Ni se prezintă aceasta ca făcând parte din lucrurile pe care el le uitase complet. De altfel, nu știm de ce doar în „ultima noapte" s-ar fi întrebat el ce l-a împins spre minciună. Dar, dacă găsește acum un răspuns la întrebare, motivul era înainte desigur neconștientizat, fiindcă altfel și-ar fi dat seama cu mult timp în urmă că mințea. Or, răspunsul este ciudat. Dacă înțeleg eu bine, părintele Ernetti autentificase o imagine pe care o știa falsă (altfel nu ar fi existat minciuna), în speranța că aparatul său îi va furniza într-o zi una adevărată. Mă întreb totuși cum putea spera să facă să fie crezută imaginea adevărată după ce a prezentat una falsă, chiar presupunând că înșelătoria nu era niciodată descoperită.

Dar pe cine mințea el? Mie îmi spusese limpede că imaginea publicată în ziare nu provenea din cronovizorul său. Mi-a spus acest lucru cu mulți ani înainte de moartea lui. A repetat declarația în fața gazetarului spaniol de la *Mas Allà*, care a publicat interviul în mai 1993. Și nu era nevoie să treacă de fiecare dată printr-o EHM pentru a se constata că înainte mințise. Nu putem accepta așa ceva!

Cel mai interesant rămâne totuși finalul. Părintele Ernetti adoarme și, când se trezește, a uitat complet tot ceea ce spusese. Aparent, el a uitat nu numai că a povestit lucruri foarte confidențiale, dar și conținutul acelei faimoase EHM care i-a permis să descopere atâtea lucruri refulate în interiorul său. Știu foarte clar, și am avut ocazia să o spun chiar și aici, că după asemenea experiență uiți cunoașterea absolută la care ai avut acces pentru o clipă. Remarcați de altfel, chiar în acest caz, că a rămas doar amintirea de a fi avut acces la cunoașterea totală. Dar nu se uită în mod normal amintirile personale, ridicate la nivelul conștient în timpul acestei experiențe. Se pot uita din nou detalii nesemnificative, dar nu lucrurile cele mai importante. Toți cei pe care i-am întâlnit,

care au trecut printr-o asemenea experiență, își aminteau perfect ce au descoperit sau regăsit în acele clipe. Aici, uitarea completă a părintelui Ernetti, care nu își amintește nici măcar confuz că a trăit o EHM sau că i s-a întâmplat ceva, permite, e de la sine înțeles, să se lămurească de ce nu a făcut aceleași confidențe și altora. Nu pot fi acuzat că am crezut tot ceea ce mi-a spus părintele Ernetti. Onoarea mea este salvată. Nu puteam să știu. Și acest lucru este valabil pentru toți, și sunt numeroși, cei care l-au crezut.

Farsa putea fi mai abilă dacă era pregătită mai atent. Incoerențele sunt prea numeroase și prea evidente. Contraatacul este o încercare complet ratată. Înțeleg perfect de ce autorul „documentului" dorește să rămână anonim. Are dreptate. Eu sunt convins că el nu-l cunoștea prea bine pe părintele Ernetti și nici nu prea cunoștea obiceiurile vieții monastice. Dar mărturia lui este totuși valoroasă: arată până unde s-a putut ajunge ca să se împiedice orice informație privind cronovizorul. În mod involuntar, cei care au comandat „documentul" confirmă descoperirea și demonstrează că este vorba despre ceva important, grav, care trebuie să ne fie ascuns cu orice preț. Urmarea anchetei mele va aduce în curând confirmarea.

10

Cronovizorul

Cu câtva timp în urmă, am primit un telefon de la o ziaristă spaniolă care se afla la Bologna şi care citise una dintre cărţile mele în care vorbeam despre cronovizorul părintelui Ernetti. Găsise în afirmaţiile mele un subiect fantastic şi încă puţin explorat şi îmi ceruse să-i comunic, eventual, alte documente care ar putea-o ajuta să ducă mai departe cercetările. În acest schimb de informaţii, ea mi-a atras atenţia asupra unui alt cercetător italian, autor al unui atac foarte viu împotriva părintelui Ernetti, căruia deja îi întâlnisem numele într-o lucrare. Mai era vorba despre un cleric cu care am avut deja ocazia să vorbesc: Don Luigi Borello. Nu mi-a fost greu să intru în contact cu acest preot care mi-a trimis de îndată un exemplar din prima carte pe care o publicase despre cercetările sale, aşteptând să o pot cumpăra pe a doua, pe care nu a avut timp să o termine.

El este cel care, în anul 1967, crease termenul de „cronovizor" pentru aparatul său. Părintele Ernetti nu a făcut decât să-l preia. După cum am văzut, acesta nu este singurul reproş pe care Don Luigi i l-a adus părintelui. A fost nevoie de o scrisoare foarte fermă din partea benedictinului din Veneţia pentru ca Don Luigi să se arate mai puţin agresiv. Don Luigi este profesor de fizică şi membru al Academiei tiberiene din Roma. El conduce un cămin cu circa o sută de copii şi de peste patruzeci de ani îşi consacră timpul liber cercetării. A mai publicat de asemenea, după cum am

mai amintit, o carte intitulată *Come le pietre raccontano*[1]. Principiul aparatului său este cu totul diferit de cel al părintelui Ernetti. Rezultatele scontate sunt de altfel, cel puţin pentru început, mai puţin ambiţioase. Este vorba, în fond, de un fel de psihometru. Termenul de „psihometrie" nu a fost bine ales, toată lumea îl cunoaşte, dar acum el este prea bine implantat pentru a fi schimbat. Iată, în câteva cuvinte, despre ce este vorba.

Toate evenimentele care se derulează într-un anumit loc depun pe obiectele care se găsesc acolo un fel de peliculă subţire, că un film invizibil. La contactul cu aceste obiecte, psihometrul redă o parte din evenimentele care s-au desfăşurat în prezenţa obiectului respectiv: sunete, imagini cu sau fără mişcare, miros, temperatură etc. Oricare ar fi ipoteza care se propune, fenomenul există. Iată un exemplu deosebit de convingător, trăit de Dannion Brinkley, un american expulzat din corpul său de un trăsnet care l-a lovit în timp ce vorbea la telefon. Ars, paralizat, a trebuit să ducă o luptă dură pentru a-şi regăsi viaţa normală. Când l-am întâlnit la un congres la São Paulo şi, mai târziu, la Porto Rico, era plin de veselie dar, sub cămaşă, avea o grămadă de pansamente. Cum se întâmplă adesea după o experienţă la hotarele morţii, şi lui i s-au dezvoltat calităţile paranormale. Iată ce declară el:

„În perioada aceea, am devenit conştient de asemenea de o altă putere extraordinară. Nu găsesc termenii potriviţi pentru a descrie acea capacitate particulară. Era suficient să privesc o persoană oarecare, pentru a vedea imediat episoade din viaţa acesteia atât de clar ca şi cum aş fi urmărit un film la televizor. De asemenea, câteodată, contactul cu un obiect mă proiecta în mijlocul unei scene din viaţa proprietarului său. Sau era suficient să ating un obiect vechi pentru a afla povestea lui de-a lungul timpului.

O astfel de aventură mi s-a întâmplat, de exemplu, în timpul unei călătorii în Europa. Am făcut deplasarea pentru a ajuta la punerea la punct a unui sistem electronic pe echipamentul de scufundare al comandantului Jacques-Yves Cousteau. Profitând

[1] Luigi Borello. *Come le pietre raccontano, op. cit.*

de sejurul meu, am dat o fugă până la Londra, să-mi văd un prieten. Pe când ne plimbam amândoi, la un moment dat, m-am oprit în faţa clădirii Parlamentului pentru a-mi lega şiretul la pantofi. Mi-am sprijinit mâna de o balustradă metalică, şi în acea clipă am simţit un miros puternic de bălegar. Auzeam clar râsete de copii, deşi cu o clipă înainte nu era nimeni lângă mine. În acel moment am văzut, în faţa Parlamentului, un grup de oameni, îmbrăcaţi după moda secolului XIX, care jucau crochet şi, la dreapta mea, stătea un cal. M-am întors să vorbesc cu prietenul meu, dar acesta dispăruse. În locul lui se aflau alte persoane, care se plimbau pe trotuar, având haine din secolul trecut; bărbaţii purtau chiar pălării melon.

Caracterul insolit al scenei mă neliniştea, nu ştiam ce să fac. Eram la Londra în plină iarnă şi totuşi aceşti oameni jucau crochet liniştiţi, îmbrăcaţi cu haine subţiri din altă epocă.

Cu toate eforturile mele de a lua mâna de pe balustradă, nu am reuşit cu forţe proprii. Prietenul meu m-a văzut că eram parcă în transă şi a încercat să-mi vorbească. Cum eu nu reacţionam şi continuam să privesc fix în jur cu un aer absent, m-a luat de mână. Gestul său m-a făcut să pierd contactul cu bara de fier şi viziunea a luat sfârşit tot atât de brusc precum începuse"[1].

În excelentul său studiu despre psihometrie, Jean Prieur oferă câteva precizări importante: „Toate simţurile pot fi implicate într-un exerciţiu de psihometrie. Sunt percepute nu numai imagini în trei dimensiuni ca hologramele, dar şi zgomote, muzică, voci, mirosuri, arome şi idei venite de altundeva. Se pot primi lovituri, se pot simţi suferinţe sau nelinişti"[2].

Aceste ultime cuvinte fac, fără îndoială, aluzie la experienţa de psihometrie realizată în faţa lui Jean Prieur de către Lionel Jackel, la contactul cu pereţii capelei construite pe amplasamentul

---

[1] Dannion Brinkley, *Sauvé par les anges*, Robert Laffont, 1995, pp. 141–142. Lucrarea conţine şi alte povestiri asemănătoare.

[2] Jean Prieur, *La Mémoire des choses, l'art de la psychométrie*, *op. cit.*, p. 54.

Bazarului carității. L-am cunoscut bine pe Lionel Jackel și am o încredere absolută în onestitatea lui. Jean Prieur, aflându-se cu el pe Champs-Élysées, a avut ideea să-l conducă spre această capelă pentu o încercare de psihometrie. Lionel nu știa unde se afla și, după cum mi-a povestit, Jean Prieur, prin reacțiile sale, nu l-a ajutat deloc. Vă amintiți probabil că un incendiu memorabil a avut loc la data de 4 mai 1897. Au existat 130 de victime, dintre care 125 erau copii și femei. Printre ele se afla și ducesa de Alençon. Capela Notre-Dame de la Consolation, construită pe același amplasament, a fost sfințită la 4 mai 1900, iar la 17 mai 1987 Lionel își făcea demonstrația. Iată câteva extrase, consemnate de Jean Prieur care nota totul:

– Sunt la țară... imagini din natură. Case vechi în jurul unei piețe. Totul se petrece cu mai multe secole în urmă.

– Fals, este imposibil! exclamă Jean Prieur.

– Mi se dă un nume: Hernani.

– Dar nu, nu este nimic de văzut, intervine din nou agitat Jean Prieur.

– Văd o mare doamnă, o aristocrată...

Apoi, brusc, tonul se schimbă:

– Mâinile mele ard... îmi simt picioarele tremurând... miros de fum... mâinile ard tot mai tare... miros de jeratic. Ceva care se prăbușește... o greutate imensă, o lovitură în frunte... Respir din ce în ce mai greu, sunt în mijlocul flăcărilor ca pe un rug... Plămânii nu mai rezistă... Oameni care se bat. Mă lovesc în spate. Acum, o lovitură de pumn în stomac. Flăcări, flăcări, văd chipuri de oameni îngroziți...

Scurtez povestirea. Faptul cel mai extraordinar îl constituie confirmările regăsite după întâmplare de Jean Prieur. Bazarul fusese transformat de către decoratori în stradă medievală, cu case tip paiantă, cu iederă și verdeață. Bazarul servise altădată drept teatru, multe alte detalii erau absolut exacte [1]. Ceea ce este foarte interesant în acest exemplu, este că filmul trecutului pare a se fi

[1] Jean Prieur, *op. cit.*, pp. 243–252.

depus pe locul unde s-a desfăşurat evenimentul pe o clădire nouă care nu era acolo, care nu are nici o legătură fizică cu evenimentul în sine.

Dar acest film al trecutului poate la fel de bine să se depună pe un obiect care îl va păstra peste tot unde va fi dus. Acelaşi mecanism de percepţie a undelor şi de punere în mişcare a acestora ca într-un film ar putea atunci să se declanşeze la simplul contact cu acel obiect, oriunde s-ar găsi el. Există atunci posibilitatea de a percepe unde corespunzând nu numai altui timp, ci şi altui loc. Se găsesc multe asemenea exemple în lucrarea lui Jean Prieur indicată în nota de subsol.

Ideea părintelui Borello este de a obţine acelaşi fenomen fără a recurge la colaborarea unui medium, ci prin intermediul unor aparate care conţin captatori şi amplificatori ai acestor unde. Acest sistem ar permite să se obţină ceva mai obiectiv, deoarece un medium riscă întotdeauna, fără să vrea, să interfereze şi să deformeze ceea ce percepe. Dar acest aparat nu ar funcţiona decât în contact cu un obiect-martor şi nu ar permite deci să se capteze orice. Am impresia că ar fi ceva asemănător cu ceea ce Georges Charpak încerca să obţină pornind de la vasele greceşti, dar încercând să capteze atât urmele luminoase, cât şi cele sonore. Astfel, de exemplu, părintele Borello a supus o piatră unui bombardament cu unde care reproduceau frecvenţele operei *Nabucco* de Verdi. Or, datorită aparatului său, ar fi putut ulterior să recupereze undele sonore înmagazinate în această piatră şi, comparându-le cu ajutorul osciloscopului cronovizorului său cu cele originale, ar fi constatat marea asemănare dintre curbele undelor emise şi cele recuperate. Pentru el, era deci vorba despre o încercare foarte încurajatoare. În continuare, redau cuvintele părintelui Borello:

„Înainte de a stabili ceea ce am realizat până acum, doresc să precizez că referitor la tot ceea ce se poate numi «cronoviziune», noi nu am putut, pentru moment, decât să captăm urme de sunete şi de imagini ale trecutului înregistrate în materie şi deci, în prezent, un «cronovizor» în sensul unui aparat asemănător televizorului care să fie la dispoziţia tuturor nu există încă.

Totuşi, cu ajutorul indicaţiilor tehnice pe care le voi prezenta aici şi al noţiunilor de teorie neutrinică pe care le cunoaştem, cel puţin în esenţă, nu este exclus ca un expert în tehnică electronică să-l poată realiza în mod practic pe termen scurt... Amânăm pentru moment orice înţelegere cu constructorii de aparate electronice care ar putea fără un efort prea mare să fabrice şi să răspândească fără discernământ un astfel de aparat şi fără să ţină cont că s-ar viola unele secrete foarte delicate, pe care fiecare doreşte să şi le apere" [1]

„Fiindcă trebuie să lucrăm cu sarcini electrice care corespund unor milionimi din sarcina unui electron, nivel cu care operează în mod normal microelectronica, este evident că nu putem să ne mulţumim cu aparatele existente pentru a amplifica «remanenţele» luminii şi sunetelor înregistrate în materie şi a putea astfel să le captăm...

Pe acest desen, generatorul TG produce semnale analogice care sunt trimise în trei direcţii:

1. spre osciloscopul care le face să apară pe ecran şi le păstrează în memorie;

2. spre elaboratorul ADSP care le exprimă sub formă numerică şi care este legat la un calculator printr-o interfaţă bidirecţională şi trimite în acelaşi timp semnalele elaborate şi purificate către osciloscop;

3. spre sondă, pentru a-i furniza sub formă analogică componenta activă de declanşare care realizează astfel pentru «martor», adică pentru aglomeratul de materie care comportă înregistrările. o situaţie analoagă celei pe care sperăm să o găsim.

Cealaltă interfaţă, între sonda SLB şi elaboratorul ADPS, este cea care ne dă răspunsul care apare prin eşantioane pe ecranul osciloscopului în acelaşi timp cu situaţia generatoare.

Din comparaţia care se poate face la fel de bine atât vizual cât şi prin calculator va rezulta identitatea sau diferenţa între situaţia declanşatoare şi cea primită ca răspuns.

---

[1] Luigi Borello. *Come le pietre raccontano, op. cit.*, p. 84.

Eşantioanele sunt în număr de mai multe milioane pe secundă, dar osciloscopul nu le păstrează în memorie decât pe cele pentru care există identitate sau un număr suficient de puncte comune.

Examinând în detaliu întinderea acestui semnal, se poate izola, vizual sau prin calculator, cel care l-a precedat şi cel care l-a urmat imediat în momentul înregistrării sale.

Semnalul care l-a urmat imediat, memorizat şi el, se află la rândul său selecţionat şi comparat instantaneu cu milioane de semnale, încă în căutarea unei identităţi sau nu şi se continuă astfel examenul prin înlănţuiri succesive...

Dar partea complexului cu adevărat importantă şi care constituie caracteristica «cronovizorului» este sonda SLB, cu funcţionarea sa activă şi pasivă, de declanşare şi percepţie.

Până acum nu exista captor capabil să perceapă sarcini electrice inferioare electronului. Poate era deja posibil să se perceapă un mic grup de fotoni sau chiar unul singur, dar totul era încă foarte departe de nivelul care ne interesa.

Pentru a obţine percepţia semnalelor înregistrate analogic în materie prin impactul asupra ei a undelor luminoase normale şi a undelor de presiune (undele sonore), a trebuit să recurgem la conceptele teoriei neutrinice. În acel moment, pentru a fi riguroşi, s-ar putea vorbi de semnale înregistrate «magnetrinic» mai degrabă decât «analogic»" [1].

Părintele Borello se lansează atunci într-o paralelă între funcţionarea acestei sonde şi transmiterea percepţiilor de la organele noastre senzitive până la creier:

„Am repetat de nenumărate ori că ceea ce parcurge sistemul nervos nu corespunde curenţilor electrici în sensul în care se înţelege acest lucru în mod obişnuit, nici fenomenelor chimice asupra cărora continuă să se insiste, ca şi cum ar constitui fundamentul fenomenului, chiar dacă, repetăm, aceste fenomene electrice şi chimice se produc, fără nici o îndoială, însă numai pentru a furniza energia necesară producerii procesului de înaintare progresivă a impulsurilor nervoase, de la organele periferice la sistemul central.

[1] Luigi Borello, *op. cit.*, pp. 86–90.

După traducerea realizată de organul senzitiv, ansamblul situației, imaginea, dacă doriți, este constituită de un front format din numeroase linii de neutrini care se polarizează unul după altul de-a lungul rețelei nervoase, propagându-se până la creier, unde există o lipsă reclamând «satisfacție» datorită complementarității unui anumit număr de sarcini electrice"[1]

„Vă întrebați, desigur, cum se face că tocmai în mijlocul descrierii modului de realizare a cronovizorului, mai bine zis chiar în momentul în care vă explicam cum este făcută sonda care permite captarea urmelor înregistrate în materie, încep să vorbesc despre curenții nervoși; motivul: observarea acestor curenți mi-a permis realizarea sondei analogico-magnetrinică.

Urmărind lumea animală și cea vegetală, am ajuns să înțeleg că ceva asemănător se produce de asemenea în materia inertă"[2]...

„Înregistrările care se află reținute în materie fiind produse (întotdeauna pentru a se limita la două forme de energie care reprezintă imaginile și sunetele) de fotoni și de unde sonore, constituite din linii statice de neutrini polarizați, aceștia, pentru a menține asemenea linii, se află într-o situație care indică o lipsă, o «insatisfacție».

Acțiunea activă a sondei noastre (acțiune de stimulare) constă în oferirea unei satisfacții de moment neutrinilor care constituie aceste linii ale fluxului magnetic.

Acțiunea pasivă (acțiunea de percepție) constă în prelevarea semnalelor produse prin întoarcerea neutrinilor la starea de polarizare pe care o aveau în momentul în care noi i-am modificat, atunci când încetează satisfacția pe care le-am furnizat-o.

Iată de ce sonda este legată de aparat printr-o interfață bidirecțională.

Este vorba, cu alte cuvinte, de un fel de «sinapsă» care are oarecare analogie cu sinapsele pe care le găsim în sistemul nervos"[3]

---

[1] *Ibidem*, pp. 90–91.
Ibidem, p. 91.
Ibidem, pp. 95–96.

„Sugerăm celor care se îndoiesc de funcționarea sondei descrise, să verifice, dacă au posibilitatea, procesul relatat pentru a constata sensibilitatea care se poate atinge astfel și amplificarea până acum necunoscută care rezultă de aici, vizând curenții nervoși care se îndreaptă spre creier după traducerea stimulilor externi realizată de organele de simț" [1].

După ce am studiat cartea părintelui Borello, l-am contactat din nou pe acesta pentru a mai obține de la el încă un exemplar pe care să-l ofer unui prieten cercetător. Profesorul Costa de Beauregard a binevoit să o citească, după care m-a atenționat de îndată asupra faptului că toate aceste teorii prezintă, pe plan științific, erori grave, unele vizând chiar punctul de pornire al teoriilor expuse.

Totuși, acest preot îmi părea de bună-credință. În spatele cercetărilor sale științifice, mai mult sau mai puțin fericite, se afla un discurs religios amplu prezentat în cartea sa. Ca și părintele Ernetti, el evoca primele cuvinte ale *Facerii* și insista asupra imensului serviciu pe care această invenție l-ar putea aduce credinței:

„În domeniul religios, de exemplu, am putea ști dacă într-adevăr a existat o «revelare» a Creatorului în fața umanității, cum s-a transmis aceasta și dacă a fost manipulată de-a lungul secolelor. În legătură cu Hristos, în prezent nu există argumente capabile să-i convingă pe cei care nu cred în El.

Un argument susținut de cei care nu cred în revelație este acela că nu poți fi sigur că tot ce s-a spus despre Hristos și ne-a fost transmis corespunde în mod real cu ceea ce El a spus și a făcut într-adevăr. Cine ne poate dovedi, se întreabă ei, că traducătorii și scribii nu au manipulat textele originale și nu au denaturat faptele prezentate acolo? Cu ajutorul cronovizorului, fiecare ar avea posibilitatea să-l urmărească pe Hristos din momentul nașterii până la moarte, să-l vadă acționând, să asculte ce a spus și cum a spus, prin prisma spiritului critic de astăzi, putându-și judeca propria credință.

---

[1] *Ibidem*, p. 98.

Iată ce se va întâmpla: îndoielile se vor risipi şi dacă lucrurile sunt aşa cum le prezintă Biserica Catolică, dogmele şi învăţăturile sale vor fi acceptate de către toţi, iar morala care decurge de aici va fi de asemenea urmată; dar dacă lucrurile nu stau aşa cum susţine Biserica, multe direcţii şi drumuri ar putea să se schimbe.

Considerând că ceea ce am afirmat aici ar putea să-mi atragă critica Sfintei Biserici romane, cu toate că nu sunt atacate nici un fel de dogme catolice, ci numai datorită faptului – aşa cum am spus – că acest nou mijloc de investigare ar putea viola secrete foarte delicate, eu mi-am luat măsuri de siguranţă semnalând pericolul Sfintei Congregaţii pentru Doctrina Credinţei (ex-Sfânt Oficiu), unei persoane de la Secretariatul de Stat al cetăţii Vaticanului, apropiată papei, şi chiar papei.

Până în prezent, nu am primit nici un răspuns. A trecut totuşi un an de atunci şi ştiu cu certitudine că scrisoarea i-a fost înmânată" [1].

După toate acestea, inclusiv discursul religios care, pentru mine, rămâne puţin convingător, Don Luigi îmi pare mai degrabă o persoană pasionată de inducerea în eroare decât un veritabil cercetător, dar, chiar şi aşa, el putea obţine ceva, deşi încercările sale de a da o explicaţie sunt absolut insuficiente. Fiindcă părintele Borello lansa în lucrarea sa un apel către cercetătorii care l-ar putea ajuta, m-am hotărât să merg să-l văd şi, eventual, să găsesc argumente mai serioase care să mă determine să-l pun în legătură cu nişte cercetători adevăraţi. Am încercat deci din nou să-l contactez la telefon pentru a stabili împreună data unei viitoare întâlniri. Dar aici au început problemele. A fost imposibil să-l găsesc! Am încercat în diferite zile, la diverse ore. Am lăsat să treacă apoi un timp. Poate era plecat în vreo călătorie. Trebuia să se întoarcă într-o bună zi. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, mi-ar fi răspuns oricum cineva care m-ar fi informat. O dată, un robot telefonic al Poştei mi-a comunicat că numărul nu era alocat. Ce se

[1] Luigi Borello, *op. cit.*, pp. 85–86.

petrecea? Era copleşit de atâtea apeluri telefonice încât a trebuit să ia măsuri? Vreo autoritate ecleziastică îi interzisese oare să răspundă, la fel cum păţise şi părintele Ernetti? Am întrebat la serviciul de informaţii internaţionale. Nu, numărul nu se schimbase, doar că părintele nu se mai afla la „Colonia Pontificia Albese Caritas", unde îl căutam eu, ci la „Associazione Culturale Luigi Borello". Explicaţia era simplă: Don Luigi trecuse de 75 de ani! El nu trebuia desigur să se mai ocupe de copii! Îşi păstrase deci numărul de telefon, dar avea acum altă „firmă". Am sunat din nou. Ocupat. Deci era cineva acolo. Am încercat mai târziu. Tot ocupat.

După mai multe zile, fără să vreau, am început să caut explicaţii. Şi dacă prietenii mei aveau dreptate? Şi dacă totul era într-adevăr foarte important? Dacă Don Luigi fusese răpit, sechestrat? Vaticanul lovise din nou. Poate că Don Luigi era sub supraveghere, într-un loc secret. Dacă mergeam acolo, aş fi căzut în cursă, aş fi dispărut fără urmă...

11

Cu riscul de a părea naiv

Îmi părea din ce în ce mai evident că se petrecuse ceva. Singurul lucru pe care puteam să-l fac pentru a avea conştiinţa curată era să merg acolo. Dar trebuia să mai aştept puţin fiindcă aveam multe obligaţii de dus la bun sfârşit, numeroase conferinţe promise şi anunţate mă aşteptau. Eram blocat pentru câteva săptămâni în Franţa. Astfel că, puţin câte puţin, de-a lungul acestor conferinţe, Lumea Cealaltă s-a manifestat din nou. Eu nu întrebasem nimic. Totuşi, este adevărat, aceleaşi întrebări îmi reveneau continuu în memorie. Ce trebuie să fac? Care este voinţa lui Dumnezeu?

Fusesem invitat într-un oraş de provincie pentru a ţine o conferinţă despre cronovizor. În aceeaşi regiune, mai vorbisem odată, cu puţin timp în urmă. Interesul stârnit de ideea regăsirii trecutului făcea să mi se ceară aceeaşi conferinţă în mai multe oraşe învecinate. Oare această temă a declanşat ceea ce a urmat? Nu ştiu, dar este posibil. Înaintea conferinţei, am fost invitat la masă la conducătorii locali; era prezentă şi o femeie cu calităţi de medium care trebuia să vorbească după mine în acea zi. Abia începusem să mâncăm, când femeia a început să primească mesaje din Lumea Cealaltă pentru mine. Părea foarte emoţionată, copleşită de o forţă puternică. Imediat, gazda noastră a luat o hârtie şi a început să scrie tot ceea ce îmi era comunicat prin intermediul acestui medium. Iată ce a scris, în formă brută, fără nici o

intervenție sau corectură. Textul trece astfel de la persoana a treia, fiindcă mediumul îmi rezumă ceea ce vede, ceea ce aude sau înțelege, la persoana a doua, când îmi redă, uneori tutuindu-mă, chiar cuvintele care îmi sunt adresate din Cealaltă Lume. Voi adăuga propriile mele comentarii între paranteze, de fiecare dată când le voi considera utile.

„Aveți ajutoare de sus, chiar dacă Vaticanul este supărat. Veți fi protejat. Entitatea care vă protejează este foarte înaltă și își poate permite multe lucruri. Scriere aplecată, scriere cu cerneală pe foi. Nu-i așa că el scria așa? (Sper că părintele Ernetti este cel care încearcă să-mi transmită astfel un mesaj. În punctul în care am ajuns cu modestele mele cercetări, nu mai știu prea bine ce să fac în continuare, nici dacă merită efortul să mai continui.)

Cineva care locuiește în provincie. Casă cu o mică grădină. Vă întâlniți. (?)

Trebuie protejat de asemenea manuscrisul. Nu mi se face simțit vreun pericol pentru dumneavoastră. (Deci, nu există un complot de care să mă tem, nu se riscă să mi se trimită zbiri, indivizi care execută treburile murdare.) Îmi spune că oamenii își vor ascunde fața Vaticanului, alții vor fi bucuroși și vor răsufla ușurați. Va exista o opoziție, dar unii vor fi de acord în interior și vor tăcea. (Posibil, verosimil chiar.)

În legătură cu această carte, numeroase contacte cu sudul Franței, seminariști, preoți, oameni importanți care vă vor contacta după carte. (Doresc aceasta, bunăvoința mea este imensă, dar până în prezent nu am nici un indiciu în acest sens.)

Mi se arată un fel de hârtii îngălbenite, ca niște documente, file cu scrieri vechi care ar putea fi un ajutor pentru această carte. (Începe să semene puțin cu *Numele trandafirului* de Umberto Eco. Într-un film, văd foarte bine scena: un fel de bibliotecă secretă cu intrare secretă, la care se ajunge printr-o scară secretă – obligatoriu «secretă»! Un călugăr bătrân, gârbovit, ridat, știrb, care nu aștepta decât vizita mea pentru a putea muri, după ce mi-ar fi dezvăluit secretul.)

Persoana pe care trebuie să o întâlniți este aproape de un ecleziast. Îl simt foarte puternic. Cineva bine informat. Poate fi un preot ca dumneavoastră. Da, este cel la care vă gândiți. El vă va îndruma și vă va face să mergeți spre locuri. Este cineva foarte sincer. S-a zbătut el însuși pentru a avea această optică. Este ca dumneavoastră. (Aici, sunt puțin mirat. Persoana pe care doresc să o contactez în timpul viitoarei mele călătorii în Italia, este părintele Luigi Borello. Or, acesta este foarte critic față de părintele Ernetti, după cum s-a putut constata. Dar, evident, după moartea părintelui Ernetti condițiile s-au schimbat. Totul este posibil. Vom vedea. Se poate de asemenea ca părintele Borello însuși să fie cel care comunică acum cu mine. În acest caz, totul s-ar explica. O să mă îndrume? Perfect! Totuși, nu este sigur că părintele Ernetti este cel care comunică cu mine, deoarece el nu ar ezita asupra caracterului sacerdotal al părintelui Borello.)

Mă învârt mereu în jurul unei cărți. Dumneavoastră sunteți la mijloc. Mi se deschide o carte în două. (Într-un anumit sens, este exact. Mă gândesc să adun tot ce pot găsi despre cronovizorul părintelui Ernetti și cel al părintelui Borello ar putea foarte bine să constituie o a doua parte.)

În luna mai, veți avea multe elemente pentru a scrie. Această lună mai va fi foarte bogată. (Aici, mediumul nu are un merit prea mare făcându-mi această revelație, deoarece știa despre acest lucru fiindcă i-l spusesem chiar eu.) «Tu vei avea ultimele cincisprezece zile pentru a definitiva și finisa totul». Luna mai va fi baza. Contactul cu preotul este foarte important, se face simțit ca fiind cineva asociat, care cunoaște multă lume și are multe relații.

Această carte va avea o legătură cu Vaticanul. Veți fi sprijinit, pentru că veți prinde un moment prielnic. Va fi momentul potrivit. (Deci, nu toți cei de la Vatican sunt supărați. Îmi place asta. Într-un mediu atât de închis, există cu siguranță lupte de influență. Și acest lucru se strecoară la exterior. Nu vreau să am eu dreptate împotriva tuturor. În Vatican, nu este totul putred. Fără îndoială, este necesar un suflu nou, o nouă organizare a Bisericii, mai aproape de origini. Un șoc puternic poate fi necesar, nu contează care va fi acesta.)

Aceşti oameni doresc să creeze o forţă. Sunt iniţiaţi care se vor dezvălui în acel moment în sudul Franţei. În carte există o parte foarte ezoterică. Eu trebuie să o fac. Mă lasă să înţeleg că este o misiune. (Nu-mi place asta! Începe să semene foarte clar cu aşa-numitul *new age*. Eu, care respect atât de mult limba franceză şi traduc totul, prefer să las acest cuvânt în limba americanilor, pentru a hotărî ei ce înseamnă. *New age* este o adevărată caricatură a spiritualităţii, cel mai bun mijloc de a-i îndepărta pe adepţii săi de la veritabila cercetare spirituală, deturnându-i către un surogat facil. Cât despre felul în care am fost onorat cu o «misiune», eu cunosc de multă vreme acest de gen de linguşire şi ştiu foarte bine că ascunde mereu o manipulare. Înseamnă că «cei de dincolo» mă cunosc foarte puţin.)

La nivelul Vaticanului, este sfârşitul timpurilor. Chiar dacă mai există un papă, acesta va fi ultimul. Iar această carte va fi un pionier. Va fi bine întocmită. Trebuie să fie aşa, deoarece nu trebuie să aibă nici o lacună, pentru a nu putea fi atacată. Veţi fi îndrumat pentru ca această carte să fie inatacabilă. (Că ne îndreptăm mai mult sau mai puţin repede, spre sfârşitul sistemului papalităţii aşa cum există el în prezent, se ştie fără a fi nevoie de «revelaţii» din lumea de dincolo. Dar nu înseamnă totuşi sfârşitul Bisericii şi triumful elucubraţiilor «spiritualităţii» *new age*.)

Există o legătură cu dalai-lama. Probabil va fi de acord cu ceea ce veţi scrie. Va fi o trezire a conştiinţelor, dar una brutală; un şoc necesar; este adevărul, realitatea. Această carte va atrage o urmare, o continuare; alte răspunsuri, un adevărat drum deschis. (Nu văd într-adevăr în ce sens ar putea exista o legătură cu dalai-lama. Ceea ce ar putea el încuviinţa sunt trimiterile la «arhivele akashe». Cam atât.)

Noi revelaţii asupra cronovizorului, cu dovezi ale autenticităţii sale, scriere, documente, în deceniul care urmează. (Perfect, doar atâta cer şi eu, dacă este voinţa lui Dumnezeu. Doar viitorul o poate confirma.)

Mi se spune că piedica vine de asemenea de la planurile din Lumea Cealaltă unde acest lucru deranjează. Totuşi, va veni un

moment când știința va domina religia, dar această știință va fi transmisă pe o cale specială și într-un cerc sau circuit închis, între vizibilul și invizibilul superior, pentru evoluția și binele umanității, pentru conștiința cosmică universală, dar și cea individuală."

Sfârșitul citatului! În continuare, acesta conținea discursuri ezotero-oculto-dulcege despre spiritualitatea-ficțiune *new age*. Nu, mulțumesc! Toate acestea nu veneau în nici un caz de la părintele Ernetti și nici de la părintele Borello. Atunci, cine îmi trimitea astfel de mesaje? Cine încerca să mă manipuleze și să mă folosească, și în folosul cărei cauze?

Ora adevărului

În sfârșit, a sosit o perioadă mai liniștită, fără conferințe. Doar câteva zile, dar îmi sunt suficiente. Iată-mă deci din nou pornit spre Italia. Prima etapă, Varese. Aici trăiește și muncește Don Luigi, la vila „Aurora", sediul asociației sale culturale. Taxiul mă duce pe strada Sardi, numărul 45. Ajung în fața intrării unei curți înconjurate de clădiri. O poartă cu gratii închisă cu un lanț cu lacăt. Zăresc o mașină care trece prin spatele uneia dintre case. Există o sonerie. Apăs, insist. Nici o mișcare. Aștept puțin, apoi sun din nou. Nimic. Totul pare părăsit. Remarc atunci, puțin într-o parte, o cutie mică, pe care se află lipit un bilet scris de mână. Hârtia este îngălbenită, dar nu cred că este vorba despre unul dintre documentele anunțate de medium. Cerneala este decolorată de soare, dar scrisul nu este aplecat. Citesc biletul care se adresează mai degrabă poștașului decât mie; în el se cere ca toată corespondența și coletele să-i fie trimise domnului Valle, la hotelul „Coccodrillo". De unde poate veni un asemenea nume teribil? Oricum, adevărul înainte de toate!

Mă arunc, deci, în gura acestui „crocodil" Este vorba, în acest caz, despre o doamnă fermecătoare. Împreună cu soțul ei se ocupă de acest hotel. O anunț că am venit să-l văd pe părintele Luigi Borello. „Dar a murit! îmi răspunde ea. Oh! s-a întâmplat

acum câteva luni. Nu îmi amintesc exact când." Am încercat să aflu mai multe. Erau la curent, ea şi soţul ei, cu cercetările efectuate de Don Luigi? „Nu, noi abia îl cunoşteam. Deoarece hotelul nostru era aproape de locuinţa lui, am acceptat să-i facem acest serviciu. A murit la spital; de diabet, mi se pare."

Am reuşit astfel să obţin câteva informaţii. Am înţeles atunci de ce nu mi s-a răspuns la apelurile telefonice. Casele acestui vechi centru pentru copii par abandonate de cel puţin câteva luni. Lanţul cu lacăt nu se explica dacă acolo mai locuia cineva, există totuşi şi alte mijloace de a închide un grilaj.

De asemenea, m-am lămurit asupra valorii mesajelor primite prin intermediul mediumului. Cu riscul (bine asumat) de a părea unora naiv, continuu să cred în realitatea comunicărilor cu Lumea Cealaltă. Ştiu cât de complex este acest fenomen şi cât de dificil este să interpretezi mesajele. În acest sens, eu aveam o dovadă în plus. Nu mă îndoiam de sinceritatea acestui medium, nici de realitatea calităţilor sale. Femeia-medium părea realmente tulburată, incomodată de forţa acestei prezenţe care pusese stăpânire pe ea. Ea asistase, după masa servită la gazdele noastre, la conferinţa pe care fusesem rugat să o ţin despre cronovizorul părintelui Ernetti. După terminarea ei, mi-a mărturisit că în timp ce eu vorbeam despre cronovizor, ea a continuat să simtă acea prezenţă, cu o forţă cu care nu era obişnuită.

Nu-mi mai rămăseseră prea multe cărţi de jucat pentru a încerca să aflu şi altceva. Cu puţin timp înainte de moartea sa, părintele Borello îmi trimisese în fotocopie două articole de ziar. Unul dintre ele prezenta confruntările sale cu părintele Ernetti, cum le-am expus şi eu mai înainte. Celălalt, era semnat de un jurnalist care înfăţişa încercările părintelui Borello cu piatra sa ponce şi o înregistrare din *Nabuco*. Acest jurnalist făcea de asemenea caz de un decret al Vaticanului care îi ameninţa cu excomunicarea pe cei care reuşeau să capteze sunete şi imagini ale trecutului şi să le difuzeze. Articolul era intitulat: „Un preot sfidează Vaticanul ascultând vocea pietrelor". Drace! dacă pot să spuna aşa. Lucrul este grav şi merită să fie verificat. Ca o concluzie, autorul articolului

scria: „Totuşi, Biserica a stat la distanţă de experienţele efectuate de preot şi a ameninţat cu excomunicarea, aşa cum prevede un decret al Vaticanului din 1988, «pe oricine captează, printr-un mijloc tehnic, oricare ar fi acesta (deci printr-un cronovizor) şi divulgă rezultatele unor astfel de cercetări»". Articolul continuă: „Însă Don Luigi Borello, cu multă modestie, este hotărât să-şi continue cercetările şi citează în acest sens un pasaj din *Evanghelia după Luca*: «Fiindcă nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nimic tăinuit care nu va fi cunoscut.» La apusul acestui mileniu nu se vede oare deja răsăritul unei incredibile revoluţii «boreliene» în fizica actuală?"

Ce frumos avânt oratoric! Am descoperit că acest articol provenea dintr-un ziar editat la Genova, *Il secolo XIX*, şi am decis să fac o pauză pentru a încerca să-l întâlnesc pe acest gazetar.

La Genova, am dat peste o vilă minunată, ca toate vilele italiene, dar aflată în plin şantier. Totul era acoperit cu prelate, ca şi cum Cristo, cel care ambalează monumente, ar fi trecut pe acolo. Vila era în renovare pentru a putea găzdui reuniunea reprezentanţilor celor opt ţări dezvoltate (G8). Se tencuia şi se curăţa peste tot. Am aflat toate acestea din librăria unde îşi avea sediul ziarul, dar aici am desçoperit că gazetarul locuia la Savona. Am cerut să fie căutat la telefon şi să mi se fixeze o întâlnire cu el. Dar înainte de aceasta, am vrut să trec pe la biblioteca Bozzano-De Boni, din Bologna, să stau de vorbă cu domnul Ravaldini. El mă ajutase deja foarte mult cu câţiva ani în urmă, trimiţându-mi toate articolele pe care le avea despre polemicile create în jurul părintelui Ernetti. Poate avea ceva să-mi arate în legătură cu unul sau cu altul dintre cronovizoare. La ora stabilită, mă găseam în faţa clădirii care adăpostea biblioteca. Sau cel puţin aşa credeam. Storurile erau trase. Existau la uşa de la intrare câteva butoane de sonerie cu numele corespondente, dar nici o inscripţie nu indica biblioteca. Totul îmi amintea de câteva întâmplări neplăcute de la Varese. O impresie penibilă de *déjà vu*. Timpul trecând, am pornit să mă informez prin apropiere şi am aflat astfel că biblioteca fusese mutată de multă vreme. Vă scutesc de detalii. Până la urmă, am

ajuns și la noua adresă a acestei venerabile instituții. Seniorul Ravaldini mă aștepta pe trotuar cu surâsul său prietenesc dar, din păcate, nu avea nimic nou să-mi ofere.

În aceeași seară, târziu, am ajuns la Savona și a doua zi l-am întâlnit pe Vanni Perrone, autorul articolului care mă interesa. În sfârșit cineva care îl întâlnise personal pe Don Luigi și care ar putea să-mi dea câteva informații suplimentare. Dacă nu puteam întâlni ursul, ca să spun așa, cel puțin l-am întâlnit pe cel care a văzut ursul.

Astfel am aflat câteva amănunte despre personalitatea părintelui Borello. Nu era numai o persoană căreia îi plăcea să trebăluiască, dar colecționa monede vechi, timbre... Nu, Vanni Perrone nu văzuse niciodată aparatul, dar Don Luigi îi povestise experiența cu piatra ponce și muzica lui *Nabuco*. Către sfârșitul vieții sale, nu credea că-și mai poate continua munca. Se simțea prea slăbit. A înțeles că nu reușise să intereseze pe nimeni. Și-a demontat singur aparatul. Deja avea dificultăți la mers și respira tot mai greu. Vanni Perrone mi-a făcut fotocopia câtorva documente, a scrisorii de protest energic primită de la părintele Ernetti, a răspunsului părintelui Borello și, în sfârșit, a faimosului decret al Vaticanului care amenința cu excomunicarea pe oricine ar capta și difuza imagini ale trecutului.

Oricum, aveam în fine ceva concret, solid. Nu reprezenta mare lucru, dar era totuși ceva.

Însă din nou am fost dezamăgit. Decretul există într-adevăr, cu data de 23 septembrie 1988, și deci nu poate figura în noul Cod al dreptului canonic, publicat în 1983. Dar el nu vizează cronovizorul decât în imaginația părintelui Borello. Textul este foarte clar. Este vorba despre un decret al cărui singur scop este de a proteja secretul confesiunii[1], amenințând cu excomunicarea pe oricine ar capta și difuza ceea ce s-a vorbit între confesor și penitent, indiferent care ar fi mijloacele utilizate, inclusiv instrumentele

[1] *„Ad sanctitatem sacramenti Poenitentiae tuendam.*

tehnice[1]. Ceea ce se vizează aici sunt eventualele înregistrări pe bandă de magnetofon, așa cum au îndrăznit unii franciscani să facă în confesionalul lui Padre Pio. Utilizarea cronovizorului părintelui Borello pentru captarea de sunete și imagini din trecut nu intra deci sub incidența acestei condamnări decât în cazul, puțin probabil, în care ar fi folosit la captarea unor confesiuni aparținând trecutului, având deci ca punct de plecare fragmente din lemnul confesionalului sau orice alt obiect care s-ar fi găsit în confesional în momentul desfășurării spovedaniei.

Dar textul exact și complet al schimbului de cuvinte dintre părintele Ernetti și părintele Borello mi-a adus date noi. Prietenul meu benedictin își începea astfel scrisoarea din 21 noiembrie 1990: „Vă mulțumesc călduros pentru gestul dumneavoastră minunat de a-mi aduce omagii în cartea *Come le pietre raccontano*. Bravo! îmi place mult! Însă, vă rog să-mi permiteți să vă atrag atenția că există adevărate calomnii grave la adresa mea și că, la sfatul avocatului meu, ele vor face obiectul despăgubirilor conform legilor în vigoare pentru tipărituri." Scrisoarea se încheie prin repetarea amenințării: „...Giorgio Cini, avocatul fundației noastre, nu are intenția să renunțe la acuzație". Cât despre esența acestui protest, ea poartă accentul unei indignări vehemente: „Existența aparatului este un adevăr sacrosanct; că prin intermediul lui s-au captat atâtea evenimente ale trecutului este de asemenea adevărat; că printre ele se află imaginea lui Hristos și textul piesei *Thyestes* a lui Ennius este tot adevărat; și faptul că Autoritatea supremă a interzis folosirea aparatului este adevărat". În fine, părintele Ernetti confirmă că nu s-a gândit niciodată să folosească o eventuală reflexie a undelor trecutului pe un obiect sfânt: „Sunt afirmații false! Niciodată nu am gândit și nu am vorbit despre un asemenea principiu care este în mod evident un nonsens! L-ar face pe autorul său să pară de-a dreptul cretin!"

---

[1] *„Quicumque quovis technico instrumento en quae in Sacramentali Confessione, vera vel ficta, a se vel ab alio peracta, a confessario vel a poenitente dicuntur, captat..."*

Această indignare este pentru mine foarte importantă. Se simte în ea omul sigur pe el și ofensat. Cuvântul „adevărat" revine de patru ori în câteva rânduri. Părintele Ernetti nu putea totuși să se apere împotriva suspiciunilor care planau asupra sa și atacurilor al căror obiect era. Dar în fața acuzațiilor ușor disprețuitoare ale unui confrate, el își permite totuși să reacționeze, printr-o scrisoare personală. Aceasta îmi confirmă convingerea că a existat într-adevăr un aparat construit de o echipă, formată în jurul părintelui Ernetti, și că acesta a funcționat. Este adevărat că o asemenea invenție pune o problemă enormă. Ne aflăm într-o perioadă a istoriei omenirii când se fac numeroase descoperiri și într-un ritm alert. Puterea pe care o căpătăm prin intermediul acestora este din ce în ce mai mare. În legătură cu cronovizorul, vă propun să meditați puțin asupra sentimentelor trăite de un autor care a încercat să-și imagineze ce ar putea însemna o astfel de invenție pentru societate.

12

De ce trebuie să ne temem

Îmi pare interesant să semnalez o lucrare de *science-fiction* care constituie un fel de anticipare a ceea ce ar fi însemnat realizarea unui astfel de aparat. Ea ilustrează teama care a putut conduce la demontarea cronovizorului părintelui Ernetti[1]. Este vorba despre o nuvelă de circa cincizeci de pagini, bine scrisă, cu o intrigă condusă cu destulă abilitate pentru a face povestirea credibilă. De fapt, încă din 1947, deci cu mult înaintea cercetărilor părintelui Ernetti, autorul conturase esența subiectului despre care vorbim. El atribuia inventarea mașinii de filmat trecutul unui brav mexican genial, care cheltuise cu ea tot ce avea și care, ajuns la limita posibilităților, neputând să-și exploateze chiar el descoperirea, sfârșea, într-un moment de disperare, prin a face o demonstrație cu aparatul său în fața unui necunoscut care părea simpatic. Scena se petrecea la Detroit, orașul unde ajunsese acest mexican. Pentru a câștiga un ban, într-o sală jalnică amenajată într-un fost bar, el oferea trecătorilor, la un preț derizoriu, proiecția unuia dintre primele succese tehnice: scene din bătălia de la Mexico, dintre spanioli și indieni, din anul 1521. Necunoscutul, știind câte ceva despre cinema, a fost frapat de calitatea peliculei, de realismul scenelor și, foarte intrigat, a rămas după terminarea spectacolului

[1] T.L. Sherred, „Une fenêtre sur l'Histoire", în *L'Âge d'or de la science-fiction*, vol. 2, Éditions OPTA, 1966, pp. 9–59; ed. originală, „E for Effort", în revista *Astrounding*, 1947.

pentru a încerca să descopere adevărata origine a filmului. Atunci, mexicanul, Miguel, Mike pentru americani, l-a întrebat pe necunoscut, care se numea Edward, unde se găsea cu o seară înainte:

„«La Motor Bar, ieri seară, la ora opt. Tot acolo eram şi la miezul nopţii.» Îşi muşcă buza gânditor. «Motor Bar, chiar în josul străzii?» Am înclinat din cap. «Motor Bar... Hmmm...» L-am privit. «V-ar plăcea... dar sigur, bineînţeles.» Înainte să înţeleg despre ce vorbea, s-a îndreptat spre fundul sălii şi, din spatele ecranului de scânduri, a pornit un mare fonograf-radio... A împins mobila la perete şi a ridicat capacul pentru a ajunge la butoane."

Mike i-a cerut apoi lui Edward să întindă braţul pentru a stinge lumina. Dar iată că imediat lumina părea că s-a aprins din nou.

„Dar mă înşelam, lămpile erau tot stinse; priveam strada!... Strada se mişca. Eu stăteam nemişcat şi era zi şi era noapte şi eu eram lângă Book-Cadillac şi intram în Motor Bar şi mă priveam cum îmi comandam o bere... Cuprins de panică, m-am ridicat ca împins de un arc, am răsturnat scaunul şi berea, în timp ce îmi rupeam unghiile căutând întrerupătorul, bâjbâind, pe perete".

Imaginile obţinute prin acest aparat apăreau în spaţiu, în trei dimensiuni, ca cele ale hologramelor, dar în mărime naturală. Ele erau deci superioare celor obţinute de cronovizor. În schimb, nu erau însoţite de sonor. Edward a înţeles imediat că aici existau posibilităţi fantastice şi a format o adevărată asociaţie cu noul său prieten. Ei au realizat astfel câteva filme extraordinare, pornind de la imagini reale din trecut. Primul a fost dedicat vieţii lui Alexandru cel Mare. Trebuiau în acelaşi timp inventate texte care să corespundă imaginilor; aceste texte erau citite de actori profesionişti, aşa cum se realiza dublajul pentru un film străin. Au urmat fotografii mărite ale oraşelor dispărute Roma, Bizanţ, Ninive, Pompei etc. Săpături arheologice noi confirmau uneori exactitatea imaginilor astfel prezentate. Au urmat alte filme: „Declinul şi prăbuşirea Imperiului Roman", „Flăcări asupra Franţei", care corecta anumite aspecte istorice ale Revoluţiei franceze, unul despre Războiul de Independenţă al Statelor Unite şi un altul despre Războiul de Secesiune.

Exista deja un anumit număr de reacţii negative la adresa primelor filme. Câţiva istorici au protestat împotriva a ceea ce lor li se părea o manipulare. Iar ultimele două filme au provocat proteste vehemente: „De îndată, un politician din trei, un grup de aşa-zişi «educatori» şi toţi patrioţii de profesie voiau să ne scalpeze". Mai multe state au interzis pur şi simplu aceste filme. „Noi am dat o lovitură foarte dură orgoliului ancestral. Am demonstrat că nu toţi cei puternici erau aureolaţi cu aur curat". Totuşi, Mike dorea să meargă mai departe. El simţea că această descoperire îi impunea o nouă responsabilitate. Trebuia să denunţe absurditatea tuturor conflictelor de pe pământ, să pună capăt războaielor şi, pentru aceasta, să dezvăluie toate manevrele egoiste ale celor care ne guvernează. Dar el ştia că reacţia puterii va fi cumplită şi trebuia pregătită apărarea. Au făcut deci apel la persoane care ştiau să citească din mişcarea buzelor; au găsit astfel de lectori pentru principalele limbi. Apoi, au pătruns cu aparatul în zonele invizibile ale celor două războaie mondiale. „Am arătat şi am dezvăluit numele aţâţătorilor la război, ale cinicilor care semnau, care râdeau şi care minţeau, ale patrioţilor călîţi care foloseau titluri bătătoare la ochi şi propaganda intensivă pentru a se ascunde în faldurile drapelului, în timp ce milioane de oameni mureau. Trădătorii noştri şi cei din alte ţări se găseau aici, cei care se ascundeau în umbră, cu chipul lor cu două feţe. Specialiştii noştri care ştiau să citească după mişcarea buzelor au făcut treabă bună: nu mai era vorba despre supoziţii, despre conjecturi deduse din câteva fraze culese de pe un disc spart, ci erau cuvinte exacte care dezvăluiau trădarea deghizată în patriotism."

Li s-a spus: „Veţi fi spânzuraţi, dacă nu veţi fi linşaţi înainte!" Puteţi deduce urmarea. Armata americană a pus mâna pe aparat. În ceea ce-i priveşte pe cei doi, Mike şi Edward, ei au fost lichidaţi pur şi simplu. Autorul acestei nuvele ajunsese deci la aceleaşi concluzii ca şi cercetătorii şi oamenii Bisericii care deliberaseră asupra viitorului cronovizorului. Umanitatea nu este destul de matură pentru un astfel de şoc.

Concluzie

Moartea nu este definitivă

Epoca noastră va cunoaşte, fără nici o îndoială şi probabil în cel mai scurt timp, transformări radicale asupra schemelor de reprezentare a universului. Orizonturile noastre sunt pe cale să se lărgească. Nu vom avea încotro şi va trebui să ne resemnăm.

Unii se vor îngrozi fără îndoială în faţa acestor noi perspective, vor avea impresia că se sufocă, de parcă s-ar afla la o altitudine prea mare. Alţii, din contră, vor simţi o eliberare, vor simţi că pot în sfârşit să respire. Se vor adapta în cele mai bune condiţii posibile. Nu este desigur prea devreme ca să ne pregătim pentru aceasta. Părintele Borello se întreba dacă ceea ce risca să descopere îi va confirma credinţa sau i-o va pune în pericol. Eu cred în continuare că cel care are o credinţă, oricare ar fi aceasta, nu are de ce se teme de adevăr.

Oamenii noştri de ştiinţă admit deja cu greu ideea că moartea poate să nu fie definitivă. Pentru ei, ireversibilitatea este una dintre caracteristicile noţiunii de „moarte". Există totuşi veritabile scăpări de la moarte, care au înfrânt etapele esenţiale ale marii treceri înainte de a reveni, sau mai degrabă de a fi retrimişi, printre noi.

Cercetările s-au amplificat, teoriile care susţin contrariul sunt eliminate una câte una prin anchete amănunţite, mărturiile

orbilor care şi-au recăpătat vederea sunt verificate riguros. În marea lor majoritate, medicii refuză să ia în calcul rezultatele altor colegi. Ideea că poate exista o moarte provizorie, temporară a unei persoane, atunci când nu s-a produs încă moartea definitivă a celulelor, şochează prea tare învăţătura tradiţională, cel puţin în Occident. Pentru a admite această idee, trebuie acceptată mai întâi noţiunea de suflet spiritual, aşa cum o face John Eccles, laureat al Premiului Nobel pentru medicină[1]

Îmi mai amintesc dispreţul coleric cu care un alt „cercetător" vorbea despre acest confrate, în cadrul unui colocviu UNESCO. Totuşi, cei care au trăit o astfel de experienţă nu au halucinaţii. În ciuda şocului teribil pe care-l reprezintă experienţa de acest gen, ei şi-au păstrat raţiunea. Viaţa lor este complet bulversată, dar capătă un sens nou. cu mult mai bogat decât fusese până atunci.

Omenirea a acceptat de asemenea cu greu, puţin câte puţin, comunicările cu morţii care „trăiesc" în alte dimensiuni. Rezistenţele raţionaliştilor sunt revelatoare. Sunt văzuţi adesea, în emisiuni de televiziune, intrând într-un soi de transă, în ideea că aceste fenomene ar putea fi adevărate. Îşi pierd orice control, nu mai respectă nici regulile cele mai elementare de politeţe, devin agresivi şi, în acelaşi timp, ridicoli. Dar atitudinea lor trădează o tulburare profundă, viscerală. Este fără îndoială teama în faţa irupţiei în lumea lor a ceva total nou, total necunoscut. Este o veritabilă angoasă metafizică. Şi totuşi, această descoperire fantastică se răspândeşte încet, încet, în lumea întreagă, în ciuda tuturor reticenţelor oamenilor de ştiinţă oficiali. Unii slujitori ai Bisericii încearcă să înfăţişeze aceste comunicări cu Lumea Cealaltă într-un context pozitiv; este cazul părintelui Gino Concetti, teolog, colaborator permanent la *Osservatore Romano*, care a făcut o declaraţie care a atras atenţia, în faţa marii agenţii de presă

[1] John C. Eccles, *Évolution du cerveau et création de la conscience*. Flammarion, 1994. pp. 317–324.

italiene, în noiembrie 1996[1] Toate acestea schimbă deja încet lumea, schimbând astfel viaţa celor care au trăit experienţa unor asemenea contacte. Scara lor de valori nu este deloc aceeaşi. Ei nu mai sunt prizonierii limitelor acestei lumi.

Umanitatea va trebui de asemenea, fără îndoială, să accepte în curând o altă provocare: prezenţa şi contactul cu alte fiinţe inteligente venind din alte lumi sau din alte dimensiuni. Franţa, în acest domeniu, din cauza raţionalismului său îngust şi adesea fanatic, începe să rămână în urmă. Cu toate acestea, cu câţiva ani în urmă, câţiva generali astrofizicieni, comandanţi de bord de avioane civile şi militare s-au angajat ferm în favoarea recunoaşterii fenomenului[2]. Nici un ecou în mass-media! Tăcere absolută în presă, la radio şi televiziune. În cele mai multe ţări, şi mai ales în Statele Unite, există oameni de ştiinţă care recunosc deschis că nu se mai poate nega această problemă. De altfel, se pare că există o adevărată politică de pregătire treptată a lumii pentru această realitate[3] Lucrul începe chiar să fie luat foarte în serios de către Biserică, fiind pe cale a se contura[4] o oarecare atenţie acordată acestui subiect. Deja de câţiva ani, monseniorul Corrado Balducci, demonolog şi teolog renumit din Roma, recunoaşte că nu are nici o îndoială în existenţa acestor fiinţe venite din spaţiu. În anul 1999, la congresul anual dedicat OZN-urilor, desfăşurat în Republica San Marino, îi invita pe toţi cei care cred în acest fenomen să vadă în descoperirea acestor lumi locuite un motiv în plus pentru a admira imensitatea Creaţiei şi puterea Creatorului. Adăuga în acelaşi timp că nu avem nici un motiv să ne temem de

---

[1] A se vedea, de exemplu: François Brune şi Rémy Chauvin, *À l'écoute de l'au-delà, op. cit.*, 1999, pp. 259–260.

[2] Numere în afara seriei, *VSD*, 1998, 1999 şi 2000.

A se vedea, de exemplu: Gildas Bourdais, *Ovnis: la levée progresive du secret*. Editions J.M.G., 2001.

[4] „Dieu, l'Eglise et les Extraterrestres", coord. Alexandre Vigne, Albin Michel, *Question de*, nr. 122, 2000.

fraţii noştri extratereştri, deoarece ei nu ar putea fi nici mai stupizi şi nici mai răi decât oamenii[1]. Ne este permis de altfel să nu fim întru totul de acord asupra acestui punct, deoarece fiind şi „stupizi" şi „proşti" este suficient deja să avem toate motivele să fim terorizaţi. Mai mult, o serie de mărturii, din nefericire incontestabile, oferă serioase motive de nelinişte.

Ne mai aşteaptă un şoc. În cele ce mi-a mărturisit părintele Ernetti există cu siguranţă ceva adevărat. Toţi cei care şi-au manifestat în faţa mea profundul respect faţă de el nu s-au înşelat. Natuzza Evolo, mistica din Paravati, nu a fost înşelată de îngerul său păzitor. Acest om al Bisericii, acest monah, a fost sincer şi nu a fost nebun. Autorităţile care s-au opus divulgării acestei descoperiri, vrând să o desconsidere, au sfârşit prin a recunoaşte involuntar că există cu toate acestea ceva. Totuşi, această invenţie ar fi permis, fără îndoială, să se pună capăt aşa-ziselor revelaţii asupra „adevăratei" vieţi a lui Hristos, născocită de farsori. Dar este adevărat că difuzarea acestor documente ar fi antrenat inevitabil publicarea planurilor aparatului şi revederea dureroasă a trecutului umanităţii, începând cu cel al Bisericii însăşi. Umanitatea, în mod cert, nu este pregătită pentru o asemenea revoluţie. Acesta este motivul pentru care ni se ascunde fantastica invenţie, ca de altfel şi atâtea alte lucruri! Şi totuşi, ea se va realiza într-o bună zi. Oricare ar fi viziunile asupra lumii elaborate de savanţii noştri, ele comportă toate ideea că trecutul nu a trecut cu adevărat, nici viitorul încă inexistent. „Energii diverse, precum lumina, sunetul etc., ne spune David Bohm, ascund continuu informaţia care priveşte totalitatea universului în fiecare zonă a spaţiului"[2] Informaţia există aici, pretutindeni, în lumină şi în sunet, dar nemanifestată. Totuşi, nu cu aparatele noastre actuale vom reuşi să o facem să iasă din umbră, nici în funcţie de cunoştinţele

[1] Gildas Bourdais, *op. cit.*, p. 399.

David Bohm, *Le Plénitude de l'univers*, Éditions du Rocher, 1990, p. 200.

ştiinţifice de astăzi. Profesorul Senkowski insista de asemenea asupra acestui aspect. Pentru moment, doar mediumurile, persoanele cu o sensibilitate aparte, pot uneori, fugitiv, să capteze aceste unde necunoscute; şi aceasta, cu o marjă apreciabilă de incertitudine. În acelaşi timp, în TCI, unele dintre aparatele noastre încep deja să primească imagini şi sunete venite din alte dimensiuni. Ştiinţa noastră actuală nu ne poate spune de unde vin acestea şi nici cum ajung până la noi. Dar, ca pentru toate fenomenele paranormale studiate în laborator, funcţionarea acestor aparate depinde destul de mult de prezenţa subiectelor dotate, mai mult sau mai puţin, cu calităţi de medium. Oare cronovizorul părintelui Ernetti funcţiona astfel?

Va veni cu siguranţă şi vremea unor progrese decisive. Că va fi aparatul părintelui Ernetti, reconstruit în secret de câţiva savanţi care au contribuit la naşterea lui, sau un alt aparat asemănător, totul pare să arate că într-o bună zi, poate chiar curând, umanitatea va trebui să facă faţă dezvăluirii trecutului său. Dacă judecăm după prezentul său, şocul va fi teribil!

BIBLIOTECA METROPOLI
BUCUREŞTI
SERVICIUL
COMUNICARE A COLECŢI